PLAYBOY

ENTERTAINMENT FOR MEN

ISRAEL ● מאי–יוני 2013

רייצ'ל פרי דיקסון

מאוסטרליה למרכז הבינתחומי בהרצליה

קיץ 2013

4 הפקות חמות • בלעדי: יחידת דובדבן - הסיפור שלא סופר
• ריאיון פלייבוי: מאור כהן • מסלול המכשולים האכזרי ביותר בעולם
• סיפור קצר מאת גור בנטביץ' • בוב דילן חוגג 72 • 20 שאלות עם
פיטר דינקלג' מ"משחקי הכס" • הצד הפרוע של האביב הערבי

29.90 ש"ח (מחיר ללא מע"מ 25.60 ש"ח)

9 771565 377005 06

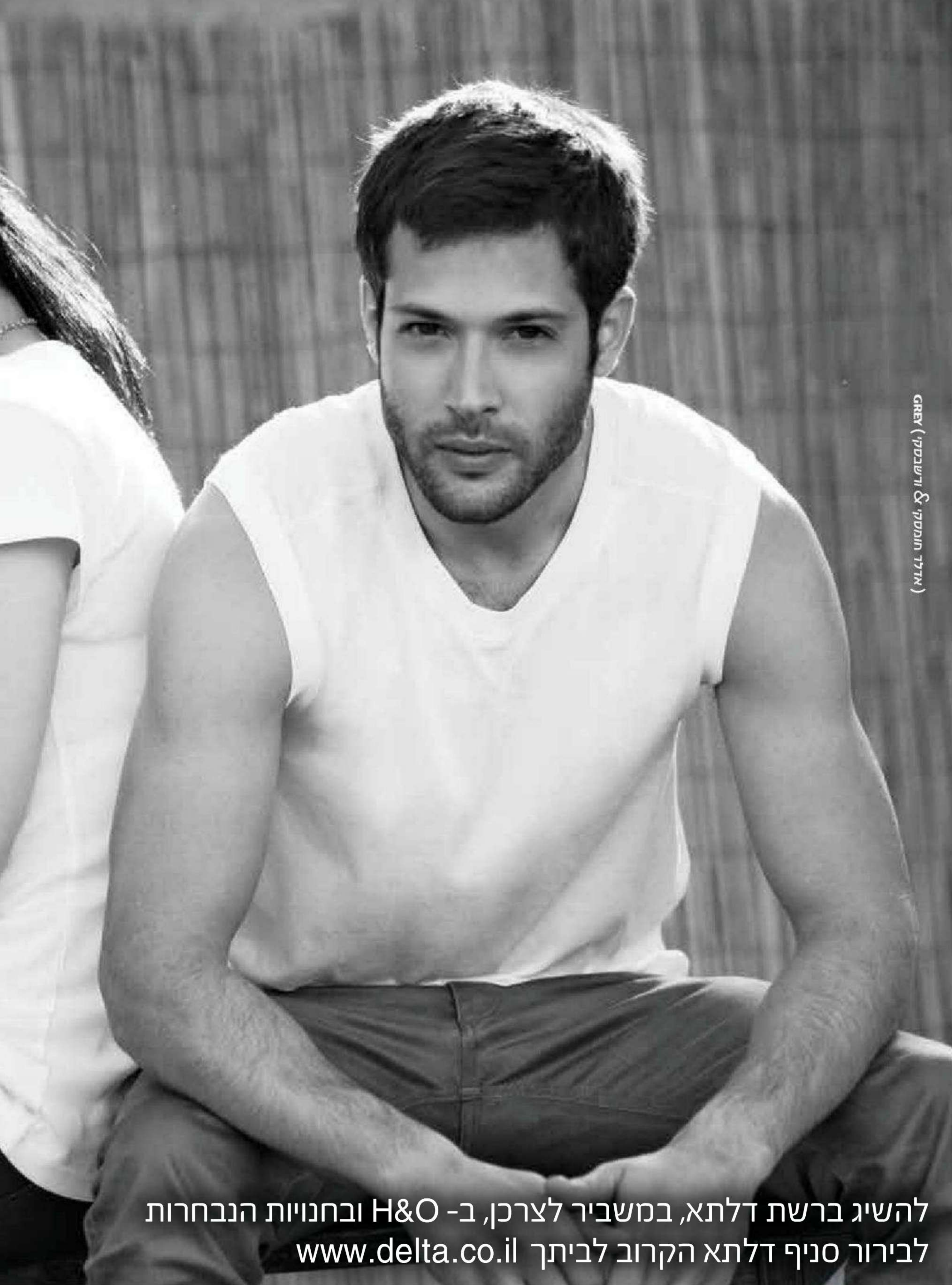
להשיג ברשת דלתא, במשביר לצרכן, ב- H&O ובחנויות הנבחרות
לבירור סניף דלתא הקרוב לביתך www.delta.co.il
GREY (אדלר חומסקי & ורשבסקי)

Delta
SMART TOP
מכותנה חכמה
פיתוח חדשני:
כותנה מנדפת זיעה
REALCOOL COTTON ®

PLAYBOY

תוכן

מאי-יוני 2013

כתבות

76 השנה האבודה של יחידת דובדבן
רמי גרשון קיבל ב-1986 את הפקודה להקים יחידת מסתערבים. אחרי 27 שנה הוא מספר כאן לראשונה על הקשיים, ההתנהלות ההזויה של הצבא ועל מורשת המייסדים שנמחקה מדפי ההיסטוריה

82 יהיה טוף
בין בוואריה לדג סול, פגשנו את משיח, גיבור סדרת הרשת הנושאת את שמו, לריאיון משגע

130 זה ייגמר בבוץ
תחרות הסיבולת הקשה ביותר על פני כדור הארץ משגעת את העולם. המארגנים אינם אחראים לפציעות ומוות בגין עשן ולהבות חשופות, חוטי תיל ומכות חשמל. תהנו

84 אני ופושקין עושים חיים משוגעים
סיפור קצר מאת במאי הקולנוע גור בנטביץ'

54 סקס, סמים וחיג'אב
כתב פלייבוי יצא למסע כדי לבדוק האם האביב הערבי הביא את החופש לרחובות

104 הענק וסגנו
דווקא כשהיה נדמה שקווין דוראנט יכול לתת פייט ללברון ג'יימס, משהו השתבש. מה צופן העתיד ליריבות הגדולה ביותר ב-NBA?

הפקות

Playmate

62 מאי - רייצ'ל פרי דיקסון מתכוננת לבחינות סוף הסמסטר בבינתחומי. ולא, היא לא צריכה את הסיכומים שלכם

114 יוני - שון דילון חולה על הים, אבל שונאת ששואלים אותה אם אבא שלה דייג

יבוא אישי

94 סטניה דוברוז'וויץ' היא לא רק כוסית על, היא גם מארחת למופת. תשאלו את אסף ואיתי מ"גולשי ספות"

38 למרים רטמן יש רק חוק ברזל אחד: היא מורידה בגדים רק אחרי שהיא מרימה עוגן

מדורים

8 דבר העורכת
11 פלייליסט
12 ארנב לילה
14 הדיבור
16 תרבות
18 אלכוהול
20 אוכל
22 תיירות
24 סטייל
26 גאדג'טים
28 קח מספר
127 בדיחות
138 פליימוביל
142 וינטג'

צילום: ליאור נורדמן

A CLASS *of its own*

Every so often, a product appears on the market and instantly positions itself in a class of its own. A product of remarkable character and fine qualities. A product with the pedigree of a leader; F VODKA Luxury Collection

להזמנות: 054-4445552

FVODKAISRAEL

ENJOY FASHIONABLY AND RESPONSIBLY

VODKA
MICHELADAM

ELIXIR OF FASHION

Worldwide Distributor F Beverages Ltd, Limassol, Cyprus Produced Exclusively for F Beverages Ltd. ©&®FASHIONTV.COM GmbH www.f-bev.com

צילום: זיו שדה

פורום

34 סקס כשר
תשכחו כל מה שחשבתם על סקס ויהדות. הרב שמולי בוטח מציע לכם זווית חדשה על תשוקה, משיכה, חטא ומסתורין

36 ת'נק יו ג'יזס
רגע לפני שהוא צופה בו לייב בפסטיבל גלסטונבורי, שחר פרנהיימר מסביר מה כל כך מרגש וחשוב בדמותו המופלאה והצנועה של ג'יזס רודריגז - הכוכב שלא ידע שהוא כזה

35 הכלכלה שמתחרה בכלכלה
על אף שהשאלות עדיין רבות מהפתרונות, ביקשנו מנועם שפלטר לעשות קצת סדר בהיסטריה שמעורר הביטקוין בכלכלה הגלובלית

ריאיונות

48 ריאיון פלייבוי
למאור כהן אין בעיה שהבן שלו יראה בווידיאו את מאור הצעיר משתולל על הבמה בתחתונים

108 50 שנה לריאיון פלייבוי
פלייבוי ישראל חוגג יומולדת לבוב דילן בריאיון היסטורי ומרגש מ-1978

88 20Q
פיטר דינקלג', כוכב "משחקי הכס", לא חושב שטיריון הולך להיעלם בקרוב. אם כבר "הוא ירצה למות במיטה שלו עם בטן מפוצצת ביין ופה של זונה מסביב לזין"

טורים אישיים

30 צהריים
גלעד כהנא

32 להקדים את הזמן
הדרה לוין-ארדי

צילום: טוני קלי

THE BUNNIES
ARE BACK
PLAYBOY CLUB LONDON
NOW OPEN
14 Old Park Lane,
London W1K 1ND
United Kingdom
T +44 (0)20 7491 8586
W www.playboyclublondon.com
PLAYBOY CLUB
LONDON

זהו! הוא כבר כאן! באופן רשמי אנחנו יכולים להכריז על בואו והישארותו עד הסתיו. הוא מביא אתו את השאלה הנצחית: "מי סגר את המזגן"? ואת העובדה שאין יותר חגים/חופשות עד ספטמבר, כי עבורנו המבוגרים חג החופש הגדול לא נחשב, הוא בעצם סוג של הזלת ריר, קנאה כואבת למשמע גובה הגלים בים בשעה שאנחנו בפקק בדרך לעבודה ובעיקר את תחושת ה"עונש הגדול" של החופש הגדול (אם יש לכם ילדים).

סיזיפוס, אל הרוחות במיתולוגיה היוונית היה רשע וערמומי. יום אחד הטיל עליו זאוס, מלך האלים, קללה נוראה: הוא הטיל עליו לגלגל לעולמי עולמים סלע כבד במעלה הר, וכאשר סיזיפוס היה כמעט מגיע אל הפסגה לסיים את מלאכת הגלגול הקשה - היה הסלע שב ומתדרדר למטה. כך מגלגל סיזיפוס את הסלע למעלה, בעצם עד היום.

נשמע לכם מוכר המצב הסיזיפי הזה? השגרה של עבודה בלתי נגמרת בתוספת מיסים כבדים והיטלים שונים ומשונים מהממשלה או מהאישה? או אולי, כמעט סגרתם את המינוס ואז הגיעה עוד הנחתה?... הסופר אלבר קאמי השווה את חייו של האדם המודרני לגורלו של סיזיפוס וטען: "די במאבק אל הפסגה כשלעצמו, כדי למלא בשמחה את לב האדם. יש לחשוב על סיזיפוס שמח".

אנחנו, בפלייבוי, אמצנו את המיתוס של קאמי ויצאנו לפתוח את הקיץ בגיליון כפול, שמח ורטוב במיוחד, עם כמה שפחות בגדים וים של תכנים מעניינים. מזמינים אתכם לצלול בין דפי המגזין ואם נמאסה עליכם לרגע השגרה ובא לכם טבילה רעננה בבריכה יוקרתית, השמועה אומרת שמתארגנת מסיבת בריכה אצל ביבי ושרה בקיסריה. נראה כי העם דורש שכשוך בבריכה!

קיץ שמח,
נטע יעקובוביץ-קידר

ארו-אסיה יבואנים בלעדיים - שדרות שאול המלך 1 תל-אביב 6473301, טל. 03-6857520
Euro-Asia - Official representative shaul hamelech blvd. 1 Tel Aviv 6473301 Tel: +972-3-6857520
www.euro-asia.co.il ובחנויות השעונים והתכשיטים המובחרות

PLAYBOY

עורכת ראשית:
נטע יעקובוביץ-קידר

עורכת גרפית:
נועה שלו-רט

עורך משנה:
שחר פרנהיימר

עורכת לשונית: דנה זייברט
מפיקה: ליאור סלנט
מנהל מסחרי/פיתוח עסקי: איב סיבוני 050-7311155
yves@playboyisrael.co.il
סמנכ"ל שיווק: סמואל גרין

משתתפים: מיכל מנדלביץ', גלעד כהנא, הדרה לוין-ארדי, יואב בורוביץ', גיא צוקר, אודי שרבני, טל אבן, גור בנטביץ', הרב שמולי בוטח, נועם שפלטר, עידן וולר, יעל שינקר, דב וייסשטיינר, גילי סיוון-כהן, איימי סקון, ליאת פרנקל, עופרי לירן, אודי כגן, דנה פוליג, יובל נטר, עמית איצקר

צלמים: ליאור נורדמן, דניאל בר און, זיו שדה, אילן ספרא

ניהול מדיה חברתית: סטיבן וינסטון, הילה רוזין, דן בונה, נמרוד דאדו, דניאל ליבר, דן גרין, לי נטע קינג

תודות: אביבה וזאב אנגל, גידי ושוקו, איציק אידלמן

תגובות, שאלות, בקשות, הערות: desk@playboyisrael.co.il
מנויים: 03-5117029 www.playboyisrael.co.il

בשער: רייצ'ל פרי דיקסון **צילום:** ליאור נורדמן **עוזר צלם:** דב וייסשטיינר **סגנון והפקה:** גילי סיוון-כהן
איפור ושיער: איימי סקון **תוספות שיער:** INGLOT, רבקה זהבי פיאות
עוזרות סטיילינג: עופרי לירן, ליאת פרנקל

מו"ל: דניאל פומרנץ
דפוס וקדם-דפוס: "עמנואל" בע"מ
פיקוח דפוס: אייל דולין
הנהלת חשבונות: רו"ח רונן עוז
יעוץ משפטי: עו"ד ניר זמל

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL

Hugh M. Hefner
Editor-in-Chief

U.S. PLAYBOY
Scott Flanders, **Chief Executive Officer**
David Israel, **President, Playboy Media**
Jimmy Jellinek, **Editorial Director**
Mac Lewis, **Art Director**

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING
Tom Flores, SVP, **Business Manager Playboy Media**
Mary Nastos, **Publishing Services Manager**
Gabriela Cifuentes, **Digital Asset Manager**
Adam Podolski, **Coordinator**

©2013 אמריקה ישראל מדיה בע"מ
©2012 U.S. Edition of PLAYBOY, as to material published in the March 1978, Jan-Feb 2013, March 2013, May 2013, June 2013.
PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, Rabbit Head Design and FEMLIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.

המערכת אינה אחראית לתוכן המודעות. ט.ל.ח

PLAYBOY

Playlist

מאי-יוני 2013

דנה ליקוורניק

על אלבום הבכורה של דנה ליקוורניק שיוצא בקרוב היא החלה לעבוד כבר ב-2010 עם המפיק המוסיקלי יוסי פיין, שניגן בעבר עם דיוויד בואי והפיק עבור שב"ק ס', פורטרט והדג נחש. "Maybe", סינגל הבכורה מתוך האלבום הגרובי, שיכלול שמונה שירים בעברית ובאנגלית, שוחרר לאחרונה לרדיו. בקליפ שלו תוכלו לצפות אם תסרקו את הברקוד בתחתית העמוד. מדובר בקליפ אקולוגי, שכל מה שתראו בו יוצר מחומרים ממוחזרים. "אני מרגישה כאילו נולדתי למוסיקה", מספרת דנה. "אם תסתכלו בוויקפדיה של שלמה ארצי תמצאו את ליקוורניק – ואנחנו אכן קשורים. אמא שלו היא בת דודה של סבא שלי. סבא-רבא שלי היה גמד, מוסיקאי, והיתה לו להקה בשם ליליפוט ביחד עם שבעה גמדים אחרים, והם הופיעו בכל אירופה. הוא שרד את השואה, הגיע לישראל והקים קולנוע בחיפה. לכן אני מרגישה שמוסיקה זה בדם שלי. אני אוהבת לשמח אנשים, להביא את הגרוב ולחבר אותם לחיים".

דנה, בוגרת בית הספר למוסיקה רימון, זכתה במענק מיוחד מאקו"ם ליצירת הדיסק והחודש פתחה בסיבוב הופעות יחד עם נבחרת הגרוב.

הופעות קרובות:
22.6 – סאבליים, תל אביב;
29.6 – ניקסון, תל עדשים;
28.7 – זאפה, הרצליה

כנסו לקליפ החדש של דנה ליקוורניק

צילום: **ליאור נורדמן**
איפור: **מיכל בלילוס**

ארנב לילה

פלייבוי חגג עם חברים את השקת הגיליון השני בבר האוריינט בתל אביב

צילום: סטיבן וינסטון

רוצה להצטרף למשפחת פלייבוי?
פלייבוי מחפש מפיצים עצמאיים. אם אתה חושב מחוץ לקופסה ואוהב את המותג, צור עמנו קשר במייל: desk@playboyisreal.co.il

TO BREAK THE RULES,
YOU MUST FIRST MASTER
THEM.

THE GRANDE COMPLICATION IS THE ULTIMATE EXPRESSION OF THE WATCHMAKER'S ART. AUDEMARS PIGUET HAS BEEN MAKING SUCH COMPLEX PIECES CONTINUOUSLY SINCE 1882.

ONE WATCHMAKER IS RESPONSIBLE FOR EACH WATCH IN ITS ENTIRETY – THE 648 INDIVIDUAL PARTS, THE DETAILED ASSEMBLY AND THE FINE DECORATION. TO ACHIEVE THIS, THEY HAVE MASTERED THE UNIVERSE OF THEIR CRAFT, A TOUR DE FORCE OF EXCEPTIONAL COMPLEXITY. FINALLY, THEY MUST TUNE THE CONCENTRIC CHIMES OF THE MINUTE REPEATER TO AN INTERVAL OF A PERFECT MINOR THIRD. TECHNICAL MASTERY AND THE EAR OF A CONCERT SOLOIST. THE VIRTUOSO HERITAGE OF LE BRASSUS.

ROYAL OAK
GRANDE COMPLICATION
IN TITANIUM AND
STAINLESS STEEL

AUDEMARS PIGUET
Le Brassus

JB
JEWELERS
יבואנים בלעדיים
www.jb-jewelers.com
תל-אביב: אבן גבירול 71, גן העיר, 03-5235577
ירושלים: המלך דוד 16, 02-6234585

צילום: סימה לנדה

אוניברסיטה של חצות

טרנד ההרצאות הקצרות מביא טוויסט לחיי הלילה

כמה פעמים חיפשתם רעיון לבילוי ערב, וגיליתם שיש לכם בדיוק שלוש אופציות: בר, סרט או מסעדה? קבוצות של בני 20 פלוס שהמחסור בהיצע אינטלקטואלי בחיי הלילה תסכל אותם, קיבלו השראה מפרויקט "מדע על הבר" של מכון וייצמן, ויזמו את פרויקט Wize (קיצור של "וואי, זה מענין") - מפגשים בנושאים מגוונים: מדע פופולרי, היי-טק ויזמות, תרבות ופוליטיקה קלה. כיום, תוכלו למצוא מבחר ערבים במודל של הרצאה פלוס בירה או סבב הרצאות קצרצרות שאורכה של כל אחת מהן כ-10 דקות, בדומה לפורמט הפצ'ה קוצ'ה. למשל, קבוצת WowTalks, שהוקמה על ידי גל שטיגליץ, ורצה מלבד בת"א גם בלונדון ובניו יורק. הקונספט שלהם הוא לארח אנשים העוסקים בחלום שלהם. לכל ערב הרצאות יש נושא משותף, ולכל דובר (בערב יש בין 7 ל-9 דוברים), יש 9 דקות להציג את דבריו לפי חמש נקודות מנחות. אם חפצתם בידע מוסיקלי, "החוג לתולדות המוסיקה", שנקרא גם TelAviv Soulclub - הוא הכתובת. החוג הוקם ב-2003 ומאז עבר לא מעט גלגולים ובתי קפה. כיום מועברות ההרצאות המרתקות בקפה קלמנטיין ואם כל אלה לא מספיקים לכם יש את "12 דקות", תכנית שבה על המרצים להציג טיעון, תשוקה או מחשבה וגם להצביע על קשר סמוי בין דברים, להפנות זרקור למשהו שהיה באפלה עד כה, או למפות מחדש מרחבים שרק חשבנו שאנחנו מכירים. מגמת ההרצאות הקצרות בתור בילוי לילי מביאה עניין ותוכן מבורך לחיי הלילה, אם כי נראה שאחרי שתיים-שלוש בירות כבר לא תזכרו מה נאמר. אבל היי, לפחות תוכלו להתחיל עם הבחורה שליד עם איזה משפט אינטליגנטי.

מפגשי החודש של Wize: 13.6 עו"ד נמרוד ורומן - השקעות בעולם ההיי-טק וגיוסי כספים, 20.6 ד"ר מיכל גורדון - תכנות בשפה טבעית; המפגשים הקרובים של WowTalks: 15.6 על מוסיקה וסאונד.

Fuck For Forest

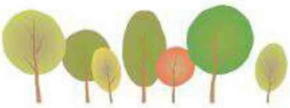

למה להסתפק בלחבק עצים כשאפשר לעשות סקס?

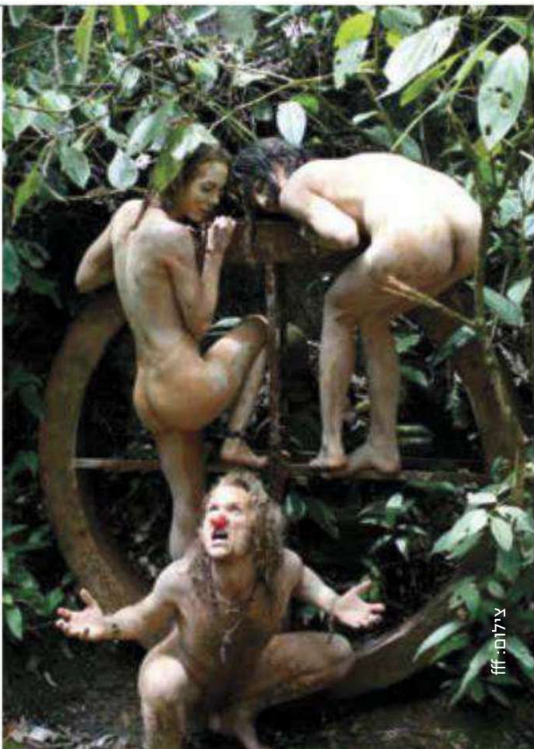

צילום: fff

סקס מוכר, אין עוררין על כך. לכן FFF (Fuck For Forest), ארגון ירוק ללא מטרות רווח, החליט שחבריו מוכנים למכור מין אבל תמורת מטרות נעלות, ולא תמורת הבולשיט הרגיל. האקטיביזם שלהם כולל עירום והרפתקאות מיניות, צילומי סטילס ווידאו וגם צירוף חברים – והכל למען הצלת היערות. הם תומכים ביערות ובשמורות אינדיאניות בברזיל, בחינוך אקולוגי וביערות הגשם בפרו, בקוסטה ריקה ובאקוודור. לראייתם, יש חשיבות רבה בהפגנת ליברליות ביחס לגוף, בעולם שלנו, המדחיק והמדכא יצרים.

אפשר לצפות ב"פורנו הירוק" בסטילס או בווידיאו בשתי דרכים: לתרום לסביבה או להיות אקטיביסט ארוטי בארגון. הגלריה באתר האינטרנט מוכיחה שהם בהחלט מיישמים זיונים בטבע.

מייסדי הקבוצה, טומי וליאונה, טוענים שפגשו שאמאן בדמות רובוט מהאייטיז שהנחה אותם לצורת המרד הזאת. למרות הסיפור הדי מופרך, מסתבר שהממשלה הנורווגית נתנה להם מימון לחצי השנה הראשונה להרמת הפרויקט (החלטה שהתחרטו עליה לאחר מכן). על הדרך הם גם התסיסו כנס אנרכיה בברלין בכך שהפגינו את זכותם לעירום, והציגו תערוכה שנקראה "מזדיינים חופשיים".

באתר שלהם תמצאו גם מרצ'נדייז ואפילו תחתונים משומשים. לדבריהם "עדיף לא ללבוש תחתונים, זה לא בריא, אבל עבורכם נלבש אותם כמה ימים".

fuckforforest.com

מדריך להורים הצעירים

האם החשש מההתבגרות המינית של נערות הינו רק ראי לעכבות המיניות שלנו?

לא מעט הורים לבנות 13-8 פוחדים כיום שבנותיהן יושפעו מהדימויים המיניים הנועזים בתקשורת ויגיעו למיניות (שלא לומר להפקרות) מהר מדי, לפני שהן בשלות לכך.

ד"ר לינדה פאפאדופולוס, פסיכולוגית בריטית שכתבה את המאמר "Sexualization of young people", טוענת שזה אכן קורה טיפין-טיפין: חזה מושתל, מכנסי דפוקותי, ואימג'ים פורנוגרפיים שמחלחלים אלינו בחיי היומיום מלמדים לדעתה את הבנות הצעירות שכדי להיות נחשקות עליהן להעצים את המיניות שלהן.

דניאל איגן, סוציולוגית אמריקאית ומחברת הספר "Becoming Sexual", מבקרת את הפאניקה הזו. היא טוענת שהמצב משקף יותר את חוסר השקט של ההורה מאשר את המציאות עבור הבנות. "הנערה המינית היא מפלצת עבור משפחות בורגניות הטרוסקסואליות. היא מאיימת על המשפחה המסורתית", היא כותבת.

צילום: shuterstock

בספרה מראה איגן שהנתונים הסטטיסטיים אינם תואמים את הפאניקה (למשל שיעור ההפלות בגיל העשרה, גיל ממוצע לקיום יחסי מין בפעם הראשונה ועוד).

איגן מודעת להשפעות של תעשיית הפורנו למשל, אבל מתעקשת על כך שבנערות טמונה העוצמה לא להפוך לקורבנות. "ניצול ואלימות מינית קיימים, אבל נערות אינן כלואות בתרבות הזאת. הן מודעות לה וחותרות תחתיה".

בעוד שמיניותן של נערות מתוארת לרוב כהרסנית, איגן מספרת על תחושות הסקרנות, המרדנות, השעשוע והחשק שעינגו אותה בשנות התבגרותה יחד עם התפתחות המיניות שלה. לטענתה, ההיסטריה סביב הנושא מחפה על פחדים עמוקים יותר - כלכליים ברובם - ושההתעסקות בנושא מהווה השלכה של החרדות הלא פתירות שלנו.

פוד שרינג

EatWith ודומותיה מציעות אלטרנטיבה סופר-קולית לתרבות המסעדות הקלאסית

תארו לעצמכם ארוחה באווירה ביתית וחמימה כמו אצל ההורים, רק עם אוכל גורמה משובח ובלי אינטריגות משפחתיות. תארו לעצמכם שסביב השולחן יושבים כל מיני טיפוסים שאולי לא הייתם זוכים להכיר בשום דרך אחרת, במגוון שרירותי לחלוטין של גילאים, מקצועות וסגנונות, אנשים שהמשותף להם הוא היותם "foodies" ממש כמוכם. גיא מיכלין הגה את הרעיון לפני כשנה ומאז הסטארט-אפ שלו רק תופס תאוצה ומארח ארוחות שלא מביישות את הטובות במסעדות. נדמה שב-2013 להכל עושים שרינג: למכוניות, לספה בבית (ראו אייטם על "גולשי ספות") וכמובן גם לאוכל. EatWith ואתרים נוספים שצצו השנה מאפשרים להרכבים אקראיים של גולשי אינטרנט להתאסף לארוחת ערב בביתו של אחד מהם, ולאכול כיד המלך. הצוות מקפיד לבחון מראש את המארחים-הבשלנים, מבטח את הסועדים, וגובה עמלה מכל ארוחה.

כמו בארוחת טעימות במסעדה, השף מכריז מה יהיו המנות ומגיש אותן לשולחן, ומחיר הארוחה נקבע מראש. שלא כמו במסעדה, האורחים יכולים להימרח על הספה, לשתות כאוות נפשם, לשלוף מהמדף ספר שמעניין אותם, לשבת לאכול על השטיח, לצפות בטלוויזיה, לקום מהכיסא מתי שבא להם, והכי חשוב - להכיר אנשים באופן אינטימי, דבר שהמולת המסעדה אינה מאפשרת. אוכל בבית פרטי פותח צוהר לתרבות חדשה ולהיכרות אמיתית. מושלם עבור תיירים ובשביל כל מי שמחפש חוויה מרגשת יותר מהמסעדה המדוברת האחרונה.

EatWith פועלים בת"א וברצלונה והיעד הבא הוא איטליה. דמיינו את הבולונז הבא שלכם ברומא אצל מאמא איטלקיה. תענוג!
eatwith.com; אפליקציות נוספות: homedine.in, אפליקציה מבוססת מיקום שמאפשרת לאנשים להודיע מה הם בישלו, ולתיירים ספונטניים לעלות אליהם לאכול; וגם אתר "יאמי", שמאפשר להזמין הביתה מנות ביתיות היישר מבשלנים.

צילום: eatwith

צילומים: יח"צ, ויתרתי: מתן בר

טלוויזיה

גולשי ספות

על הביקור של איתי ואסף אצל נערת השער של פלייבוי סרביה

אם צפיתם בסדרת הדוקו-ריאליטי "גולשי ספות" המשודרת ב-HOT, ודאי התאהבתם בזוג החברים איתי ואסף. הסדרה ששאבה השראה מהאתר couchsurfing.org, מציגה מסע של חמישה אנשים שונים שנוסעים ליעדים שונים בעולם כדי לבחון את חייהם. הם מתארחים אצל אנשים שלעולם כנראה לא היו זוכים להכיר, מדברים על בעיותיהם, ועדים לאורח חיים שונה בתכלית משלהם.

איתי ואסף הם זוג חברי ילדות אאוטסיידרים, גיקי-על, המתעניינים בעיקר במשחקי מחשב. שניהם מתקשים להיפתח לאנשים ובעיקר לנשים, אך בסדרה הם מצליחים לעבור סוג של תהליך התבגרות ולומדים את משמעות המילה "לזרום" - הרבה בזכות דוגמנית ונערת פלייבוי סרבית לוהטת בשם סטניה (ראו עמ' 94), המארחת אותם על ספתה. כדי לבדוק איך זה מרגיש לישון אצל כוכבת פלייבוי, דיברנו קצת עם אסף.

איך היה המסע לבלגרד והאירוח אצל סטניה?

"חוויה מדהימה. הרגע הראשון שנכנסנו לבית שלה היה אירוע שנשמטת לך בו הלסת, אבל הסקרנות גברה על המבוכה".

פגשת בעבר נשים כמוה? היא מושכת בעיניך?

"לא ממש פגשתי. היא בחורה מושכת מאוד".

אז היה רגע שאולי היית מעדיף להישאר אתה לבד, או שהיה טוב שאיתי היה אתך?

"הממ.. גם וגם. לא הייתי מתנגד להישאר אתה לבד".

איך היתה המסיבה שהיא לקחה אתכם אליה?

"היה כיף מאוד, אפילו עליתי על הבמה, אני לא חושב שזה היה קורה אם לא היו דוחפים אותי לזה".

מרגיש שהשתנית בעקבות המסע?

"או שאני השתניתי או שמשהו בחיים קצת השתנה. ההופעה בטלוויזיה מעלה מאוד את הביטחון העצמי, אני פחות חושש מחשיפה. זאת חוויה שפותחת אותך, יש פחות בעיה ליצור קשר, דברים יותר זורמים לי עם אנשים".

יש לסטניה חבר? היית יוצא אתה?

"היא טענה שיש לה. את מתכוונת באופן תיאורטי? ברור".

לא מפריע לך שהיא מתערטלת מול הרבה גברים?

"אין לי בעיה, כל עוד לה אין בעיה עם זה, זה משהו שהיא אוהבת לעשות, היא מאושרת מזה וזה תורם לה באופן אישי".

מופע

להקת "ויתרתי"

מוסיקה וסטנד-אפ סאטירי באותו כרטיס

השירים של "ויתרתי", שהתגלתה כאחת ההפתעות המופרעות והמעולות של פסטיבל אינדינגב האחרון, מצחיקים מלאי נונסנס אבל בו זמנית מבטאים גם ביקורת חברתית נוקבת. חברי הלהקה מאמינים שהדרך היחידה לספוג את הדברים הקשים שיש להם לומר היא באמצעות הומור ציני ומוסיקת פאנק אנרגטית וכייפית. הם שרים בין השאר על תרבות הריאליטי, על אנשים "כלליים" שנוהגים כקלישאות, על היפסטרים, על חיילים, על אנשים שלא מגיע להם להיות הורים, ואין ספק שכל מי שחי את התרבות הנוכחית בישראל יבין על מה הם מדברים. איתי זבולון, סולן ההרכב, שמככב בקליפים של הלהקה, הוא בעל כישרון קומי אדיר (לא מזמן הפך סרטון שלו שנקרא "יניר האחמ"ש" לוויראלי בפייסבוק). חברים נוספים בלהקה הם כספי ונמרוד ליברמן על התופים. בינתיים תוכלו למצוא אותם בבנדקמפ.

ההופעות הקרובות: 4.7 בצוללת בירושלים, 11.7 באוזן בר ת"א.

אמנות

מכון שפילמן לצילום

בתל אביב חוקרים את הצילום מזווית פילוסופית

← שלום שפילמן, איש מעורר השראה, עזב את עולם העסקים לפני כמה שנים, ולאחר שחקר את אמנות הצילום לעומקה, הקים בשנה האחרונה את המכון – גוף ללא מטרות רווח הפועל למען עידוד הבנת תחום הצילום בישראל באמצעות מחקר, פאנלים, תוכנית מלגות, ופרויקטים אמנותיים בינלאומיים, עם דגש על הקשר שבין צילום לפילוסופיה.
החודש מוצגת שם התערוכה "העין העירומה", תערוכה מרתקת עם עבודות נדירות של צילום סוריאליסטי. הסוריאליזם חתר תחת הסדר הישן ושאף לנתץ את סדרי החברה הבורגנית באמצעות חשיפת נבכי הנפש של האדם ושחרור דחפיו ותשוקותיו הכמוסים. בנוסף, החל מתחילת מאי תתקיים סדרת הרצאות קצרות של יאיר ברק, שהקים את המחלקה לצילום במנשר, על תקופות ותופעות ייחודיות בצילום. שווה לקפוץ גם כדי לעיין בספריית ספרי צילום הענפה שנמצאת במכון.

13.6, 27.6, 11.7 בין השעות 18:30–20:00 סדרת הרצאות פתוחות: היסטוריות קצרות של צילום – מרצה יאיר ברק; **30.6** יום עיון בנושא סוריאליזם, יעסוק בהיבטים מגדריים של דימוי האישה בצילום הסוריאליסטי. כל הפעילויות ללא תשלום. כתובת: שוקן 27, קומה 3 ת"א.

מוסיקה

מה קורה כשאינדי ופופ נפגשים

← ליזי פלאפינגר והמפיק מקס הרשנאו הולכים להיות ההייפ של הקיץ הקרוב. הם הדואו לוהט ביותר מברוקלין שהוציא השנה שישה שירים מצוינים, בהם: "Hurricane" ו"Bones" "Fantasy". החודש יוצא האלבום הראשון שלהם. בזכות הרעש שעשו בבלוגוספרה עם הטמבלר שלהם, כבר החתימו אותם בקולומביה רקורדס וב"IamSound", והשיר "Bones" מתנגן גם באחד מפרקי "משחקי הכס" האפית. למי שאוהב את לנה דל ריי יהיה קל להתחבר ויש האומרים גם שקולה של ליזי מזכיר את פלורנס מ- "Florence against the machine". הסאונד של ההרכב נותן תחושה של וינטג' וגם לקליפים שיק רטרו עם טוויסט ביזארי, שלא מאפשר להוריד את העיניים מהמסך. הניגוד בין הגותיות והמיסטיות שלהם לבין ההפקה הפופית עושה את המוסיקה שלהם למכשפת, לא פחות.

צילום: James Imbrogno

לשאוף גבוה
ההיי-בול החדש

ההיי-בול נופל בקטגוריית הקוקטיילים שבשביל להכין אותם אין צורך בספרי מתכונים עבי כרס. כן תצטרכו אלכוהול, מיקסר וקרח בכוס גבוהה - הכי קל שיש! (אם ערבבתם פעם רום וקולה, כל היי-בול קטן עליכם).

ברמנים טובים לוקחים את ההיי-בול לליגה גבוהה יותר עם אלכוהול טוב וקצת מחשבה. דיברנו עם ג'ייסון קוסמס, אחד המייסדים של הבר Employees Only במנהטן, המכה של ערבוב הקוקטיילים בני יורק, והמחבר של "Speakeasy" - המדריך לקוקטיילים, שילמד אותנו כמה מהקלאסיקות המשודרגות שהוא מגיש בברים שלו.

1 אפל וסוער

הטאץ' של ליקר ג'ינג'ר מכפיל את הפאנץ' החריף של הקוקטייל הקאריבי הזה.

60 מ"ל רום
60 מ"ל ג'ינג'ר איל
20 מ"ל מיץ ליים טרי
20 מ"ל ליקר ג'ינג'ר (למשל דומיין דה קנטון)
לקשט עם עלה מנטה וחתיכת ליים

2 טיפוסי

מקמפרי ורמוט מתוק עושים אמריקנו. ג'ייסון מוסיף גם סודה תפוזים כדי ליצור את קוקטייל הטיפוסי, שזה בסלנג איטלקי מישהו שמשוגע על כדורגל.

30 מ"ל קמפרי
30 מ"ל ורמוט מתוק
60–80 מ"ל סן פלגרינו בטעם תפוז
לקשט עם פלח תפוז

3 פרסביטריאן

ויסקי על בסיס שיפון, במשקה שבדרך כלל מבוסס על סקוטש.

60 מ"ל ויסקי שיפון
60 מ"ל ג'ינג'ר איל
20 מ"ל מיץ ליים טרי
20 מ"ל סירופ
לקשט עם חתיכת ליים ועלה מנטה

טיפ להכנת קוקטיילים

התאם את טמפרטורת המשקה לטמפרטורת הכוס. זה נשמע פשוט, אבל זה יכול לעשות הבדל משמעותי בטעם; אם אתה מגיש משקה קר רצוי לשים את הכוס לזמן קצר במקפיא או לשפוך לתוכה מים קרים/קרח, בזמן ניעור הקוקטייל ולפני המזיגה. (באופן דומה גם לגבי משקה חם)

DRINK WITH CARE.
STOLICHNAYA® Premium vodka. 40% Alc./Vol. 100% Grain Neutral Spirits. © 2012 הכרם www.hacarem.com

צילום: shuterstock

גארפילד צדק

הלזניה היא מנה שרק עצם החשיבה עליה, כשהיא יוצאת לוהטת מהתנור עם שכבה קריספית מלמעלה וגבינה נמסה, מעלה ריר. הגרסה הקלאסית שלה - שילוב איטלקי מרנין בין בשר טחון, עלי פסטה, מוצרלה, פרמז'ן ורוטב עגבניות - היא מנה שהיא ארוחה שלמה, מחממת לב ומושלמת לאירוח.

סוד הקסם של לזניה טובה טמון בכמה פרמטרים: מידת עשייה מדויקת של דפי הלזניה, שימוש במידה נכונה של רוטב, סמיכותו וטעמו של רוטב הבשמל, פריכותה של השכבה הקריספית מעל וכמובן חומרי גלם משובחים. כשכל אלה משתלבים יחד, מדובר בחגיגה לחך.

במסעדת פסטה מיה בתל אביב מוגשת אחת הלזניות הנפלאות שתוכלו למצוא, והיא מבוססת על המתכון של אמא של ג'ורג'ו, בעל הבית, שגרה בצפון איטליה.

המרכיבים (לתבנית פיירקס בגודל 30X40 ס"מ):

800 גר' עלי פסטה
200 גר' פרמז'ן

לראגו (רוטב הבולונז):

1 ק"ג בשר בקר טחון – רצוי צוואר, או חצי ק"ג בקר וחצי ק"ג עגל
200 מ"ל שמן זית
4 קופסאות עגבניות מרוסקות במשקל 800 גר' כל אחת
2 בצלים קצוצים
2 גזרים קצוצים
3 מקלות סלרי קצוצים
1/2 כוס יין אדום יבש
2 עלי דפנה
מלח ופלפל שחור

לרוטב הבשמל:

100 גר' חמאה מלוחה
כפית גדושה אגוז מוסקט מגורר או טחון
100 גר' קמח
1 ליטר חלב פושר
כפית מלח

אופן ההכנה:

הכנת הראגו: מטגנים בסיר בצל, גזר וסלרי בזה אחר זה במשך 20 דקות, עד לריכוך הירקות. מוסיפים את הבשר ומבשלים כמה דקות, תוך כדי הפרדה לפירורים, עד שהוא משנה את צבעו. מוסיפים יין ותבלינים ומבשלים כמה דקות, עד לספיגת היין. מוסיפים עגבניות, מערבבים היטב ומבשלים שעה וחצי, עד שהרוטב מקבל צבע ומרקם אחידים.

הכנת הבשמל: ממיסים חמאה בסיר קטן על להבה נמוכה, עד לקבלת קצף. מוסיפים אגוז מוסקט ומבשלים דקה. מוסיפים קמח ומערבבים היטב, עד שהקמח והחמאה נספגים ומתקבל מעין בצק. מוסיפים חלב בהדרגה, תוך כדי ערבוב. ממשיכים לבשל עד שהרוטב מסמיך ומקבל מרקם של יוגורט. ממליחים, מורידים מהאש ומשהים 10 דקות (אם הרוטב סמיך מדי, מוסיפים מעט חלב).

הרכבת הלזניה: מסדרים בתבנית שכבה ראשונה של עלי לזניה. יוצקים על העלים שכבה אחידה של ראגו, מעט גבינת פרמזן ושכבה דקה של רוטב בשמל. חוזרים על הפעולה עד ליצירת שלוש שכבות. יוצקים על הכול את שארית הבשמל, כך שיכסה את כל התבנית כמו מכסה. אופים 40-30 דקות בתנור שחומם מראש לחום של 180 מעלות, עד ששכבת הבשמל העליונה מבעבעת ומקבלת גוון זהוב-חום.

חמש לזניות מטריפות מושים

קפה איטליה – הלזניה בולונז של האחים ירזין עשויה מדפי פסטה ירוקים (עם תרד) ובשר צוואר בבישול ארוך. הקריספיות בקצוות והעידון של המנה הופכים אותה לאחת המעולות. קרמיניצקי 6, תל אביב

פסטה פקטורי – השף של המסעדה החיפאית הגיע מנפולי ובנה בה תפריט על טהרת דרום איטליה. פה תוכלו למצוא לזניית גבינות מצוינת, עם גבינה בולגרית, פרמזן, גבינה צפתית ופטריות טריות ברוטב שמנת. קדושי יאסי 1, חיפה

קפה 48 – היתרון של הלזניה האפויה בתנור האבן בא לידי ביטוי בקרמול שעוברת השכבה התחתונה שנהפכת כך לקריספית להפליא. לזניה פשוטה שגדולתה בדיוק הפרטים ובקלילות שלה. נחלת בנימין 48, תל אביב

קפה מרקו – ברחוב גורדון מסתתרת לה אחת הלזניות הטובות בת"א. מרקו, בעל הבית, הוא איטלקי מרומא שמכין לזניית בולונז מתבשיל עשיר בירקות שורש, יין אדום ובשר כתף טחון, ומוסיף כבד עוף קצוץ ואגוז מוסקט. לזניה בטעמים נועזים. גורדון 39, תל אביב

סולה – לזניה וואצ'ינרה – דפי לזניה תוצרת בית וביניהם תבשיל שורשי מופלא, כזה שישב לו כמה שעות על אש קטנה. הלזניה כאן אינה עסיסית ו"מושית", ואינה מוקרמת בכבדות, אך יש בה מעט פרמזן ואיזון טעמים מענג. בית אשל 31, שוק הפשפשים יפו

זה האירוע שלך...
לא תדפוק הופעה?!
RockVille
מוזיקה חיה לאירועים 054-4414955

צילומים: shutterstock

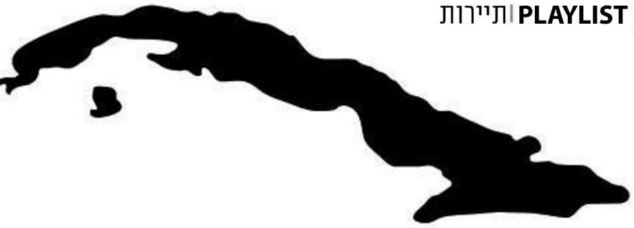

מסע לקובה

קובה היא גן עדן אליו נחשף המערב רק בשנים האחרונות. מדובר במדינה מורכבת, מרתקת, מדהימה בנופיה, בעלת חיי תרבות עשירים ומוסיקה מופלאה תודות לעם הקובני ברוך הכשרונות. בקובה תמצאו ריקודים, שירה, נגינה על כל כלי אפשרי, ציור ואמנות רבה מסביב. המטבח קריאולי-ספרדי, אבל האוכל במקרה הזה הוא לא המנה העיקרית - רוב הזמן תהיו עסוקים במוסיקה המאגית והסוחפת ו... בנשים הקובניות.

- יש שני סוגי מטבעות קובניים - המקומי, פזו "נסיונאל", ולתיירים, פזו "קונברטיבלה" ששוויו גדול פי 25 (1 פזו = 1 דולר)
- מתי כדאי לבקר? נובמבר-פברואר/אפריל-מאי - לפני שנהיה חם מדי
- באוניברסיטת הוואנה יש קורסים מצוינים של ריקוד ונגינה. תוכלו לחזור לישראל ספצים במרנגה או בבצ'טה
- בקובה יש שלושה אזורי גידול טבק: בדרום - ביאמו, במרכז - קמאגווי, והשלישי והאיכותי ביותר בעולם, ויניאלים
- סיפור הסרט "פני צלקת" מתחיל במריאל, קובה, עיר נמל שממנה הפליגו לראשונה 125 אלף קובנים לפלורידה, באישורו של פידל קסטרו, ולקובה מעולם לא שבו. אל פצ'ינו מגלם בסרט פליט קובני שמגיע לפסגת העולם התחתון של מיאמי

לטייל

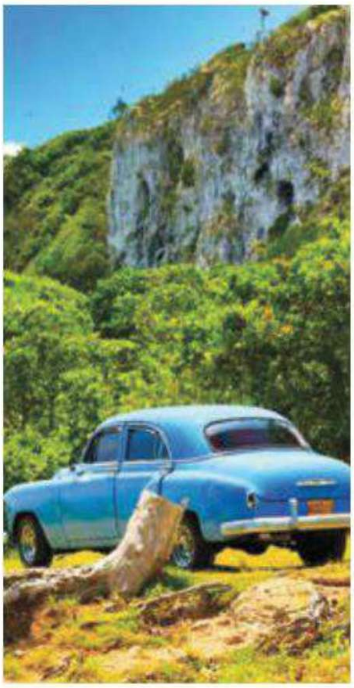

Viñales – כפר קטן בקרבת הוואנה שטובל בירוק, סביבו הרים ושדות בהם איכרים החורשים בעגלה רתומה לשוורים. בכל האזור שדות עצומים של טבק, קפה וסוכר, חוות חקלאיות, מערות מרשימות ונופים מרהיבים, כשוויניאליס מהווה את גולת הכותרת. תושבי המקום ישמחו להזמין אתכם לשבת על כסא הנדנדה במרפסת בית העץ שלהם ולחלוק אתכם את האושר הקטן שלהם – סיגר משובח וכוס רום. לא לפספס: Cueva del Indio – מערת נטיפים מרשימה, שלפני מאות שנים חי בה שבט אינדיאני, נמצאת כ–5 ק"מ מהכפר וזורם בה נהר תת קרקעי.

Soroa – פארק לאומי הממוקם כ–70 ק"מ מהוואנה, גם הוא בחבל פינאר דל ריו, באזור סיירה דל רוסאריו. בפארק תוכלו לראות 100 זנים שונים של סחלבים יפהפיים ושני נהרות מרכזיים, Rio Bayate ו–Rio Manatiales, שבהם זורמים מים צלולים. אוהבי הטבע יתמוגגו מהצמחייה הפראית וממגוון הפרחים. במקום מבצר מרשים על הר, שנבנה ב–1876, שכיום שוכנת בו מסעדת, "Castillo Las Nubes", שבה ניתן ליהנות מארוחת ערב טעימה.

El Nicho – כ–4 שעות מהוואנה, בין סיאנפואגוס לטרינידד, לא תוכלו שלא להתאהב בטבע. עצים גבוהים, ציפורים וחיות יער חיים בינות המפלים הנפלאים. תוכלו להיכנס למערות, לעשות אומגה בין המפלים ולצעוד במסלולי הליכה מרהיבים.

טיפ לעישון סיגר קובני:

את הספוג שביומידור – הקופסה המיועדת לשמירה על הלחות של הסיגרים – מומלץ לטבול בקוניאק או ברום, להעשרת הטעם.

חופים בשושו

פליה לוס קוקוס
(Playa los Cocos)
בקרבת כפר הדייגים לה בוקה, מסתתר אחד החופים היפים שקרוי על שם שפע עצי הקוקוס שבו.

קאיו לארגו
(Cayo Largo)
חוף מופלא לשפת הים הקאריבי, המשתרע על פני 26 ק"מ. בקיץ מתקיימות שם אליפויות בצילום תת-ימי.

מריה לה גורדה
(María la Gorda)
נחשב לאתר הצלילות היפה בקובה, במרחק כ-3.5 שעות נסיעה מוויניאליס.

JACK DANIEL WAS A MAN OF COMMITMENT.

AT LEAST WHEN IT CAME TO HIS WHISKEY.

When it came to whiskey-making, no man was more dedicated than Jack Daniel. It's the reason he'd wait patiently while his whiskey mellowed through 10 feet of packed sugar maple charcoal, and why he'd watch over every batch with a discriminating eye. Though he never married, Mr. Jack remained forever faithful to his one true love. Unfortunately for the ladies of Lynchburg, Tennessee, that happened to be his whiskey.

JACK DANIEL'S OLD No 7 BRAND TENNESSEE WHISKEY

Sip lovingly. Drink responsibly.

©2013 Jack Daniel's. All rights reserved. JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks.

Warning – excessive alcohol consumption risks life and is harmful to health!

בורד שורט

בגדי הים מעל הברך עושים קאמבק

הרבה לפני שתחתוני הספידו הותירו בנו את זוועותיהם ובגדי הים הפכו לארוכים באופן מוגזם, היו כאן בגדי ים שפויים, הן באורך והן בעיצוב הקייצי. הבורד-שורט הקלאסיים, אותם בגדי ים שמזכירים לנו שאנחנו חיים במדינה ים-תיכונית ושהקיץ שלנו הוא אינסופי, חוזרים למדפי החנויות בעיצובים קיצים ומשובחים. לא קצר מדי, לא ארוך מדי ותמיד בסטייל.

1
שנות ה-70 כבר כאן!
Sundek, 129 דולר

2
הנסיך צ'ארלס
Orlebar Brown, 250 דולר

3
הקלאסי לעולם לא עבר
Southwillard.com, 61 דולר

4
שים פס
landsend.com, 44 דולר

5
ישר למגרש
mnii.com, 170 דולר

צילום: **סאטושי**

מכבי אלקטרה תל-אביב

מועדון האוהדים הרשמי של מכבי אלקטרה ת"א

JOIN NOW

www.maccabi.co.il/maccabist

צילום: JOSEPH SHIN

שארפ שוטרז

לטיול שלך למאצ'ו פיצ'ו מגיע הרבה יותר מתמונת אינסטגרם. שכח ממצלמת הסלולר שלך וזרוק לתיק את המילה האחרונה בצילום דיגיטלי: MILC – מצלמה עם עדשות מתחלפות ללא מראה. מצלמות MILC נשארות קומפקטיות בזכות הוויתור על מראה שיק לטובת סנסורים דיגיטליים עוצמתיים. לא מדובר ב"כוון וצלם" הישנות, ל-MILC עדשות מתחלפות, שנמכרות בנפרד, ומאפשרות לך לבחור בין זווית רחבה לבין זום מקסימלי, ונותנות לך הרבה יותר ורסטיליות וחופש בצילום ממה שהאייפון יכול להציע. סורי, סירי.

.1

Fugifilm X-E1

← מתוגברת בסנסור של 16.3 מגה-פיקסל – כפול מהרזולוציה של המצלמה באייפון 5. ה-Film stimulation mode יגמול אותך בוודאות מהשימוש באינסטגרם. 999 דולר.

.2

Pentax Q10

← המצלמה המושלמת למסיבות. פוקוס אוטומטי, מייצב רעידות, זיהוי פרצופים בקבוצה ורזולוציה של 12.4 מגה-פיקסל יעזרו לך לצלם בקלות תמונות מושלמות, בלי קשר לכמה שיכור אתה. 600 דולר.

.3

Nikon 1 J3

← ה-J3 ניחנה בכוח ובמהירות יש בה סנסור של 12.4 מגה-פיקסל, יכולת עיבוד תמונות שהופכת אותן לסופר חדות, והן מוכנות תוך 80 אלפיות השנייה – המהירה ביותר בין מצלמות ה- MILC. 600 דולר, כולל עדשות 10-30 מ"מ.

.4

Sony Alpha Nex-6

← העמוד שלך בפייסבוק לא צריך לסבול מכך שהחלפת את הסלולרי ב-MILC. ה-Nex-6 מצלמת תמונות של 16.1 מגה-פיקסל, שאותן אפשר להעלות לפרופיל באמצעות wi-fi בילט אין. 850 דולר.

רוצה להיות פלייבוי?
זה יותר ממגזין. זה סגנון חיים.
ריכשו מנוי והצטרפו אלינו לחיים הטובים.
להנחות מיוחדות התקשרו: 03-5117029
או בקרו באתר:
www.playboyisrael.co.il
צילום: סטיון וינסטון

10.3 דקות

הזמן שלוקח לדגם 2013 של בוגאטי ויירון גרנד ספורט ויטז לרוקן את ה-26.4 גלון דלק במיכל שלה כשהיא נוסעת 402 קמ"ש

15 דקות

משך הזמן שהצמיגים ישרדו במהירות זו, לפי הערכת מישלן:

$217

הכסף בחשבון הבנק הציבורי של ממשלת זימבבווה בתחילת 2013

מחקרים מראים ש:

1 לכל 3 דקות

עובד במשרד מאבד ריכוז ודעתו מוסחת

23 דקות

הזמן שלוקח לו לחזור לעניינים

25 ביליון

מספר הורדות השירים שאייטיונס חגגו לאחרונה.

בר המזל הגרמני שהוריד את השיר ה-25 ביליון זכה ב-10,000 יורו. השיר היה Monkey Drums (Goksel Vancin Remix)

21

מספר הקלוריות שגבר באמצע שנות ה-30 שורף בסקס

7

מספר הקלוריות שהוא שורף בצפייה בטלוויזיה

1,500 כמות הזרעים הממוצעת שגבר מייצר בדקה

37.5MB כמות נתוני הדנ"א בכל זרע

רק 1 מתוך 5 זרעים מתחיל להתקדם בדרך הנכונה אחרי הפליטה

25 הגיל שבו הכמות והאיכות של הזרע מתחילות לרדת

4 מיקרון גודל תא זרע של גבר

170 מיקרון גודל תא זרע של עכבר

כוכבות פורנו		נשים רגילות
15.1	❶ הגיל שבו עשו סקס לראשונה	17.3
9.6	❷ מספר הפרטנרים לסקס בשנה האחרונה	1.4
63%	❸ נהנות מאוד מסקס	33%

28% מהרווקים אומרים שעד הדייט השלישי כבר קיימו יחסי מין

47% מודים בכך שהיו במערכת יחסים של יזיזות

לפי סקר של אתר הכרויות

ל-**44% מהרווקות** ול-**63% מהרווקים** היה סטוץ

17.5 מיליארד דולר

שוויו המוערך של מארק צוקרברג, מייסד פייסבוק, ב-2011

12.9 מיליארד דולר

שוויו המוערך כיום

צילומים: צוקרברג, imagebank/gettyimages, רכב: יח"צ

Devon&Devon
NEW COLLECTION 2013
HeziBank
www.hezibank.com | facebook: Design Vibes | דיזיין סנטר טל. 03-6166641/2 | www.devon-devon.com

גלעד כהנא

צהריים

ק

ומה 713. שניים נכנסים למעלית.
גדעון: מה קורה איש טוב?
רפי: סבבה לגמרי... ואתה?
גדעון: וואלה אחלה בחלה, אין תלונות, טפו טפו טפו... תגיד מה שלום הקטן?
רפי: מדהים. הילד הזה קורע אותי, אתמול הוא בדיוק...
גדעון: איזה יופי! בן כמה הוא?
רפי: ארבע וחצי...
גדעון: וואו, איזה גיל, איזה גיל. יא רבאנן, מתוקים רצח.
רפי: זה מטורף...
גדעון: ותגיד מה עם שֵני?
רפי: מה?
גדעון: שני, ילד.
רפי: אה, לא...אנחנו...
גדעון: מה, ארבע וחצי שנים זה פיקס הטיימינג, זה אחלה רווח.
רפי: יכול להיות, אבל...
גדעון: גם לא תהיה קנאה, וגם הקטן יעריץ את הגדול.
רפי: לא, אנחנו כרגע לא...
גדעון: בת כמה מירי?
רפי: מה?
גדעון: בת כמה היא?
רפי: היא תהיה 36 במאי...
גדעון: אהמ....וואו.
רפי: מה?
גדעון: לא...פשוט אה... ב-37 עולה פי 2 הסיכוי למומים בלב.
רפי: אנחנו לא חושבים ככה על...
גדעון: תגיד, רפי.
רפי: מה?
גדעון: אתה לא מפחד שהוא יהיה בודד? הקטן שלך. בבית עם שני יצורים ענקים שלא באמת מבינים אותו. לגדול בבידוד ככה, בלי חבר למשחק שחי איתו במשפחה? שמפרה אותו? שממצה לו את הפוטנציאל?
רפי: מירי ואני לא ממש מתעסקים עכשיו ב...
גדעון מוציא מן התיק בקבוק סודה. הוא מסובב את הפקק, כל התכולה מתרססת על פניו.
ראשו מניד בעווית קצרה ומוזרה. מבטו מזדגג קדימה, כאילו היה אופק בנמצא.
גדעון: ילד אחד - הוא לבד. שניים - זו תחושה של בינתיים.
רפי: גדעון...
גדעון: שלושה - תחילתה של הרגשה.
רפי: מה עובר עליך?
גדעון: ארבעה פעוטות - משחקים בשקט בזוגות זוגות.
רפי: ...
גדעון: חמישה - זו כבר קבוצה נחושה, שישה ילדים - הבית חמים, שבעה - על כל יום נפלא, שמונה - נה נה נה...
רפי: די!
גדעון: תשעה - עבודה נאה לפי שעה, עשרה - השמיים הם התקרה, שנים עשר - יהיה מי שיטפל כאשר תהיה מבוגר, שלוש עשרה - כל הבריות תדברנה על זה... ארבע עשרה...
רפי מעיף לגדעון סטירה. מצד ראשו של גדעון עפות שש בטריות.
חצי פנים של גדעון מחליקות קדימה, מן הסנטר עד מפרץ השיער. רפי מתקרב מהצד לקרוא את הכתוב על הלחי הפנימית.
"דגם: #778643: ממריץ ילודה זוטר: מחזור קי"ג".
לצד הכיתוב הוא שם לב לכפתור demo. רפי מתכופף ומרים את הבטריות, מחזיר אותן לתושבת ולוחץ על הכפתור.
גדעון: אברי המין הם כלי זין במלחמה הדמוגרפית!
רפי: גדעון?
גדעון: אל "תעשו חיים", תעשו חיים! תעשו אהבה, גם אם אין אהבה, נחוצה הקרבה!
רפי: אתה לא גדעון.
גדעון: אני טרום גדעון. אני אהיה גדעון לאחר הרצת כל ה-demo.
רפי: אה...
גדעון: זה פרוטוקול של המערכת.
רפי: סליחה, סליחה...
גדעון: אני מודה שזה קצת פרימיטיבי לדגם מתקדם כמו זה, אבל אם אתה שואל אותי...
רפי: ...
גדעון: ...
רפי: למה הפסקת לדבר?
גדעון: אמרתי: "אם אתה שואל אותי..."
רפי: אתה ממתין לתשובה כאילו?
גדעון: בהחלט.
רפי: אם כך... אני שואל אותך.
גדעון: לדעתי זו בדיחה של מתכנת. אלה טקסטים של דגם הבטא, הראשון, זה שלא עבר את הבקרה... זה שנגנז... האמת שזה די מצחיק.
רפי: וואלה... בכל מקרה, סליחה שהפרעתי...
גדעון: לא קרה כלום... ברשותך, אמשיך ב-demo...
רפי: כמובן...
גדעון: פחות זה לא יותר. יותר, זה יותר. כל המוסיף אינו גורע, כל המוסיף, זה משגע! זה לא עניין של איכות, זה רק עניין של כמות.
רפי: זהו?
גדעון: איי און דה טרגט! בי א בייבי מגנט!
רפי: אוקי...
גדעון: חייבים לנצח את הערבים! חייבים לייצר ילודים! חייבים לנצח את החרדים! תעשו לי עוד ילד! פוט דה בול אין דה בסקט.
רפי: זהו?..
גדעון: רגע...
גדעון סוגר מחדש את פניו בעזרת מכת מרפק מהירה.
גדעון: ...זהו.
המעלית מגיעה לקומת קרקע. הדלת נפתחת.
רפי: סושי?...
גדעון: גא-ון!
■

TO BREAK THE RULES,
YOU MUST FIRST MASTER
THEM.

AN EVOLUTION OF THE RULE BREAKING AUDEMARS PIGUET ROYAL OAK LUXURY SPORTS WATCH, THE ROYAL OAK OFFSHORE POSSESSES A DRAMATIC AND PURPOSEFUL AESTHETIC THAT TURNS FUNCTIONAL ELEMENTS INTO ICONIC DESIGN FEATURES.

AT 44 MILLIMETRES DIAMETER, THE OFFSHORE COMMANDS A UNIQUE PRESENCE, AND IS RESOLUTELY GEARED TOWARDS POWER AND PERFORMANCE. UNIQUELY, THOSE SURFACES MOST EXPOSED TO TRAUMA ARE EXECUTED IN HIGHLY INNOVATIVE MATERIALS. HERE THE SIGNATURE OCTAGONAL BEZEL AND PUSHPIECES ARE FORMED IN HIGH-DENSITY CERAMIC-SCRATCHPROOF AND SEVEN TIMES HARDER THAN STEEL.

ROYAL OAK OFFSHORE
IN PINK GOLD AND CERAMIC.
CHRONOGRAPH.

AUDEMARS PIGUET
Le Brassus

JB
JEWELERS
יבואנים בלעדיים
www.jb-jewelers.com
תל-אביב: אבן גבירול 71, גן העיר, 03-5235577
ירושלים: המלך דוד 16, 02-6234585

להקדים את הזמן

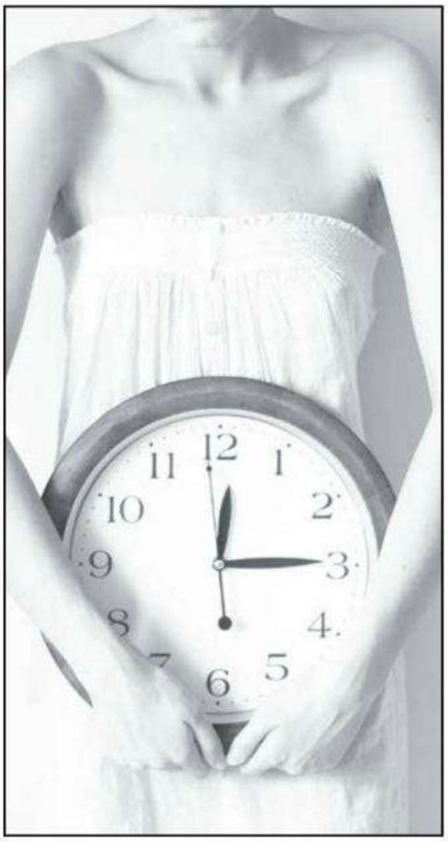

צילום: shutterstock

השבוע הוזמנתי למסיבת השקת אלבום של זוג ראפרים תל אביבים, אלטרנטיביים, לוהטים וצעירים, דור שני לידועני צמרת, עם המסר הנשגב והחדשני שלפיו אין מסר והחיים טובים בתל אביב. כשהגעתי, נכחו במקום רק ברמנים ומלצרים שהתרוצצו הנה והנה בהכנות אחרונות. איש מהמוזמנים האחרים לא היה שם. גם לא ערן, החסוי שלי, שלבקשתי הבטיח לבוא בזמן.

לרגע אחד חשבתי שמרוב שהתאמצתי לאחר, הפרזתי והגעתי לנעילה. בסתר לבי אולי אף קיוויתי שכך. כשהתקשרתי לערן לשאול מה קורה, הוא כבר הבין, מכיר היטב את נפש בהמתו הטראומטית. "את בזמן, את בסדר", הוא הודיע לי, "אני כבר מגיע". כן, שוב הגעתי ראשונה. למרות השעה המאוחרת מאוד, ולמרות שהקפדתי מאוד לאחר אפילו לשעה המאוחרת, הגעתי לפני כולם. זוהי הפרעת אישיות שיש לי, "תסמונת קמלוט", אם תרצו, שמשמעותה היא, שגם כשאני מאחרת מאוד, אני תמיד מגיעה ראשונה.

הפרעת האישיות הזו התפתחה אצלי בגלל טראומת המפגש הראשון עם תעשיית המוסיקה בתל אביב, בהופעה הראשונה שלי אי פעם. הגעתי אז מירושלים, והקדמתי באיזו חצי שעה לסאונד-צ'ק. הסאונד-מן שהגיע באיחור קל, כשלושת רבעי השעה אחרי, התנהל באיטיות עצלה להכעיס ובסבר פנים נוקשה להבהיל. קידמתי את פניו בחיוכים מפוחדים ותמימים, והוא הגיב בביטול מתכעס וחסר סבלנות, וצרח מלוא קולו העבה, "למה הקדמת, את מפגרת?" מושפלת ומבוזה, התביישתי לי.

וכך נפתחה הקריירה המוסיקלית שלי בסטירה מצלצלת על עודף חריצות. זה היה המפגש הראשון שלי עם היכל התהילה, ששכן אז במרתפי הקמלוט ברחוב שלום עליכם. על הקירות היו תלויות תמונות בשחור לבן של נגני ג'אז בינלאומיים, ואני הילכתי ביניהם שפופה ומוכה. בשקט בשקט התמקמתי על הבמה, ובעצמי הזזתי את הפסנתר, שהתנודד על שלוש רגליים ארעיות, לחזית הבמה, כדי לא להפריע לסאונד-מן המאיים שהתנהל כמו הענק בגנו ונראה עסוק במשהו הרבה יותר חשוב ממני.

אבל למרות שניסיתי לצמצם את עצמי ככל האפשר, הסאונד-מן צרח עליי, "לא מספיק שהקדמת, את חייבת גם להפריע? הזווית של הפסנתר לא טובה ככה!" ניסיתי לומר לו בעדינות מרבית שאין דבר כזה זווית לא טובה. אבל הענק התעקש שיש דבר כזה והוסיף שהדבר שהוא הכי שונא זה הומואים מפונקים מהפרובינציה שרק כתבו שלושה שירים, והם כבר חושבים שהם יודעים אם יש דבר כזה או אין דבר כזה זווית טובה, ושעכשיו אפסיק לבלבל לו את המוח ואתן לו לעשות את העבודה שלו.

נתתי לו לעשות את העבודה. הבנתי שזו היתה טעות מצדי להקדים, או אפילו לבוא בזמן, וטעות מצדי לנסות לעזור. וגם הבטחתי לעצמי מעתה ואילך לאחר תמיד, להנהן תמיד, להעמיד פנים, ולעשות רק את המינימום ההכרחי, עד לא לעשות בכלל. כי אחרי הכול זוהי רומא.

אחרי ההופעה ברחתי משם כל עוד רוחי בי, וחמש שנים חלפו עד שהעזתי לחזור לקמלוט הישן. כשחזרתי גיליתי להפתעתי שהענק, שעדיין התהלך באותו גן, הצטמק, ופניו היו דווקא מאירות. הוא אפילו נורא שמח לקראתי, וטפח לי ביד חזקה על הכתף, "טוב לראות אותך", אמר, ושאל אותי אם אני זוכרת אותו. בטח שזכרתי, אבל הוא בכל זאת ביקש להזכיר לי, "אני עשיתי לך סאונד בהופעה הראשונה שלך, את זוכרת את זה?"

לא האמנתי שבגללו הדרתי רגליי חמש שנים מהמקום הזה, שעכשיו נראה לי כמרתף עלוב ומוזנח, שריח רע וטחוב עולה מקירותיו, ועננים של חרקים מעופפים משייטים בו; ולפסנתר נותרה רק רגל אחת, וגם לא היה לו דורש, והתקרה שמעל הפסנתר קרסה מזעזועים בגלל שיפוצים שנעשו בקומות העליונות של הבניין, וחלקים גדולים ממנה התנפצו על הפסנתר, וכיסו אותו באפר לבן, שאיש לא טרח לנקות; והחור שנפער בתקרה כוסה בבד הודי צבעוני שנתלה ברישול, כך שרעשי עבודה מהקומה העליונה חדרו אל החלל, ומערכת החשמל העתיקה שבמקום נפלה כל כמה רגעים מעומס יתר, כך שאי אפשר היה להפעיל את המגברים ואת המזגן בו זמנית, וגם לא היו במקום חלונות או פתחי אוורור.

הרבה שנים ואלבומים וסאונדמנים חלפו מאז, ובמשך הזמן הפנמתי את תורתם של ד"ר סוס וקהלת, שהחיים הם סוג של להטוט מורכב של שיווי משקל, ויש ללכת, ללכת: לפעמים צריך לדחוף, ולפעמים לחכות; לפעמים להתעקש, ולפעמים למחול; לפעמים לומר את האמת, ולפעמים רק את חלקה.

אפשר לומר שבאופן כללי התבגרתי יפה, וגם קהלת וגם ד"ר סוס היו גאים בי על הפנמת המסרים, ועל 11 האלבומים שהוצאתי כנגד כל הסיכויים, בגן ההבלים. אבל דבר אחד נצרב בי, מאותה הופעה ראשונה, ולא הצלחתי למחוק מהאישיות המצטברת שלי. אני עדיין תמיד נתקפת חרדה גדולה, מלווה בדפיקות לב מואצות וסחרחורת קלה, כשאני מקדימה לאנשהו, או אפילו מגיעה בזמן. לכן אני מאוד מאוד משתדלת לאחר. אבל הבעיה היא, וזה הפוינט של התסמונת הקמלוטית שלי, שאף פעם אינני מצליחה. כאמור, גם כשאני מאחרת סוף-סוף, אני תמיד מגיעה ראשונה.

לאט לאט התחילו לטפטף מוזמנים נוספים למסיבה, התסמונת התחילה להירגע, וכמעט הרגשתי נוח במקומי ובזמני. אבל בדיוק אז ניגש אליי אחד האורחים, איזה מפיק ידוע, השיק את הוויסקי שלו עם היין שלי כלאחר מינגלינג טבעי, ואמר, "אני חייב לומר לך, שאני אישית מת על המוסיקה שלך. אבל הבעיה שלך היא שאנשים אוהבים דברים שהם כבר מכירים, ואת תמיד הקדמת את זמנך".

יש מילות מפתח שאסור לומר, כי הן מיד מעוררות את הטראומה. החסרתי פעימה, והקדמתי קנה לוושט, עד שהיין השפריץ מאפי. הבנתי פתאום שהתסמונת כבר אינה עניין קטן ופרטי, אלא שאנשים מתחילים להבחין בה, והיא מחלחלת אפילו למוסיקה (ועכשיו כבר למערכת הנשימה), וזה כבר יותר מדי. לא אוכל להמשיך כך. אני חייבת להשתנות, ומיד. חייבת להתחיל לאחר, ולהפסיק להקדים. בכל תחום, ובכל מחיר. ויפה שעה אחת קודם. ■

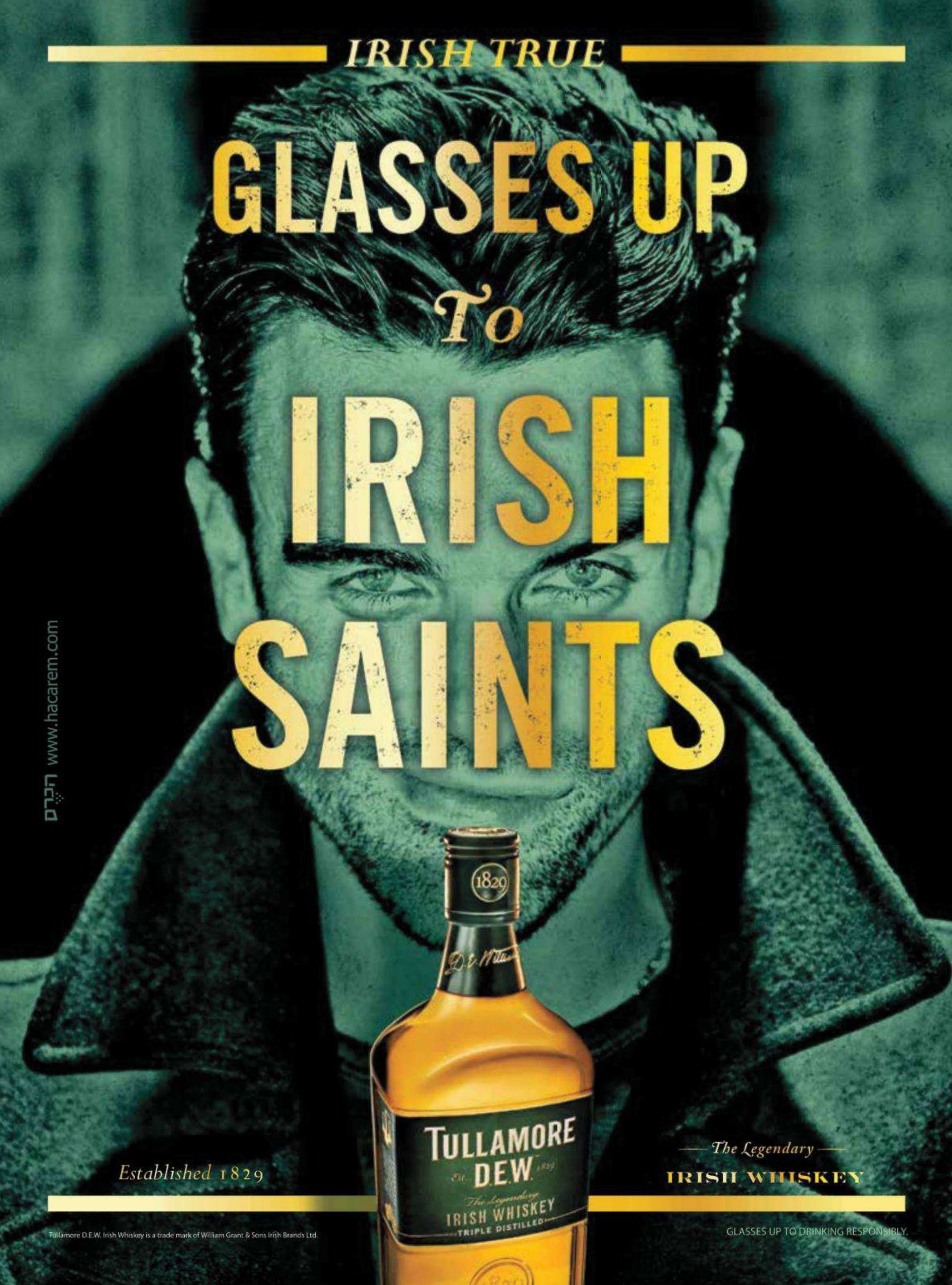
IRISH TRUE
GLASSES UP
To
IRISH
SAINTS
הכרם www.hacarem.com
Established 1829
1829
TULLAMORE
D.E.W.
The Legendary
IRISH WHISKEY
TRIPLE DISTILLED
The Legendary
IRISH WHISKEY
Tullamore D.E.W. Irish Whiskey is a trade mark of William Grant & Sons Irish Brands Ltd.
GLASSES UP TO DRINKING RESPONSIBLY.

פורום

מאי 2013

עצה מהרבי "משורר הרחובות" חודר אל הנשמה המדריך המלא לביטקוין

הרב שמולי בוטח

סקס כשר

הרב שמולי בוטח מוכיח בטור אישי, שהיהדות יכלה להיות דבר לוהט - אם לא היו מגישים לנו אותה קרה

רב שמולי בוטח

לפני 15 שנה בחר מגזין פלייבוי להמליץ על ספרי "סקס כשר" וצילם אותו לכריכת מהדורת 45 השנה למגזין (בנוסף לכבוד, קיבלתי שני כרטיסים למסיבה באחוזת פלייבוי, אבל אשתי נפטרה מהם מיד ואמרה "שפנפנות זה לא בשבילך"). המגזין כיבד את בקשתי לא לשים תמונות עירום ליד הכתבה על הספר, ואף בחר לפרסם דווקא את הפרקים שעסקו בארוטיות שטמונה בלבוש צנוע.

אבל מעולם לא העליתי על דעתי שאוזמן לכתוב לפלייבוי ישראל, שנהג בי באותה מידה של כבוד וגם של אומץ, כשהתיר לי לכתוב על חוקי התשוקה, כפי שפירטתי אותם בספרי "תשוקה כשרה", העומד לצאת לאור בקרוב, וזאת על אף שהם עומדים בסתירה ישירה לאתוס הגוף החשוף של פלייבוי.

מעמדם של מוסד הנישואין ושל מערכות יחסים לטווח ארוך התערער בכל רחבי העולם, כמו גם זה של סקס בתוך הנישואין, שמינונו ירד בארה"ב לפעם בשבוע בערך, למשך שבע דקות בכל פעם (וזה כולל את הזמן שהגבר מתחנן לסקס). ייתכן שבישראל, שבה נדמה שהגברים מקבלים עירוי יומי של ויאגרה, הדברים נראים אחרת. אבל שיעורי הגירושין, שמגיעים ל-50% בערך, גבוהים גם בארץ הקודש.

למה דועך מוסד הנישואין והסקס מתאדה? משום שהם מתבססים כיום על המושג הנוצרי של "אהבה", ולא על המושג היהודי של "תשוקה".

הברית החדשה מגנה את התשוקה: "כִּי כָל אֲשֶׁר בָּעוֹלָם - תַּאֲוַת בְּשָׂרִים, תַּאֲוַת הָעֵינַיִם וְגַאֲוַת הַנְּכָסִים - לֹא מִן הָאָב הוּא כִּי אִם מִן הָעוֹלָם." (איגרת יוחנן הראשונה פרק ב פסוק 16). האהבה, לעומתה, היתה נשגבת. פאולוס טען כידוע ש"אלוהים הוא אהבה" ושמוסד נישואין חייב להתבסס תמיד על התאמה, חברות, וחוויות משותפות.

היהדות דוחה תפישה זו ומאמינה שעל הנישואין להתבסס על תשוקה עמוקה ועל תאווה. הספר הקדוש ביותר בתנ"ך, שיר השירים, הוא כל כולו שיר אהבה ארוטי אחד ארוך שמתאר את התשוקה הבוערת בין גבר ואישה: "שְׁנֵי שָׁדַיִךְ כִּשְׁנֵי עֳפָרִים, תְּאוֹמֵי צְבִיָּה, הָרוֹעִים, בַּשּׁוֹשַׁנִּים" (פרק ד' פסוק ה'); "זֹאת קוֹמָתֵךְ דָּמְתָה לְתָמָר, וְשָׁדַיִךְ לְאַשְׁכֹּלוֹת. אָמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְתָמָר, אֹחֲזָה בְּסַנְסִנָּיו" (פרק ז פסוק ח-ט). עבורנו, התשוקה היא לוהטת, סקסית וקדושה.

הדיבר העשירי מצווה בבירור: "לֹא-תַחְמֹד אֵשֶׁת רֵעֶךָ", וממנו משתמע ישירות כי אתה חייב לחמוד את אשתך שלך. כ-80% מהבעלים שבוגדים בנשותיהם טוענים שהם אוהבים אותן, אבל התשוקה לאישה אחרת רומסת את האהבה הזאת. התשוקה, בפשטות, חזקה הרבה יותר מהאהבה. אז מדוע הכלי רב-העוצמה הזה אינו חלק ממחסן הכלים של הנישואין שלנו?

הדבר נכון לגבי נשים כמו לגבי גברים, כפי שהוכיחה הצלחת הספר "50 גוונים של אפור". מדוע נשים משוחררות ומשכילות קוראות ספר על אישה שמסכימה מרצונה להיהפך ל"נשלטת" בידי מיליארדר "אדון"? כי מהות הרומן היא גבר שחושק באישה בעוצמה כה רבה עד שהוא רוצה אותה יותר מהכול. הוא רוצה אותה כל כך עד שאינו יכול לחיות בלעדיה. ועבור רוב הנשים הנשואות שמרגישות נאהבות אבל לא נחשקות, הרומן הזה מילא משאלת לב.

איך מחיים מחדש את התשוקה הארוטית? מתמקדים בשלושת החוקים, שאפרט להלן.

הראשון הוא תשוקה שלא באה על סיפוקה והצבת מכשולים בדרך לארוטיקה. כשאינך יכול להשיג את מושא תשוקתך, התשוקה מתגברת. התאווה מוגברת בידי חוסר היכולת להשביע את הכמיהה. זו הסיבה שאפלטון טען לטובת יחסים "אפלטוניים", כלומר לא ממומשים, כדי לשמור שהתשוקה לא תדעך. וזו גם הסיבה שהתורה אוסרת על אישה להיות זמינה מינית לבעלה במשך 12 ימים בכל חודש (חוקי הנידה) - כדי להגביר את התיאבון המיני.

אבל הדבר נכון גם לגבי כל תחום אחר בחיים. למשל, המזון בדוכני המזון המהיר אף פעם אינו טעים. הסיבה: אף אחד לא אילץ אותך לחכות לו. במסעדה יוקרתית מעכבים במכוון את האוכל שלך, גם אם הזמנת את המנה המיוחדת של היום, כי התיאבון מתגבר כשהמזון אינו זמין.

החוק השני של התשוקה הוא מסתורין. התשוקה מתגברת בחשכה ובצללים. באופן אירוני, ככל שהגוף מכוסה יותר, כך הוא מעורר תשוקה יותר. המקום המשעמם ביותר על פני

צילום: imagebank/gettyimages

כדור הארץ הוא מושבת נודיסטים (זאת אומרת, זה מה ששמעתי מחברים שלי), כי לדמיון אין עם מה לעבוד שם.

כשאישה אחת באה אלי פעם לקבל עצה איך לפתות את בעלה הטרי לעשות יותר סקס, הצעתי לה להתפשט בחדר האמבטיה ולא בחדר השינה. היא האשימה אותי בהתחסדות. עניתי לה, "את לא חייבת ללכת לפי העצה שלי אם את לא רוצה. אבל אז עלול להתגשם הסיוט הבא שלך: את ובעלך נשואים ארבע שנים. את נכנסת לחדר השינה. הוא צופה בטלוויזיה. את מתפשטת לגמרי... והוא ממשיך לצפות בטלוויזיה".

החוק השלישי של תשוקה ארוטית הוא תחושת החטא. עצום עיניים ודמיין את התרחיש הבא. אתה הולך לאורך החוף בתל אביב. אתה רואה בכל פינה נשים יפהפיות בביקיני. האם זה סקסי? כמובן. אבל האם זה ארוטי? ודאי שלא. אחרי הכול, מה עושים רוב הגברים בחוף הים? נרדמים או משחקים פריזבי.

עכשיו דמיין לעצמך שאתה בדרכך הביתה מהחוף. באחד הבתים השאירה אישה אחת את התריסים פתוחים במקרה, והיא מסתובבת בבגדיה התחתונים - אותה כמות בגדים שהיתה לובשת בחוף הים, שחושפת אותו חלק מהגוף, אבל הפעם זה לא בגד ים - אלה בגדיה התחתונים. מה הדבר הראשון שעובר לך בראש? אוף, איפה הפריזבי שלי?

למה התרחיש השני הרבה יותר ארוטי מהראשון? בחוף, לא משנה כמה נשים מקיפות אותך, אתה רואה משהו שנועד לכלל הציבור. אבל כשאתה מציץ לפרטיותה של אישה בחדר השינה שלה, אתה רואה משהו שאתה לא אמור לראות. זה אסור, זה חטא.

עצם החוקיות של מוסד הנישואין גוזלת ממנו את התשוקה, אבל עכשיו ברור למה התורה אסרה על האישה לקיים יחסי מין עם בעלה במשך כמה שבועות מדי חודש: כדי להזריק תחושת חטא ארוטית לתוך מערכת היחסים. אתה חושק דווקא באדם שאסור לך לגעת בו. לזה התכוון סר ג'יימס גולדסמית באמרתו הידועה שכשאדם מתחתן עם הפילגש שלו, מתפנה מקום למישהי אחרת.

כל כך הרבה אנשים מתלוננים שהיהדות יוצרת טאבואים מיניים של צניעות בתוך מערכת היחסים. אבל טאבואים מיניים - כל הדברים שבגללם הסקס אסור - למעשה מגבירים את התשוקה! חברה מתירנית שהופכת את הסקס למשהו רגיל וזמין הופכת אותו משוקולד לווניל.

שלא כמו "נישואין מתוך אהבה", שמתבססים על קרבה ועל אינטימיות תמידית, "נישואין מתוך תשוקה", מבוססים על היפרדות, פגישה מחדש, ומידה של מרחק. כשאברהם יורד מצרימה עם שרה, הוא אומר לה "הִנֵּה-נָא יָדַעְתִּי, כִּי אִשָּׁה יְפַת-מַרְאֶה אָתְּ" (בראשית, פרק י"ב פסוק י"א). רק כעת הוא יודע? מן הסתם, מעצם היותו נשוי לה במשך כמה עשורים, הוא כבר ידע קודם - אבל לא בביטחון מלא. שרה תמיד שמרה על מסתורין מסוים, על הפרדה מסוימת, במערכת היחסים שלהם.

כשרבקה פוגשת את יצחק בפעם הראשונה, "וַתִּקַּח הַצָּעִיף, וַתִּתְכָּס" (בראשית פרק כ"ד פסוק ס"ה). היא וידאה שלא תיראה במלואה, שלא תיחשף כולה, בפני בעלה. הפעולה הראשונה שלה היתה ליצור מסתורין.

פלייבוי צריכה לשלם ל-12 נשים שונות שיצטלמו לכפולת האמצע במשך כל חודש מחודשי השנה. למה לא לשלם לאישה אחת ולהציג אותה 12 פעמים? זאת עסקה טובה יותר, ופלייבוי ישראל צריכים לשקף את החוש היהודי לעסקאות טובות! אלא שלו היו עושים זאת, איש לא היה קונה את המגזין. ברגע שאישה נחשפת יותר מדי - בציבור וללא בגדים - הגברים מאבדים עניין. הם צריכים אישה חדשה כדי לשמר את העניין הארוטי.

אם מיישמים בהצלחה את חוקי התשוקה של התורה בחיי הנישואין והסקס, מקבלים מערכת יחסים מלאה חיים, תשוקה והתרגשות ארוטית.

רבי שמולי בוטח, "הרבי של אמריקה", הוא אחד ממומחי מערכות היחסים המוערכים ביותר בעולם ומחברם של 29 ספרים שהיו לרבי מכר בכל רחבי העולם. עקבו אחריו בטוויטר: @RabbiShmuley

ת'נק יו ג'יזס

בתקופה שבה התוכן נמדד בוויראליות ואת מקום האמנות תופסת רדידות אין סופית, רודריגז הוא מתנה לעולם שחשוב להעביר הלאה

שחר פרנהיימר

סיקסטו רודריגז

אוגוסט בשנה שעברה. רחוב העלייה בדרום תל אביב היה פקוק ודחוק, ואני בדרך לעוד יום עבודה סתמי. אני זוכר שהייתי כל כך שקוע במחשבות, עד שלא שמתי לב שהאור ברמזור שמולי התחלף לירוק. צפירה עצבנית מאחור.

באותו בוקר בקע מהרדיו קול שלא שמעתי מעולם. קול מוזר, חם ושורט, מגובה בכלי מיתר וגיטרה רעועה, שהדיפו אותנטיות נדירה. בתנועה זריזה שלחתי אצבע מיומנת אל האייפון, שם מצאתי מיד את אפליקציית שאזאם. נגעתי בעיגול הכחול ונתתי לפלא לעשות את שלו. שנייה, שתיים, שלוש. בקצב פעימות הלב. חיכיתי בקוצר רוח לרמזור אדום כדי שאוכל לגלות מי האיש מהרדיו שאת קולו ואת שמו לא שמעתי מעולם.

הרמזור הראה כתום. כתום זה טוב. הורדתי רגל מהגז עד לעצירה מלאה. שיצפצף וילך קיבינימט, לא כל יום מקבלים מתנה על הבוקר. הרמתי את האייפון. "Climb up on my music", מאת סיקסטו רודריגז, הראה לי שאזאמיינו. סיקסטו רודריגז? באמת?! רודריגז?! כל זה לא נשמע לי הגיוני. הקול היה קול עמוק ולבן של אמן שהגיע מהפולק אל העיר הגדולה והמחוספסת. והנה - רודריגז.

אך בעוד דמותו זעקה לי מסתורין ורק הגבירה את סקרנותי, שם השיר דווקא נפל לי בול: "טפס על המוסיקה שלי". שורה מדויקת וכל כך אמינה! הרי לפני שנייה, ברחוב העלייה, טיפסתי על המוזיקה של רודריגז. במבחן האולטימטיבי לכל יצירה, רודריגז השיג ציון מושלם כשחדר לי לתוך הנשמה.

בסיום אותו יום חזרתי הביתה וניתקתי מגע עם העולם. התחלתי לחפש כל מה שאוכל למצוא על האמן. התאהבתי מיד. חיפושיי גילו לי שאת אותו מסע שעשיתי בבוקר ההוא בדרום תל אביב, עשו עוד רבים לפני, וכי רודריגז הוא גיבור סרט דוקומנטרי שלימים יקטוף אוסקר לסרט התיעודי הטוב ביותר.

גם מי שעדיין לא שמע את רודריגז או צפה בסרט "searching for sugar man", יכול להבין בין השורות שמדובר ביצירות מופת אנושיות, מרגשות ונוגעות ללב. סיפורו מדהים ומעורר השראה. בקצרה, מדובר במוסיקאי אמריקאי ממוצא מקסיקני, שגדל בדטרויט והקליט שני אלבומים מלאים בתחילת שנות ה-70. אף שמי שעבד אתו טען שרודריגז עלה על דילן בטקסטים ובמוסיקה, אלבומיו לא זכו לחשיפה והצלחה במולדתו. ואולם הרחק משם, בדרום אפריקה השסועה ומוכת האפרטהייד, נמכרו אלבומיו בערימות,

ורודריגז עצמו נהפך לסמל למרד ומהפכה. עד כדי כך היה רודריגז גדול בדרום אפריקה, שבעיני מעריציו הוא היה שווה ערך לביטלס, לדילן, ולרולינג סטונז.

אלא שמעריציו של רודריגז לא ידעו עליו דבר בגלל מסך האפלה במדינתם, וניזונו משמועה לפיה הוא הצית את עצמו על הבמה בסיום הופעה - והתאבד. מובן שגם רודריגז עצמו לא ידע על ההצלחה האדירה של אלבומיו בדרום אפריקה, והמשיך לעבוד במשך שנים כאיש שיפוצים פשוט ואפרורי באתרי בנייה. הסרט עוקב אחר המסע שעשו מעריציו בניסיונותיהם למצוא את האמן הנערץ, ומצייר את דמותו המופלאה והצנועה של הכוכב שלא ידע שהוא כזה.

אך מעבר להיותו מוצר קולנועי משובח, סיפורו של רודריגז וההכרה שבה מעולם לא זכה חשובים לאין ערוך - בגלל תזמון יציאתו בתקופה שבה אנו חיים. זו תקופה שבה התוכן נמדד בוויראליות שלו ולא באיכותו: כי אם פעם התוכן היה המלך, אז היום המלך הוא עירום. זו תקופה שבה האמנות נמדדת בערכה השיווקי ולא באמינותה. זו תקופה שבה אמהות מגדלות "זנים" של ילדים המכוונים להגשים את חלומה ל-15 דקות התהילה, שכבר מזמן נהפכו לדקה וחצי של השפלה.

אנו חיים בתקופה שבה מצגי אימה, דוגמת ערב ההשקה של ניקול ריידמן והסדר החוב של נוחי, היו נראים לרוב האוכלוסייה נורמליים לחלוטין, אלמלא התקשורת (שיודעת גם היא ליהנות ואחר כך לרסק דמויות שכאלה) היתה דואגת להאכיל אותנו בכפית: "נו-נו-נו! נוחי הוא ילד רע! וניקול .... ניקול היא ..." - ובכן, השם ירחם. ומעל הכול, זו תקופה שבה גיבורי התרבות שלנו הולכים ונעלמים, ואת מקומם אין מי שיתפוס (בהלת הכרטיסים להופעות של כוורת היא הוכחה מצוינת לכך).

רודריגז הוא מתנה שאמורה להזכיר לכולנו את כוח האינרציה וקצבו של העולם; את המשמעות של צניעות, תמימות וכוונה; את חשיבותם של תהליכים, מחזוריות והבשלה - ואת זה שאסור לוותר לעולם

לפעמים אני מרגיש שאם המחשב היה בן אדם והיתה לו נפש, הוא בטח היה מקיא לפחות פעם בשבוע. או שאם הוא היה ילד, הוא היה מזייף מחלה - כמו תלמיד שמשקר לאמו ומסרב לצאת מהמיטה וללכת לבית הספר, ביודעו מה מחכה לו בהמשך היום. למזלנו הגיח לעולמנו סיקסטו/ג'יזס רודריגז, שהשיב לנו את התקווה בכך שעזר לרבים לשוב ולהאמין שהאמנות חזקה מכל יצור כלאיים שהתפתח ממנה במשך השנים.

להיטים ויראליים, מאש-אפים, רמיקסים, והעלאות על העלאות גירה של אותם מחזות שכבר נכתבו, שירים שכבר הוקלטו וסרטים שכבר צולמו, ימשיכו לצאת מדי שנה - אך אלה יישטפו מחיינו, כמו חיוך מזויף הנשטף מפניה של יח"צנית מזויפת, רגע לפני השינה.

הסרט הזה, וסיפורו של רודריגז, הם השראה מעלפת בעיקר לאמנים ולמוסיקאים הנאבקים מדי יום בתעשייה קשה ואכזרית, שדבר בה לא מובטח. אבל לא רק: רודריגז הוא מתנה שאמורה להזכיר לכולנו את כוח האינרציה וקצבו של העולם; את המשמעות של צניעות, תמימות וכוונה; את חשיבותם של תהליכים, מחזוריות והבשלה - ואת זה שאסור לוותר לעולם.

רודריגז לא יצר את האמנות שלו כדי להתפרסם, לאגור לייקים, או להיות ויראלי כמו "גנגאם סטייל". הוא היה "משורר הרחובות", האדם הפשוט, והמשיך לעבוד בבניין ולגור בגפו בבית מתפורר בדטרויט, בזמן שאלבומיו נחטפים מעבר לים. הוא עשה את הכול בשם האמנות. ואמנות נמדדת בטוהר שלה, בתמימותה ובאורך חייה. היא נמדדת ברלוונטיות שלה לאורך הדורות, ולכן תהילתו של רודריגז יכלה להיקצר על ידו 40 שנה אחרי שנוצרה.

אמנות היא בסיס הכרחי לכל חברה בריאה. היא מסע אל תוך הנפש, ולכן אולי איבדה כיום קצת מערכה. כי בימינו, מי בכלל רוצה לצלול אל נפשו כשאפשר פשוט להיכנס לאיזה פרופיל באיזו רשת חברתית ולצלול לנפשו של אחר? המחפשים אחר האמנות מחפשים אחר משהו חדש שהם מעולם לא חוו. משהו מתוק-חמוץ-ומר יותר מכל דבר חומרי שהעולם הזה יכול להציע. משהו שאי אפשר להגדיר.

רודריגז ביטא זאת היטב, במשפט שמגדיר בצורה טהורה גם את המפגש של כל מי שלא שמע עליו מעולם, עם יצירתו: "הנשיקה הכי מתוקה שקיבלתי אי פעם, היא זו שמעולם לא טעמתי".

הכותב הוא עורך המשנה של פלייבוי ישראל

BITCOIN

הכלכלה שמתחרה בכלכלה

המטבע הווירטואלי שהומצא על ידי יפני בעל שם בדוי ממשיך לשגע את כלכלות העולם

נועם שפלטר

מראשית ההיסטוריה האדם סחר. סחר בחיות, סחר במוצרים, סחר בכסף וסחר ברעיונות. הכלכלה מתבססת על ביקוש והיצע של שירותים או מוצרים.

מאז הבין האדם כי יש לעבוד עם אמצעי תשלום אחיד, והחל להשתמש בכסף, לפני כ-5,000 שנה, שינה הכסף את צורתו - החל ממוצרי יסוד לצורך חליפין, דרך הטבעת המטבע הראשון לפני כ-2,700 שנה על ידי מלך העיר לידיה שבאנטוליה (טורקיה), ועד להנפקת אגרות חוב סחירות ושטרות סחירים. סחר חליפין היה תמיד הבסיס לכלכלת האדם. לכל מדינה (או אימפריה) היו אמצעי התשלום שלה, ואותם היו מחליפים בין סוחרים עם המעבר ממדינה למדינה, תוך הסכמה על שער חליפין ידוע.

ב-2009 הומצא אמצעי תשלום חדש - הביטקוין (Bitcoin). הביטקוין הוא מטבע דיגיטלי, שנוצר על ידי אדם אנונימי (שקרא לעצמו נקאמוטו), שהמציא וכתב את האלגוריתם הראשון של ייצור המטבע. הביטקוין הוא מטבע וירטואלי שאינו נמצא בשליטת מדינה או גוף מרכזי, ואינו מפוקח על ידי רשות. ב-2010 נעלם נקאמוטו ואינו מעורב עוד ביצירת המטבע. ההערכות הן כי נקאמוטו חשש מנקמת כוחות כלכליים בינלאומיים המוטרדים מהשפעת הביטקוין.

הביטקוין מיוצר על בסיס אלגוריתם הרץ ברקע המחשב ועושה שימוש בחומרה ובזיכרון הפנוי של המחשב. בכדי לכרות מטבע אחד (ששוויו כ-146 דולר, בעת כתיבת שורות אלה) במחשב ביתי ממוצע, יש צורך ביותר משנת מחשב - הפועל אך ורק לצורך זה. לשם השוואה, שווי החשמל שמחשב זה יצרוך יהיה גבוה יותר מערך המטבע. כבר כיום ישנן נוזקות (סוס טרויאני) למחשב המופצות באמצעות תוכנת הסקייפ, המחדירות למחשב המודבק תוכנה שעושה שימוש בכוח המחשוב שלו לטובת משתמש אחר ברשת.

בשנים הראשונות לקיומו, נחשב המטבע אמצעי תשלום חתרני ומהפכני ולא היה ניתן למצוא גופים אשר סוחרים בו, פרט לאתרי הורדות פיראטיים. אך ב-2011, עם הכרתו של אתר וויקיליקס במטבע ותחילת קבלת תרומות במטבע זה, המודעות למטבע עלתה וכיום ניתן למצוא עוד ועוד גופים המקבלים תשלומים באמצעות הביטקוין.

ההכרה הגדולה הראשונה במטבע התרחשה באוקטובר 2012, עת הבנק המרכזי האירופי פרסם דו"ח שקבע כי השימוש הגובר במסחר אלקטרוני והחשיפה לה זוכה המטבע ברשתות החברתיות, יעלו את ערכו ויקלו על השימוש בו. בדצמבר באותה שנה, הכיר האיחוד האירופי במטבע כ"אמצעי תשלום מוכר", וכך גם פייפל (PayPal) - שירות התשלומים הנפוץ ברשת. עקב כך זינק ערכו במאות אחוזים באותו החודש.

נכון להיום, קיימים ברשת האינטרנט יותר מ-11 מיליון מטבעות ביטקוין, בשווי שוק של יותר מ-1.7 מיליארד דולר. תנודתיות המטבע הרבה בחודש האחרון העלתה והורידה את ערך המטבע בעשרות אחוזים, לאור ספקולציות לגבי עתידו. חלק ממסך העשן התפוגג לאחר שנשיא פייפל אמר בשיחות פנימיות עם מקורבים כי המטבע מרתק וכי הוא שוקל לשלבו במערך התשלומים של החברה.

עם ההכרזה על רפורמת מיסוי מקיפה בקפריסין, משקיעים מקומיים רבים מצאו במטבע נמל מבטחים, המאפשר להם להוציא כסף מהמדינה אל העולם הווירטואלי ללא חובת מס, וערכו של המטבע זינק.

יש להדגיש כי שער החליפין אינו נקבע על ידי בנק מרכזי ולכן הוא תלוי לחלוטין בביקוש ובהיצע של המחזיקים בו. מדינות רבות בעולם (ובהן גם ארה"ב) אוסרות על הנפקת מטבעות חליפיים למטבע המרכזי של המדינה, דבר שעלול לסכן את הסוחרים במטבע. עם זאת, סביר להניח כי מאחר שמדובר במטבע וירטואלי, שאין לו מקור מוגדר, לא יהיה ניתן לאכוף את החוק, והמשפטנים במדינות השונות כבר עוסקים בעדכון החוקים כדי להתאימם לעתיד הקרב ובא.

גורמי ממשל במדינות שונות טוענים כי אין להכיר במטבע, שכן מדובר במטבע וירטואלי שלא ניתן לעקוב אחר המחזיקים בו (שהרי כולם אנונימיים לחלוטין), דבר שיוביל ל"כלכלת עולם תחתון" המאפשרת לסחור בסמים ונשק ביתר קלות, תוך העלאת ערכו בצורה יזומה לצורך יצירת רווחים. גופי ממשל אף טוענים כי הביטקוין הומצא על ידי עבריינים ב-Darknet, רשת אתרי אינטרנט חסויים המשמשים לסחר בסמים, בנשק ובבני אדם, ובא לפתור את בעיית המעקב אחר אמצעי תשלום. לטענתם, ממציא המטבע הוא למעשה כלכלן שפעל בשירות עבריינים בכירים בארגוני הפשע הבינלאומיים.

גם בחדרי המסחר החדשים של יחידת נותני שירותי המטבע במשרד האוצר בישראל דנים, יחד עם הרשות לאיסור הלבנת הון, באפשרויות העומדות בפני הגופים הפיננסיים הישראלים להתמודדות עם המטבע הווירטואלי. לאור השימוש הגדל והולך בו בישראל, נבחנת השאלה המשפטית - האם מדובר במטבע? בישראל ישנם עסקים רבים שכבר מקבלים תשלום בביטקוין. החל ממסעדת הבר-קיימא, אתר המסחר האלקטרוני אופק חדש וחברות אינטרנט כגון נט הוסט, DRP, Appli ועוד.

גופי ממשל רבים טוענים כי הביטקוין הומצא על ידי עבריינים ב-Draknet, רשת אתרי אינטרנט חסויים המשמשים לסחר בסמים, נשק ובני אדם, ובא לפתור את בעיית המעקב אחר אמצעי תשלום

להערכתי, השקעה במטבע זה הינה השקעה ספקולטיבית מאוד עם סיכון רב, ולו בשל השאלות הרבות העולות לגבי עצם קיומו של המטבע והיכולת לזייפו. יחד עם זאת, יש לקחת בחשבון כי אם אתר פייפל אכן יתחיל לקבלו כמטבע מוכר והאיחוד האירופאי (או מדינות אחרות בעולם) יכירו בו כאמצעי תשלום מוכר לציבור הרחב (ולא רק כאמצעי חיוב וירטואלי), סביר כי הסחירות בו תעלה משמעותית וכך גם מחירו.

כך או כך, השאלות רבות מהפתרונות במקרה זה ולא נראה כיום פתרון באופק: האם ישנו אדם או קבוצה אשר יצרו להם יכולת לשלוט במטבע? האם ניתן בכלל ליצור כלכלה חליפית? ומה יקרה לגופים הפיננסיים הוותיקים אם תיווצר כלכלה שכזו? האם כלכלה ללא גוף מכוון תעבוד? כיצד ניתן לפתור את ההבדלים הבסיסיים בכוחות השוק בין המדינות השונות? מה מונע מגופים חזקים, המצוידים בכוחות מחשוב רבים, ליצור מטבעות חדשים בצורה פיקטיבית? מה יקרה אם יקום מטבע וירטואלי מתחרה?

נכון להיום אין תשובות ברורות לשאלות אלה, וליציבות המטבע עצמו. מה שבטוח - מדובר בתחילתו של עידן כלכלי חדש.

הכותב הוא עו"ד ומנכ"ל משותף במכללת אורין-שפלטר השכלה פיננסית

ההיסטוריה של הביטקוין

- 2009 – סאטושי נקאמוטו (שם בדוי) ממציא את הביטקוין. ערכו בשוק – 5 סנטים
- 2009 – איש העסקים גאווין אנדרסון רוכש 10,000 מטבעות ביטקוין ב–50 דולר (לפי 5 סנטים למטבע)
- 2009 – לזלו היינס מפלורידה מבצע את העסקה הראשונה בהיסטוריה שמשולמת בביטקוין ומזמין שתי פיצות תמורת 10,000 ביטקוינס (50 דולר)

- 2010 – נקאמוטו נעלם מהרשת
- 2011 – אתר וויקיליקס מכיר במטבע ומתחיל לקבל תרומות בביטקוינס
- יוני 2011 – מתקפת האקרים על אחת מבורסות ההמרה של המטבע. הביטקוין צונח מ–17 דולר לסנטים בודדים
- אוקטובר 2012 – הבנק האירופי מפרסם דו"ח שקובע: השימוש הגובר במטבע והחשיפה לה הוא זוכה, יעלו את ערכו ויקלו את השימוש בו
- דצמבר 2012 – האיחוד האירופי ו–PayPal מכירים במטבע כאמצעי תשלום מוכר

PayPal

- פברואר 2012 – איש עסקים אמריקאי רוכש פורשה יוקרתית ב–3,000 ביטקוינס (40 אלף דולר)

- אפריל 2013 – הביטקוין מגיע לשיא של 234 דולר
- מאי 2013 – בעולם יותר מ–11 מיליון מטבעות ביטקוין בשווי שוק של יותר מ–1.7 מיליארד דולר

קיץ 2013

בחירת הימאים

מרים רטמן חולמת על מסע מסביב לעולם, פלייבוי גרמניה אירגן לה יאכטה כהתחלה. כולנו תקווה שתעגון בקרוב בנמל חיפה

צילום: אלכסנדר פאולין

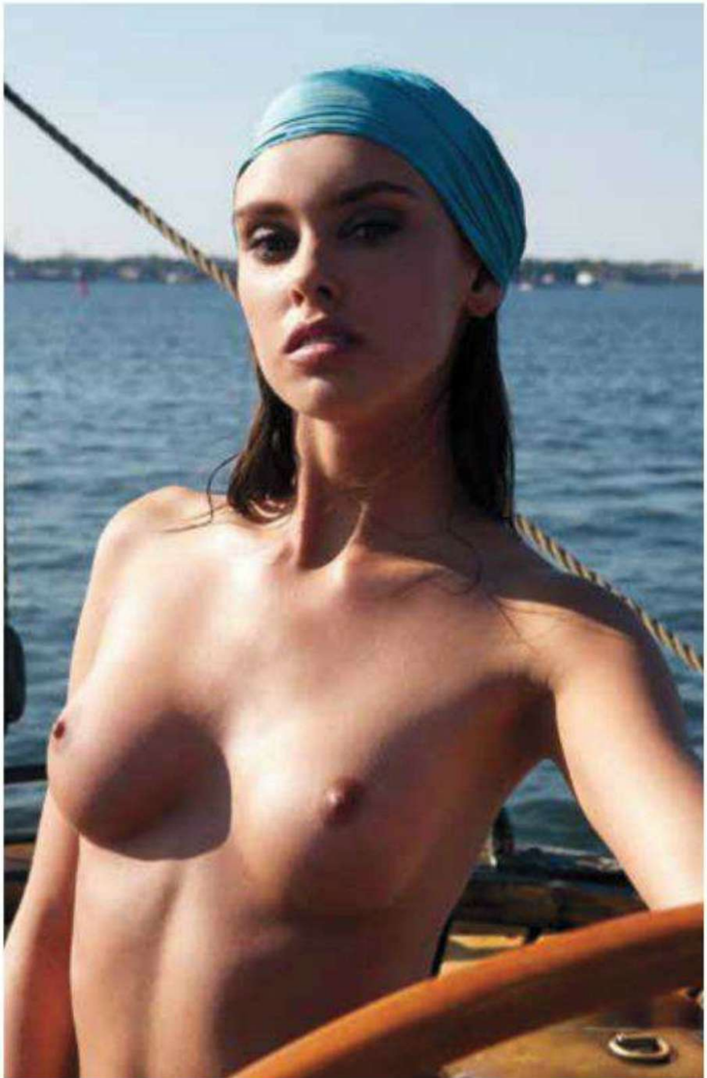

ריאיון פלייבוי: מאור כהן

בין תקליט חדש לצילומי העונה החדשה של הפרלמנט, ישבנו לשיחה לא שגרתית עם אחד האנשים הכי מוכשרים שיש לנו: על טקסטים, מוסיקה, אמנות, מילים גסות ופיצה

אודי שרבני • צילום: זיו שדה

"זאת שאלה מעניינת. אני חושב שהחותמת שלי היא לעורר במאזין מעין הרגשה שהשיר שלי הוא משהו שהוא כבר מכיר. לא במובן הרע שיש עוד שירים כמוהו, אלא שבשמיעה הראשונית הוא כבר מניח את הערגה על הדבר".

סוף נווה צדק, או בעצם תחילתו; תלוי מאיפה מסתכלים. יום אחרי ל"ג בעומר, בדרך שאריות גחלים וריח של פיח. ברחוב לילינבלום, בתוך קיוסק מהסוג העגול והישן (כמו לוח מודעות שמכיל תוכן פנימי) יושבים שניים. לידם, מקרר ישן ושאר דברים. נראה שהכל מחכה לשיפוץ מחדש, והם אלה שייקחו את זה.

אני מאחר למאור כהן. יש לו תקליט חדש וטוב ("החופש הגדול") ואני מראיין אותו. דווקא רציתי לבוא מוקדם; הטלפון שלי בתיקון ואין לי איך להקליט את הריאיון, אלא עם מיקרופון מפלסטיק שיתחבר למחשב. אני צריך גם שקע חשמל כי הסוללה של המחשב גם היא כמו פלטת שבת מקולקלת. מאור בפנים, מחכה על הבר.

פלייבוי: מצטער על האיחור.

כהן: "זה בסדר, זה בסדר, מה העניינים?"

פלייבוי: טוב, מה אתה שותה?

כהן: "תה עם ג'ינג'ר".

פלייבוי: בחום הזה?

כהן: "יש לי אובך במצח! אתה מכיר את זה?"

פלייבוי: בטח מכיר. שמע, נצטרך לעבור מקום. אין לי איך להקליט, עזוב, תבין כבר כשתקרא את הפתיח לכתבה. קבל איזה מיקרופון.

כהן: "אולד סקול. רוצה שאני אקליט באייפון ואשלח לך?"

פלייבוי: עזוב, זה יהיה כבד מדי למייל. זה בסדר אם נצא החוצה? יש שם שקע.

כהן: "בטח".

●

אנחנו מדברים קצת על ענייני נשימה ועוברים החוצה. אני אוהב את מאור כהן. מלבד זה שהוא מוכשר, הוא גם מצחיק. זאת אומרת, מלבד זה שהוא מצחיק, הוא גם מוכשר. זאת אומרת, שתי וערב, יין ויאנג, מאור וכהן.

ברקע, על לילינבלום, נראה שמתרחשת תחרות סמויה בין מדריכי טיולים. הנה זה עם התרבוש והקבוצה שלו. אנחנו מתיישבים.

פלייבוי: איך אתה מגדיר את עצמך? ... סתם.

כהן: (צוחק ועושה תנועה של מיקרופון)

פלייבוי: לא מזמן מישהו סיפר לי סיפור מצחיק: אתה נער, סרט כחול בדרייב-אין, עם מגאפון.

כהן: "כן, זה היה אז כשאחד מהחבר'ה קיבל רישיון, ואתה יודע, יש אוטו למישהו, זהו! עוברים בכל המועדונים בעיר, חורשים, רונדלים בלי סוף. ואז למישהו היה מגאפון מהעבודה של אבא שלו. אמרתי לו 'תביא', והתחלתי לדבב את הסרט. כנראה הפרענו למישהו ברגע אינטימי, הוא יצא וכמעט היה מכות".

פלייבוי: שאלתי את זה למטרה מסוימת; שיחקתי לרגע את זה שתקוע בעבר ובא למאור עם מלעיל ואומר לו "זוכר ש...". איך אתה ניגש לזה? אתה מופתע? רווי? אולי אתה אומר לעצמך: זה שממולי בטח לא שומע את החומר החדש שלי?

"לא הייתי ילד שלמד גיטרה ומוסיקה. היה בי רעב, אנשים הפרו אותי, ובגלל שהיה לי ידע מועט אז כל דבר חדש הדליק אותי. היו משמיעים לי אקורד ו-וואו! כמה שירים אפשר לעשות אתו! היום זה כבר אחרת"

"הרבה פעמים בטקסטים קודמים שלי הרגשתי שהיו שורות טובות לצד אחרות, שכאילו רק העבירו את הזמן עד לשורה הטובה. זה צריך להיות כמו דיאלוגים בדרמה, שכל אחד יתרום לסיפור"

"פיטר רוט מוציא ממני את הזמר שבי. הוא גם היה הראשון שהכניס לי לראש שאני צריך להתייחס לעצמי כזמר ולא אחד שמתחבא מאחורי השירים. 'עכשיו תגיש את השיר, לא רק תשיר'"

כהן: "תראה, באים אלי עם כל מיני דברים ותקופות. עכשיו למשל באים אלי מתקופת 'הבליינים', ואתה יודע, כשאתה נער, אתה סופג את הדברים הכי חזק. הנה, התהליך ממשיך. כל אחד זה עם ה'שם שזה קרה אצלו'. אותו דבר עם אנשים שאוהבים את בודלר ואני בספק אם הם מכירים בכלל את החומרים של זקני צפת. או כשעשיתי את 'יום חולין' של אילנית, או כשהשתתפתי בתקליט של יוסי בנאי - אני רואה בהופעה לצד האנשים הצעירים גם בני **60**, ולא מעט".

פלייבוי: אז איך זה באמת הולך בהופעות? מה השלב הראשוני של בחירת שירים להופעה?

כהן: "אני עושה בעיקר שירים שעובדים טוב בהופעה. יש למשל שירים שלא עובדים".

פלייבוי: תן לי דוגמה לשיר כזה שלא עובד.

כהן: "נגיד 'הדרמה' מהאלבום החדש. הוא מתוזמר באופן שקשה לעשות בהופעה. באותה מידה, יש גם הגבלה על בלדות; היתה הופעה שעשינו את 'טוב לנו יחד' ופתאום הרגשתי מהקהל שדי, לא מתאים עוד אחד כזה. פיטר בדרך כלל מסמן לי".

פלייבוי: איך זה לעבוד עם פיטר רוט? אתם צמד חמד, מה שנקרא.

כהן: "מדהים. אנחנו מכירים עוד משנות ה-**90**".

פלייבוי: אם אתה אומר לו שאתה רוצה מפיק אחר?

כהן: "לא בעיה מבחינתו. עברנו כל כך הרבה שזה לא משנה".

פלייבוי: כולם אומרים שאתה איש של להקות, אבל נראה לי שאתה יותר איש של צמדים: לוטנברג, דן תורן, רע מוכיח, פיטר.

כהן: "כן, גם זקני צפת בעצם התחילו ככה. לא הייתי ילד שלמד גיטרה ומוסיקה, ואז יוני בן טובים פתח לי עולם אחר. הוא היה ממש מוסיקולוג. היה בי רעב, אנשים הפרו אותי, ובגלל שהיה לי ידע מועט אז כל דבר חדש הדליק אותי. היו משמיעים לי אקורד ו-וואו! כמה שירים אפשר לעשות אתו! היום זה כבר אחרת".

פלייבוי: אז, אתה מנסה לפעמים לשמור על אי ידיעה כדי לשמור על חדות? עד כמה שזה אפשרי.

כהן: "זה קורה לי עם לחנים. אני כבר מכיר את הגיטרה יותר מדי טוב, אבל אם מישהו בבק-ראונד דופק איזה אקורד על סינתיסייזר - אפילו שהאקורד הזה נמצא גם בגיטרה - עם סאונד אחר, אז פתאום זה מעורר בי משהו, זה זורק אותי. אתה צריך להעמיד את עצמך ברגעים זרים לך".

פלייבוי: אז אתה מחפש גם סביבות אחרות בשביל זה?

כהן: "אני נורא 'פופי'. חשוב לי הבית-פזמון, אני אוהב את המסגרת, אבל בתוך המסגרת הקשוחה הזאת, אני אוהב להתפרע. המסגרות לפעמים נותנות לך חופש, כמו שבבית ספר אתה מרגיש נורא אמנותי, כי מביאים לך תרגילים; צייר לי כך וכך".

פלייבוי: כמו לכתוב עם דד-ליין.

כהן: "כן, או על נושא מסוים".

פלייבוי: ובכל זאת, עם כל האהבה לבית-פזמון, באלבום החדש עשית שלושה קטעי שירה, יעני פואטרי; שניים של אבידן ואחד של בוריס ויאן.

כהן: "כן, הצלחתי איכשהו להכניס את זה לבית-פזמון".

פלייבוי: מה זה אומר מבחינתך? שהשתלטת על טקסט של אחר, ניכסת מוסיקלית?

כהן: "כן" (צוחק).

"אמא שלי לקחה אותי לקורס קולנוע בכתה ח' בהלנה רובינשטיין. הייתי מהילדים האלה שיוצאים מסרט וישר מתמזגים אתו. נניח אינדיאנה ג'ונס? זהו, אני הולך להיות ארכיאולוג, מתחיל לחפור בחצר בבית. זה פשוט פתח אותי, מדיום שאפשר לעשות בו הכול"

פלייבוי: "מותר לך"? הכותב לא כתב כבית-פזמון, זה לא כוון לשם.

כהן: "אם יש בי עניין, בטח. ואם צריך לפתוח לזה חלון, אז פותחים".

החלק הראשון של הריאיון מסתיים. מדריך הטיולים עם התרבוש עובר שוב ועושה לנו דיזולב.

●

פלייבוי: נשאר לך "דווקא"? אתה הולך על כל כך הרבה סגנונות, גם בתוך המדיום וגם במדיומים שונים, אתה פתוח. אבל אם אתה עושה הכול אז באופן אירוני אין פה הפתעות כי גם זה אתה. אם יש לך כל כך הרבה מרחב תמרון, איפה אתה יכול להפתיע את עצמך?

כהן: "בתקליט הזה, המפיק טל מטמור אמר לי שחשוב שדווקא בשירה יהיה זמר אחד, גיבור אחד. דווקא השירה מחברת בין הכול, היא יותר אני".

פלייבוי: זאת אומרת שסחבת את המוסיקה אל הקול שלך ולא כמו שהיה בעבר, שנסחבת אליה?

כהן: "כן, בדיוק. מעבר לפלורליזם יש דברים מאתגרים אחרים: הטקסט, כטקסט, הוא עדיין אתגר בשבילי. רציתי לעבור שלב שם".

פלייבוי: אני באמת מרגיש שמבחינה טקסטואלית התקליט הזה בוגר. ועוד יותר מכך; הוא הכנה לתקליט הבא שלך, שיהיה הכי טוב שלך, שאתה תשיל עוד דברים.

כהן: "אינשאללה. הרבה פעמים בטקסטים קודמים שלי הרגשתי שהיו שורות טובות לצד אחרות, שכאילו רק העבירו את הזמן עד לשורה הטובה. זה צריך להיות כמו דיאלוגים בדרמה, שכל אחד יתרום לסיפור".

פלייבוי: איך עושים את זה?

כהן: "מגבירים את המגבר של הביקורתיות. לפעמים אנחנו משקרים לעצמנו רק בשביל לעבור הלאה".

פלייבוי: ההרגשה הזאת שהעברת משהו הלאה, קרתה לך גם בקריירה?

כהן: "אני בטוח שהיו מקרים".

פלייבוי: איך מגיעים למצב אותנטי?

כהן: "אני נעזר באנשים, מתחיל להקשיב למה שהם אומרים. אתה יודע, חברים שלי לעבודה או אשתי, הם מאירים לי משהו שבאמת חשבתי. בעבר זה לא היה ככה".

פלייבוי: הרבה פעמים הרגשתי שיש מלנכוליה בשירים שלך.

כהן: "יש מלא, זה נכון".

פלייבוי: הצד הזה מוחבא?

כהן: "הצד המלנכולי הוא באופן טבעי מופנם, אצלי לפחות. עם הזמן המלנכוליה יותר ברורה בטקסט, נראה לי שהצלחתי יותר לחדד אותה. מה שאני מנסה לחשוף זה הרגשה של מחשבה שלי, אם אפשר להגיד את זה. בוא אני אתן לך דוגמה: באלבום החדש יש שיר בשם 'ארץ קשה' ויש שם את השורה 'החושך מתחשמל באורות ברזל, יש באור הזה גם סוג של שקר'. זה כאילו שמאז המצאת החשמל יש הרגשה שאנחנו רוצים שהלילה ישקר; כאילו הכל בסדר, אתה מואר. וזה לא טבעי לנו, לא סתם. נבראנו במחזוריות הזאת וכאילו זה בוטל".

פלייבוי: שורה יפה שגם תפסה אותי, היא זרקה אותי לשורה של מאיר אריאל: "אור החשמל מדגדג ואת החושך זה מענג (מתוך "שלל שרב"; א"ש).

כהן: "איזה יופי, אתה מבין? שורות כאלה שמאנישות משהו ומסבירות הכול במשפט אחד".

פלייבוי: בוא נסתכל עלינו רגע מלמעלה עכשיו: **10** שנים אחורה, מישהו סוחב אותך לדיאלוג כזה. לא היית הולך אתו.

כהן: "נכון, הייתי עושה צחוק בגלל המבוכה. לקח לי הרבה זמן לדבר על דברים ברצינות".

פלייבוי: וביטלת את ה-ר' המתגלגלת; טריק ידוע של מי שמדבר ברצינות ומאגף את עצמו עם דמות.

כהן: "נכון, זה כמו כשמישהו רוצה להמחיש משהו עממי, אז הוא עושה דמות מזרחית".

פלייבוי: הכול התחיל מקולנוע אצלך.

כהן: "אמא שלי לקחה אותי לקורס קולנוע בכתה ח' בהלנה רובינשטיין. הייתי מהילדים האלה שיוצאים מסרט וישר מתמזגים אתו. נניח אינדיאנה ג'ונס? זהו, אני הולך להיות ארכיאולוג, מתחיל לחפור בחצר בבית. זה פשוט פתח אותי, מדיום שאפשר לעשות בו הכול".

פלייבוי: זה כמו מה שאמרת עם המוסיקה; מישהו נתן אקורד שלא הכרת ואתה כבר בסימולציות, חי את זה.

כהן: "נכון, זה המנוע שלי. ההתלהבות. טוטאליות למשהו".

פלייבוי: ועכשיו אתה גם חי דרך הבן שלך.

כהן: "כן, הוא עכשיו חזק בכדורגל. 6 בבוקר, עוד לא התעוררנו, והוא בועט לקירות. הוא מכניס אותי לעניין".

פלייבוי: מה למשל?

כהן: "משחק פלייסטיישן (צוחק). הייתי גם בפעם הראשונה במשחק: בני יהודה נגד קריית שמונה".

פלייבוי: זיהו אותך מ"הפרלמנט" בקהל?

כהן: "דווקא מ'מסודרים'. ילדים בני 12, בני כמה הם כבר היו אז כשזה יצא? הם מכירים את זה מה-VOD, זה לא נותן לדברים להיגמר באמת כנראה".

•

פלייבוי: אני רוצה לחזור אתך לכל ה"מאוריות" שלך. לא אשאל מה הכי משקף אותך, אשאל אותך מה הפאזה שלך כרגע, נגיד יום שני הקרוב בשעה 12:32, נותנים לך להקליט אלבום.

כהן: "מברשות תופים, פנדר רודס, גיטרה סלייד, דיליי, מנגנים במעגל".

פלייבוי: סינטרה, אתה בטח אוהב את התקליט שלו עם ז'ובים.

כהן: "אלבום מעולה! מת עליו, גם על העטיפה".

פלייבוי: אבל תמיד נראה לי שאתה יותר בקטע של דין מרטין.

כהן: "נכון, דין מרטין מצחיק ופתאום מזגזג לקלאסיקות רומנטיות".

פלייבוי: הוא שיתף פעולה עם הקומיקאי ג'רי לואיס. במקבילה לכך: מי היהודי שלך?

כהן: "שאלו אותי פעם אם רציתי חבורת לול, אז עניתי שאני רציתי להיות אריק איינשטיין, אורי זוהר ושלום חנוך ביחד. מכל אחד לקחת משהו".

"הכול התחיל עם זה שמולי שגב פנה אלי אחרי 'מסודרים' כי הוא רצה לעשות את 'ארץ נהדרת' יותר מוסיקלית. הוא הביא אותי בכלל בשביל להקת 'אפליקציה' - לכתוב שירים מצחיקים ומקוריים בכל שבוע. זאת קריעת תחת. וזהו, משם זה המשיך"

פלייבוי: אוקיי, אז אשאל ככה: אם אתה מכיל הרבה פאזות, אתה צריך קונטרה. אבל אם אתה משתנה כל פעם, אז גם הקונטרה כל פעם צריכה להיות אחרת בהתאם.

כהן: "כל בנאדם מוציא ממני דברים אחרים".

פלייבוי: בוא נלך עם זה. מה רע מוכיח מוציא ממך?

כהן: "טוטאל לוס לגמרי! הוא שם לי לוף ובום, הוא רוצה שאאבד את זה, אפילו אם יהיו לי ליפסוסים. אתה יודע, זה בנאדם שבא מג'אז".

פלייבוי: מה פיטר רוט מוציא ממך?

כהן: "הוא מוציא ממני את הזמר שבי. הוא גם היה הראשון שהכניס לי לראש שאני צריך להתייחס לעצמי כזמר ולא להיות אחד שמתחבא מאחורי השירים. 'עכשיו תגיש את השיר, לא רק תשיר'".

פלייבוי: מה אסף הראל הוציא ממך ב"מסודרים"?

כהן: "היתה הדמות שהתבססה על ברלד האמיתי, ואסף ביקש ממני שאני אביא את הדמות אלי. למשל, איזו מוסיקה הוא אוהב? אז הבאתי את כל האהבה שלו ל-AC/DC או מוטלי קרו. התבססתי על שקולניק, הגיטריסט שליווה אותי".

פלייבוי: איך זה לעמוד מול במאי לעומת מפיק מוסיקלי?

כהן: "במשחק, בגלל שזו יצירה של אסף, זה היה לי נורא קל (צוחק) כי הוא לוקח את זה על עצמו. בשירים שלך, יש לך 'ריגשי' כל הזמן; הסקיצה פתאום נראית לך טובה, אולי נחזור אליה וכל זה. וגם אתה יודע, לא הגעתי

לרמות משחק גבוהות, מה גם שזה היה קשור בהומור. בשירים זה אחרת".

פלייבוי: אתה חושב שתגיע לשחק דמות רצינית? זה בוער בך?

כהן: "פחות, אבל כמו במוסיקה צריך באמת חיבור ליוצר שייקח וידליק אותי לשם".

פלייבוי: איזה מוסיקאי יכול להיות לדעתך שחקן טוב?

כהן: "ערן צור. אפילו בתיאטרון שקספירי" (מחקה אותו).

פלייבוי: לפני שעשית חיקויים של זמרים ב"ארץ נהדרת" (ברי, שלום חנוך, יובל בנאי, איינשטיין), היו לך מחשבות שזה כאילו לא מוסרי לצחוק על אחרים מהמקצוע שלך?

כהן: "היו לי עד ששמעתי תקליט של סמי דייוויס ג'וניור; הוא דופק שם חיקויים של כל החברים שלו".

פלייבוי: ומצד שני, הייתה לך הרגשה שלקחת מקום של קומיקאי? אחד שיושב בבית ואומר שהוא צריך להיות שם?

כהן: "אני אגיד לך, הכול התחיל בכלל עם זה שמולי שגב פנה אלי אחרי 'מסודרים' כי הוא רצה לעשות את 'ארץ נהדרת' יותר מוסיקלית. הוא הביא אותי בכלל בשביל להקת 'אפליקציה'. לכתוב שירים מצחיקים ומקוריים בכל שבוע. זאת קריעת תחת. וזהו, משם זה המשיך".

פלייבוי: כמו גרוניך ב"זהו זה".

כהן: "כן, עבדנו על זה לא פחות משירים רגילים, ועוד היה צריך תוספת של פאנץ' בכל שורה".

פלייבוי: בתור מוסיקאי, לקחת משהו מ"ארץ נהדרת" אל העולם שלך?

כהן: "להיות יותר פרודוקטיבי. אתה רואה את מולי שגב, שהוא קפטן של ספינה, ואתה מקבל השראה מהביטחון הזה. 'זה יהיה ככה וזהו!' אני רוצה קדימה, לא להיתקע. למשל פעם אם נגן שלי לא היה יכול פתאום להגיע להופעה אז הייתי נכנס ללופים; 'זה לא יישמע טוב, אולי כדאי לא להופיע'. כיום אם ההופעה צריכה לקרות - היא תקרה. אני אמצא נגן לאותו ערב ואם צריך לעשות אתו חזרה לבד - קדימה".

פלייבוי: ובאותה חצי שעה שבה רצית אולי לבטל הופעה, קראת לזה פרפקציוניזם או שאולי זו בעצם היתה סתם דחיינות?

כהן: "יכול להיות, כן. זה מין פחד; אתה רוצה את הדבר שאתה רגיל אליו".

●

פלייבוי: בוא נעבור למדיום נוסף: אינטרנט, יוטיוב. איך לדעתך "זקני צפת" היו חיים שם בתור להקה צעירה?

כהן: "אני חושב שהיינו מסתדרים עם זה יפה. גם הקלטת של זקני צפת לפני

האלבום הראשון, היתה מעין יוטיוב. בגלל שלמדנו בעירוני א׳ במגמת קולנוע אז היו לנו כל הזמן מצלמות, היינו עושים מלא קליפים, אז בטח היינו הכי מתאימים לזה. השאלה היא אם היינו מצליחים לבלוט, התקשורת היום נורא עמוסה״.

פלייבוי: מותר לך לאכול פיצות אחרות מלבד דומינוס? או שזה כמו ג׳ורדן שלא יכול לנעול נעליים שהן לא נייקי?

כהן: (צוחק). ״זה בסדר, בטח גם הבעלים אוכל גם פיצות אחרות״.

פלייבוי: מתי הבנת שאתה אמן, שזה המכלול שלך?

כהן: ״רציתי להיות אמן. אני יכול לספר לך שבגיל 15, כשהייתי בפירנצה, ראיתי את פסל דוד. אתה יודע, ברחוב יש מלא העתקים של זה, אמרתי, מה כבר יכול להיות? פסל. אבל כשעמדתי מול זה, היתה לי הרגשה שזה הולך לזוז! הוא עשה את זה אמיתי מכל זווית שאתה נמצא בה״.

פלייבוי: יש לאמנות שלך חתימה אישית?

כהן: ״מעניין. אני צריך לחשוב על זה. אולי הקהל יודע מהי ואני לא יכול להצביע על זה״.

פלייבוי: אגב, יצא לך להתאכזב מאישיות של אמנים?

כהן: ״לא, מלכתחילה לא גדלתי לתוך רומנטיזציה כזאת בגלל הבית שגדלתי בו, שהיה חי אמנות. הכרתי את זה מכל הצדדים. אני לא חושב שסבל למשל הוא הכרחי לאמנות. החיים לא רומנטיים, יש בהם רגעים רומנטיים״.

פלייבוי: בא אליך מישהו שאתה לא סובל את המוסיקה שלו והוא מחמיא לך. איך אתה מול זה?

כהן: ״אני מרגיש קצת לא נעים, לא? (צוחק, אני מהנהן). אתה מסכים איתי. לפעמים אנחנו גם לא אוהבים משהו בגלל צורך חברתי.

> ## ״שאלו אותי פעם אם רציתי חבורת לול, אז עניתי שאני רציתי להיות אריק איינשטיין, אורי זוהר ושלום חנוך ביחד. מכל אחד לקחת משהו״

לא סבלתי את פינק פלויד וזפלין בהתחלה! זה היה כאילו קיבוצניקי. רק נויז ושלושה אקורדים. וזה תוקע אותך. היום ברור שאני אוהב אותם״.

פלייבוי: לפעמים אני חושב שהאנשים של הפאנק או המינימליזם באמנות הפלסטית הם קפוצי תחת יותר מהאנשים של הפרוגרסיב רוק, שקפיצות התחת שלהם הולכת לפניהם.

כהן: ״הכול שאלה של אם אתה מתבצר. ברגע שזה קורה, אתה קובר את עצמך. בתקופה של זקני צפת, כשציפו מאתנו רק לכסח, זה נהיה כאילו כבר יותר דודתי מאשר אקוסטי״.

פלייבוי: לשרת את התדמית שלך.

כהן: ״כן, אחרי ׳מסודרים׳ אתה יודע כמה תפקידי סטלן קיבלתי? חאלס, עברנו את זה״.

פלייבוי: הגעת לתל אביב מאשקלון בגיל 13. רצית להיטמע? או עברת לשלב השני שבו השתמשת דווקא באשקלוניות?

כהן: ״החברים הראשונים שלי היו מיד אליהו, בגלל האינטגרציה. לאט לאט הכול התערבב״.

פלייבוי: אולי שם נהיה המאור הזה? הבליל; אדריכלות ואמנות פלסטית מהבית, אבל חיצוני לתל אביב ועוד מאשקלון.

כהן: ״זה היה גם בגלל עירוני א׳. הוא כאילו השתנה בשבילי. הוא היה ריאלי-אפור ואז עשו מגמות אמנות ומצאתי את עצמי״.

פלייבוי: כשהילד שלך יראה בווידאו את מאור כהן בן ה-17 בתחתונים על במה?

כהן: וואלה, בכיף. זה בטח ישחרר אצלו הרבה דברים. אבל עזוב תחתונים, חכה שהוא ישמע את השורה ׳ובכוס שלה היה גם מלא תולעים׳ אחרי שאני מעיר לו על מילים גסות״.

פלייבוי: איך היית פותח את הכתבה הזאת?

כהן: ״אולי משהו בהקשר של מה שדיברנו עליו מקודם, אם יש לי חתימה אישית, או מהי. כאילו מה הכבשה שלי, בהקשר ה׳מנשה קדישמני׳״.

פלייבוי: אוקיי, אז בוא נסח את זה, פתח ככה את הכתבה:

twisted.

בעלך נוחר כבר בעשר?

תעבירי אותו לרטט

durex play
Love Toys
צעצועים קטנים לילדים גדולים

הכירו את סדרת
Love Toys של דורקס,
מגוון אביזרי מין רוטטים
שיכניסו ריגוש חדש
לחיי האהבה שלכם.

לפרטים היכנסו ל- f

צילום: imagebank/gettyimages

הצד הפרוע של
האביב הערבי

ניקולאס פלהאם

המהפכה בעולם הערבי אמנם לא השיגה את התוצאות להן ציפינו, אך היא יצרה מאבק בין האסלמיסטים הקיצונים לארגוני הנשים והליברלים - שכמהים לחופש מיני, אלכוהול, מועדוני חשפנות ובחורות בביקיני על שפת הים • ממרוקו ולוב, דרך מצרים ועד עזה, כתב פלייבוי יצא לבדוק האם החופש הגיע לרחוב הערבי

במבט לאחור, ניתן בהחלט לסלוח לפרשנים הנמהרים שחזו בימים הסוערים הראשונים של ההתעוררות הערבית את ניצחון הערכים המערביים של החופש. את מה שקרה בפועל באמת שאי אפשר היה לחזות.

המראה של נשים הצועדות בצעד בטוח בארמונות השליטים שהופלו, מזכיר את המהפכה הצרפתית. נשים אחרות, אלה שהובילו צעדות שקראו לשחרור טריפולי מהשלטון הדיקטטורי בן 42 השנים של הגנרל מועמר קדאפי, הרוויחו לעצמן שטח בעיתון המונח על שולחנות בתי הקפה של קהיר, הנחשבים למבצרם של הגברים המצרים. בקהיר עצמה, התגובה הציבורית הזועמת נגד רדיפת מפגינות על ידי חיילים ואילוצן לעבור מבדקי בתולין, מוכיחה כמה דעת הציבור השתנתה.

אך לאחר כשנתיים, ההבטחה של החופש האינדיבידואלי והלאומי עדיין תלויה באוויר. במצרים, הצעירים החילונים שהפגינו עם אלות ונשק, נתפשים על ידי האסלמיסטים כחלשים. וכן, באופן אירוני מדובר באותם אסלמיסטים שרוצים להכפיף את החיים הציבוריים לא רק לרצון האל, אלא גם לרצונם שלהם.

במקום לקדם בזרועות פתוחות את רוח השינוי, המביאה עמה את רעיון החופש המערבי, העולם הערבי נראה כנכנע לסופות חול פוריטניות. סופות אלה נושבות מכיוון הסהרה זה מאות שנים, מנסות לחסל כל זכר לרוח הים-תיכונית רודפת התענוגות ולהחליפה במונותיאיזם נוקשה. במצב העניינים החדש, אנשי הדת מטיפים נגד המנהגים המערביים, שלדבריהם המהפכות כשלו מלעקור.

למרות שמאות אלפי מתיישבים אירופים גורשו ממדינות העולם הערבי בשנות ה-50 וה-60, התיירות עדיין חשובה מאוד עבור מדינות המהפכה. כפי שנראה בהמשך, התלות הפיננסית בתיירות והרוח האסלמיסטית החדשה נמצאות על מסלול התנגשות, כשתוצאת הביניים אירונית למדי. בזמן האביב הערבי ביקרו כ-30 מיליון תיירים בעולם הערבי מדי שנה. בתמיכת המקומיים, התיירים מימשו את הפנטזיות האוריינטליות שלהם, כשהשתזפו, שתו, ועשו סקס על החופים של צפון אפריקה.

אך האמונה האסלמיסטית ה"מדברית" מאיימת לדכא התנהגויות לא מוסריות, ממש כשם שהחולות של הסהרה קברו את פולחן הפריון של הפרעונים ואת המוזאיקה הרומאית של עובדי האל בקכוס.

ג'ולנרה, מרצה צעירה לכתיבה, הלבושה בחצאית מיני ובמגפי בוקרים, זכתה לגערות זועמות מצעירים בתוניסיה, בעבר המדינה הליברלית ביותר בעולם הערבי, והראשונה שהרימה ראש נגד הדיקטטורה בדצמבר 2010. "במקום להביא חופש לכולם, המהפכה לקחה אותנו שנים לאחור. אני מרגישה כאילו אני הרכוש של מישהו", אמרה. בתגובה לכך, העלתה לבלוג שלה תמונה של שיער ערווה נשי המעוצב כזקן מוסלמי. "מעולם לא חשבתי שיגיע היום שבו אצטרך להגן על הזכות הבסיסית שלי להתקיים כאדם מיני, עם שדיים, שפתיים ויכולת חשיבה".

•

עבור מחפש ההנאות המערבי, מרוקו - הקרובה כל כך לאירופה - היא טעימה של אסלאם "לייט". המאבקים התרבותיים שהסעירו את העולם הערבי איבדו את כוחם ברגע שעברו

למעלה: אשה לובית בחיג'אב
למטה: מועדון פאצ'ה, בשארם א-שייח, מצרים

צילום: imagebank/gettyimages

בזמן האביב הערבי ביקרו כ-30 מיליון תיירים בעולם הערבי מדי שנה. בתמיכת המקומיים, התיירים מימשו את הפנטזיות האוריינטליות שלהם, כשהשתזפו, שתו ועשו סקס על החוף

לצד המערבי של הרי האטלס. האסלמיסטים לקחו את הבחירות בהליכה בזמן האביב הערבי, אך ההשפעה שלהם במרוקו אינה חזקה.

למראית עין קיימת מונרכיה רודנית אסלמיסטית. אך בפועל, השליט הנוכחי של מונרכיה זו טיפח בצעירותו מוניטין של נער שעשועים לא קטן. כנסיך, מוחמד השישי היה מתהדר בעניבות משי צבעוניות ויחד עם שומריו החסונים פוקד את חדר ה-VIP במועדון האמנזייה, הדיסקוטק הנועז ביותר שאני מכיר בצפון אפריקה. האהבה שלו לספורט ימי היתה כה מוכרת עד שכשנהפך למלך, הנתינים שלו קראו לו "המלך על אופנוע הים".

אך ברגע שהפך למלך הוא הציף את הגל האסלמיסטי. הוא טען שהוא "מפקדם של המאמינים" ועטה על עצמו גלימת צמר לבנה, המסמלת אדם טהור, כזה שלא קיים יחסי מין. בו בזמן הוא מאפשר לתושבי המדינה להמשיך לחיות בחופשיות בארץ שבה הכול הולך.

מרקש, העיר האדמומית הממוקמת בקצה הסהרה, היא המקום שבו מימש יו"ר קרן המטבע העולמית לשעבר, דומיניק שטראוס-קאהן, את תאוותיו. אפילו העיתון "פייננשל טיימס" הכיר בכך וקרא לעיר "המקום בו קאהן חגג".

החילונים במרוקו לועגים לאסלמיסטים, במיוחד תנועת זכויות ה"ברברים" התומכת בתרבות טבעית, קדם-אסלמית. "הברברים" קוראים לתרבות האסלמית "השתלה מלאכותית קולוניאליסטית מזרחית" ואף מכנה את עצמה בבדיחות "ביר-בריסטס", כדי להדגיש את הבוז כלפי חוק האסלם האוסר על שתיית אלכוהול.

החלונות של הבורסה בקזבלנקה, בירת המסחר של מרוקו השוכנת לחופי האוקיינוס האטלנטי, מזכירים יותר אורות אדומים, כמו אלה שברחוב החלונות האדומים באמסטרדם. בהמשך על קו החוף לכיוון דרום, ממש אחרי מסגד חסאן השני העצום, שוכן פאב הטרנסוויסטים היחיד בעולם המוסלמי, "לה וילג'", הפועל כעסק משפחתי. ליידי-בויז בחזיות עם זין המתנדנד בין רגליהן מסתובבות בין נשים אפריקאיות.

"מה חושב עלינו המשרת הזה?", אני שואל את לאפיטה, צלמת בשעות היום והמדריכה שלי בצדה הלא מוכר של מרוקו בלילות. היא מוסרת את מפתחות מכונית הספורט שלה למשרת העומד בפתח המועדון, לבוש טוניקה מלוכלכת של איכרים. "שאתה המקור המערבי לשחיתות ושאני הזונה שלך", היא משיבה ומיד מניחה יד על כתפי, רק כדי להסיר כל ספק מבאי המקום.

אבל גם במרוקו הזרם האסלמיסטי מתחיל להשפיע על התושבים. ראש הממשלה האסלמיסטי החדש של הממלכה, עבדאללה בנקיראן, נכנס לפוליטיקה עם קמפיין שקרא לכופרות להחליף את בגדי הים בטוניקות צמר. עם הזמן, הנטייה האסלמיסטית של הממשלה התמתנה מעט. דוגמה לכך מגיעה משר המידע ומשר המשפטים: הראשון ציין את יום האישה כשהעניק לעובדות המשרד שלו שוקולד ופרחים והשני אוהב נשים עד כדי כך, שנשא לעצמו שתיים.

אבל נשים "לא צנועות" עדיין מרגיזות את בנקיראן. הוא קיצץ את מספר הנשים בקבינט שלו משבע לאחת, שמונתה באופן צפוי לראש המשרד לענייני נשים. בטקס הכניסה שלו לתפקיד בינואר 2012, בנקיראן האשים עיתונאית חשופת ראש שביקשה לראיין אותו בהטרדה מינית.

למרות שבכירי הממשל מתעקשים באופן רשמי שלא יחוקקו חוקים אסלמיסטים, הם כן מחפשים אחר חלופה לתיירות - או "תיירות המין", כפי שמתאר זאת בכיר בממשל, שמכניסה המון כסף זר לממלכה. בניסיון להפסיק את הפקרות "תרבות הביקיני" שהשאיר אחריו השליט הצרפתי הקודם של מרוקו, ממשלת בנקיראן זכתה בקרב משפטי המתיר לבישת רעלות על החוף.

כך נוצר המצב האבסורדי שבמסגרתו, בימי שישי, מזרוני תפילה נפרשים על החוף לצד מגבות החוף. אסלמיסט מזוקן האורב לרוחצים צועק להם ללא הפסקה, "גם על החוף חוקי האל קיימים. הו מאמינים! אל תחשפו עירומכם". הדרשה של עבד אל סאמד מירדאס, המטיף של קזבלנקה, מהדהדת מחלונות המכוניות, משווה נשים לשטן. סוריאליזם במיטבו.

•

אבל המאבק התרבותי של מרוקו הוא כלום לעומת זה של תוניסיה, הנמצאת **1,000** מייל מזרחה ומתנדנדת בין חילוניות לאסלאם שמרני.

הנשיא הראשון, חביב בורגיבה, גירש את המתיישבים הצרפתים אך שמר על הערכים ועל המסורת הצרפתית. הוא אסר פרקטיקות אסלמיסטיות, לבישת רעלה ופוליגמיה לדוגמה, ויצא נגד צום הרמדאן. העבר הזה הופך את תוניסיה למדינה ייחודית בעולם הערבי, מדינה שבה נשים בג'ינס הדוק עורכות חיפוש גופני על גברים בדוכני הצ'ק-אין של שדות התעופה.

היורש של בורגיבה, שוטר רציני וזעוף פנים בשם זיין אל אבידין בן עלי, לקח את ההתרפסות בפני אירופה צעד אחד קדימה, והפך את מדינתנו לנתונה לגחמותיה. החופים שלו התמלאו ב"ילדי חוף" המציעים "הרפייה" לנשים לבנות מבוגרות (המדריך הצרפתי Routard מנחה היכן למצוא אותם) ומשקיעים זרים השתלטו על החוף הדרומי של דג'רבה ופתחו ברים מפוקפקים המסייעים לאירופאים המבקרים להגשים כל פנטזיה שרק יוכלו לדמיין.

שנתיים לאחר נפילתו של בן עלי, התוניסאים נקרעים בין התשוקה לשחרור מהתלות באירופה לבין המציאות הכובלת. התיירות, המשחקת תפקיד חשוב בכלכלת המדינה, צנחה ב-30% במהלך השנה הראשונה של המהפכה, מה שמוביל באופן טבעי לשאלה - מאיפה יגיע הכסף?

הפסל של הפילוסוף התוניסאי מימי הביניים, איבן קאלדון, הנמצא

בארמון העצמאות בלב הבירה תוניס, מוקף במשוריינים וחוטי תיל, תוהה לאן לפנות, ממש כמו החברה התוניסאית עצמה. בשוק הפשפשים של מנזל בורגיבה, אני מוצא את מוסאב. מוסאב, שלחם לצד אוסאמה בן לאדן, הוא מנהיג אסלמיסט מקומי ובעל דוכן לתחתוני נשים. מדובר באדם גבוה בעל מראה מבוגר לגילו, שלא מרבה לדבר.

המבט הקשוח והנחוש בעיניו מתחלף בביישנות ורוך כשהוא מציץ לכיוון המדריכה שלי, העיתונאית פארידה. בדומה למוסאב, גם היא ברחה מהדיקטטורה של בן עלי וחזרה הביתה רק לאחר נפילתו. שניהם בילו כמה שנים באירופה. בעוד שפארידה גילתה את החופש של פאריס החילונית, מוסאב גילה את העולם הנוקשה של הדת. כך מצא עצמו בקנדהאר, חולק מערה עם בן לאדן. ב-2001, לאחר המתקפה האמריקאית הכבדה על הטאליבן, הוא נלכד, הוחזק בבסיס צבאי פקיסטני ולבסוף הוגלה לכלא התוניסאי, משם ברח לאחר נפילת משטר בן עלי בינואר 2011. למרות צניעותו, מוסאב הוא גיבור עבור הילדים המקומיים שלובשים בגדי צבא ומטפחים זקנים מדובללים.

ענוואר, חבר קרוב של מוסאב, הוא בעל דוכנים לבשמים ורעלות שמצא את האל לאחר שהתעייף מחיי הפשע באירופה. הוא חי באיטליה וסחר בקוקאין עד שיום אחד האימאם של המסגד האיטלקי בטורינו "גאל" אותו. לאחר נפילתו של בן עלי, מוסאב וענוואר הקימו את משטרת הצניעות. הם השתלטו על המסגד המרכזי של מנזל בורגיבה, הבריחו את השודדים מהעיר, והחליטו לסגור בר מקומי עד שהבעלים יפסיק למכור שם אלכוהול.

מנזל בורגיבה משקפת היטב את השינויים העוברים על תוניסיה. הצרפתים קראו לעיר "פריוויל" על שם ראש הממשלה הצרפתי מהמאה ה-19 ששם לו למטרה "להביא גזעים נחותים אל תוך הציוויליזציה" ולהפוך את חופי תוניסיה לבסיסי חיל הים שלו. לאחר קבלת העצמאות, קרא הנשיא לשעבר בורגיבה לעיר "הבית שלי", או בערבית "מנזל בורגיבה". הוא אהד את המנהגים הצרפתיים ולכן שמר על אופייה הצרפתי של העיר. אך מאז המהפכה, מערערת האידיאולוגיה של מוסאב - סלפיזם ג'יהאדי, מלחמה קדושה שמטרתה ליצור מחדש את העולם של הנביא מוחמד - את המסורת הצרפתית.

לאחר שכבשו את מנזל בורגיבה, מתמקדים כיום הסלפים של מוסאב בביזרט הסמוכה, העיר הצפונית הגדולה ביותר של תוניסיה שנודעה פעם בתרבות החילונית הרגועה שלה. מכולת בעיר, סניף של רשת צרפתית בשם מונופריקס, הוצתה בשל הקשרים המסחריים שלה עם משפחת בן עלי. היא נפתחה מחדש, אבל רק אחרי שהאלכוהול הוסר מהמדפים.

שכונת החלונות האדומים של ביזרט נטושה, מבריחי המשקעות והסרסורים ירדו למחתרת. מעט מאוד נשים מסתובבות ללא רעלה. אפילו התנועה האסלמיסטית, אנהאדה, שזכתה בבחירות, חוששת מהקיצוניות האנטי-דמוקרטית החדשה של הסלפים. כרזה המתנוססת מעל משרד מקומי של אנהאדה מזכירה לחברים האסלמיסטים כי חצי מהאוכלוסייה מורכבת מנשים וכי החצי השני נולד בעזרתן.

בבירה תוניס, אנשים שותים כדי לשכוח. התוצאה היא מראה נדיר בעולם הערבי: ברים מלאים בגברים ונשים בשעות אחר הצהריים, ושולחנות עמוסים בבקבוקי בירה. בסלון רד-לייט שבעיר התחתית, זוגות מתחבקים בסמוך לשולחנות קפה קטנים מתחת לשלטי ניאון המציגים בחורות עירומות שלצדן כתוב "אזור החלונות האדומים - אמסטרדם". נשים מלטפות שם אהובים, מלצריות עם חולצות בטן מתרוצצות בין השולחנות.

הלוחמים הברבריים של לוב רואים את הפלישה האסלמיסטית כקולוניאליזם תרבותי. בלילות, הגבול המערבי מאפשר לאנשי המיליציה להבריח זונות מדג'רבה הסמוכה. במסיבות הפרועות, ריח הבושם הנשי באוויר מהווה ניגוד מתוק לריח הכבד של הוויסקי והחשיש

בסופי-שבוע, אבות לוקחים את המשפחה שלהם ל"לה פלזה", מלון הנמצא בפרברי תוניס. בעוד שהילדים משחקים בבריכה, הגברים חומקים לדיסקו הקרוב, שם בחורות צעירות נמרחות עליהם ותמורת תשלום עושות קצת יותר. שיכורים מעולפים נשענים על דלתות, בקבוקי הוויסקי עדיין בידיהם. "שום דבר לא השתנה", אומר הדורמן של מועדון מקומי כשאני שואל על הגל האסלמיסטי.

אבל באופן בלתי-נמנע, אי אפשר להתעלם מהאיום המתקרב. העיתונים מדווחים כי בג'נדובה, הנמצאת 100 מייל מערבה לבירה, סלפים לבושים בטוניקות לבנות מבריחים את כוחות המשטרה וכופים חוקים ברוח סעודית, כולל גדיעת ידיים לחשודים בגניבה. מוסאב מספר לי שהעיר הסמוכה, סדג'נאן, הכריזה שהיא אמירות אסלאמית והפכה את אולם העירייה לכלא עבור השיכורים. בדומה לפטימידים (האסלמיסטים שהשתמשו בתוניסיה כבסיס לכיבוש צפון אפריקה לפני 1,000 שנים), גם האסלמיסטים הנוכחיים רואים את תוניסיה ככן השיגור לתיאוקרטיה העתידית שלהם.

"הבעיה היא שהם פשוט לא מזיינים", אומרת אמינה, בעלת עסק מקומי, בזמן שאנו משוחחים בבר קוקטיילים במלון וילה דונה. "הם פשוט צריכים לזיין". אחרים חושבים שהפתרון מורכב קצת יותר. פארידה, שהסיעה אותי למנזל בורגיבה במכונית הספורט שלה, קוראת לאמינה ולחבריה "אחרוני המוהיקנים". היא חוששת שבקרוב כבר לא תוכל לבקר במועדוני הלילה ולכן שומרת עדיין על דירתה בפאריס, "רק למקרה ש...".

באופן לא מפתיע, האסלמיזם החדש מחלחל גם אל הבירה. דוכני תקליטורים בשוק הפסיקו לנגן מוסיקת פופ מערבית לאחר שאחד מהם הוצת משום "שהסיח את דעתם של המוסלמים מהמסגד". כאמצעי זהירות, דוכני מיצים משדרים פסוקים מהקוראן ובעיר שבה רק לפני כמה שנים חבישת רעלה היתה מעוררת חשד אצל השלטון, כיסויי הראש נהפכו נפוצים מאוד. במהלך הרמדאן לאחר המהפכה, כחצי מהמסעדות סגרו את דלתותיהן בצהריים - עלייה של 10% ביחס לשנה הקודמת.

הכפר הסמוך לבירה, לה מרסה - שילוב מרהיב של קירות לבנים כחולים ועיטורי טורקיז מהתקופה הצרפתית - נהפך לקו החזית של המאבק התרבותי.

הכול החל כשלופטי אל האפי, מוכר ספרים בלה מרסה, הציג בחלון חנות הספרים שלו אוסף של ציורי עירום צרפתיים של נשים חשופות חזה. עובר אורח אסלמיסטי כעוס נעלב מהעניין ויצא במחאה נגד החנות. אל האפי לא התרגש. "ציירי הלידה של החופש", הוא הסביר, "אין מה להתרגש מחמום מוח ממעמד הפועלים שחזר מהג'יהאד שלו בעיראק ונחת באמצע השינוי הגדול". אבל עדיין, בעידוד המשטרה המקומית, אל האפי הסיר את הציורים מחלון הראווה וסיכם בחיוך "תשומת הלב היתה טובה למכירות".

זאת היתה החלטה טובה. כמה שבועות מאוחר יותר, חמום המוח חזר עם עוד כמה מאות חמומי מוח והגיע למרכז אמנות הפועל בסמוך לחנות. האסלמיסטים הסתערו על המקום, שהציג תערוכה שהציגה את עליית האסלמיסטים לשלטון באור מגוחך. אחד האמנים צייר את שמו של האל כצבא של נמלים, אחר הציג תמונות של פרצופי נשים על שקי אגרוף. תודות לטוויטר, אקטיביסטים חילוניים ארגנו במהרה הפגנת נגד. בזמן שכוחות המשטרה היו עסוקים בניסיון להפריד בין הצדדים, שרפו הסלפים את המפקדה שלהם. בערב ההוא, הרשויות כפו את העוצר הראשון מאז המהפכה ועצרו מאות אנשים.

הניסיון למצוא פשרה לא צולח בתוניסיה. הנשיא מונסף מרזוקי, אקטיביסט זכויות אדם לשעבר, ארגן סדנת עבודה משותפת של מנהלי דפי פייסבוק אסלמיסטיים (שלהם מאות אלפי עוקבים) ובלוגרים חילוניים, אבל הכול התפוצץ לאחר שג'ולנרה, המרצה והבלוגרית,

צילום: imagebank/gettyimages

עיתונאיות בתוניס שובתות במחאה נגד הממשלה האסלמיסטית, המגבילה את חופש העיתונות

ג'ולנרה, תוניסיה: "במקום להביא חופש לכולם, המהפכה לקחה אותנו שנים לאחור. אני מרגישה כאילו אני הרכוש של מישהו. מעולם לא חשבתי שיגיע היום שבו אצטרך להגן על הזכות הבסיסית שלי להתקיים כאדם מיני, עם שדיים, שפתיים ויכולת חשיבה"

האשימה את האסלמיסטים ביחס משפיל לנשים. באוניברסיטת מנובה שבבירה, עשרות נשים חילוניות התעמתו עם ע'וטות רעלות בגלל שבריונים סלפים השליכו את הדיקן ממשרדו, לאחר שהאחרון אסר על נשים ללבוש רעלה המסתירה גם את הפנים. "אתם לא יכולים לשחרר אותי, אם אתם לוקחים לי את הזכויות", קרא אחד השלטים שנשאו מכוסות הראש. "חיזרו לימי הביניים", קראו השלטים מנגד.

בניסיון לקרב בין הקטבים המתרחקים והולכים, הממשלה האסלמיסטית החדשה רוצה להרגיע את כולם. בגלל החשש מהפגיעה בתיירות חנך ראש הממשלה האגי ג'באלי כנס תיירות, בו האלכוהול זרם חופשי. אך בו בזמן, השרים שלו מדברים באופן גלוי על בידוד התיירים באזורי תיירות, שבפועל מהווים גטאות סגורים. וכדי להגן על מוסלמים "תמימים" מהמנהגים של האירופים הטמאים, בכיר בבנק העולמי קורא לכך "בידול שוק". שרים אחרים תומכים בהשקעה חיצונית מצד מדינות המפרץ ב"חלאל", תיירות דתית "טהורה" שכבר קורמת עור וגידים: מתחמי נופש רבים נבנים כיום בתוניסיה, אבל כאלה שלא מכילים דיסקוטקים וברים. המלונאים חוזים כי בקיץ הבא כמה מהחופים גם ייהפכו מבודלים.

הרשויות מתכננות בשקט גם "לנקות" את התקשורת במדינה. לאחרונה הם עצרו עורך מקומי שהדפיס תמונה של כוכב כדורגל גרמני אוחז בשדיה של חברתו העירומה. גם תעשיית הזנות נפגעת. עובדות תעשיית המין בתוניס מעידות שהמשטרה הודיעה להן כי הממשלה הכריזה על יום שישי, היום הקדוש למוסלמים, ועל הרמדאן, החודש הקדוש למוסלמים, כעל זמן מנוחה, שבו לא יוכלו לעבוד.

ביום שישי אחד ביקרתי באזור החלונות האדומים הרשמי של תוניס והופתעתי לגלות כי האזור שרד את בקבוקי התבערה של האסלמיסטים. לפתע, המואזין קרא לציבור לתפילה וכולם, מלבד כמה בודדים, נכנסו במהרה לבתים. מעבר לאחת הדלתות שנשארו פתוחות, קראה לי אישה עם שיער מחומצן לבושה מכנסי טייץ ובעלת ציפורניים צבועות והכניסה אותי לביתה, לפני שה"מזוקנים" ימצאו אותנו.

קיים מיעוט של תוניסאים המתנגדים להלך הרוח האסלמיסטי הזה. קבוצה זו רואה בשיתוף הפעולה בין האסלמיזם המעודן של הממשלה לאסלמיזם הקיצוני של הסלפים ניסיון לחסל את הלהבות האחרונות של ההדוניזם. לדוגמה, מגזין מקומי בשם "נשות תוניסיה" שאף להוביל מהפכה מינית דרך הצגת תמונת שער של אישה שלא לובשת דבר מלבד פנינים מהמאה ה-20. בנוסף, המגזין מעניק עצות פרובוקטיביות לנשים. למשל - מהי הדרך הטובה ביותר לגמור עם מאהבים לא מוצלחים.

פארידה משתייכת גם היא לקבוצה זו. היא מתכננת הפגנה משלה: טיול לחוף עם החברות שלה, כשכולן לובשות חוטיני דקיק. בנוסף, גל של ברים חדשים ובתי קברט נפתחים ברחבי תוניס - כולל "לה רג'נט", הנמצא מאחורי משרד הפנים - מקום בו נשים עם קול מעושן שרות ורוקדות לצלילי להיטים מערביים. במועדון הלילה "שלום ואהבה" בפרברי הבירה, מלצרים בעניבות פרפר נושאים בקבוקי שמפניה קרים מסביב לרחבת הריקודים, המאכלסת את הגופות הסקסיים ביותר של תוניס. מעל המלצרים מלהטט די-ג'יי שמקרין תמונות גסות על מסך ענק: תמונות של ריקודי עמוד, ישבנים בביקיני ונשים מפתות עם רגליים שלא נגמרות בעקבי סטילטו. במשך כמה שעות נדירות, אין שום ראש מכוסה בסביבה.

•

תקופת ההפקרות בלוב הסתיימה. המרחב הציבורי לאחר עידן קדאפי חסר חיים וצחיח. יחד עם מיליוני עובדים מהגרים, נסו לאחר נפילת הקולונל גם המרוקאיות שעבדו במועדוני הלילה של טריפולי. המורדים שלקחו את מקומו של קדאפי שואבים את הלגיטימיות לשלטונם מהאמונה בשלטון האל, אמונה שמנוגדת ניגוד חריף לניסיון של קדאפי להפוך את לוב לגן עדן על כדור הארץ, עם 72 השומרות שלו.

אך כפי שגיליתי בטיסה מטריפולי לעיר המסחר קופרה, קל מאוד לפתות את המורדים. "המועצה הלאומית לתקופת המעבר", המחזיקה בשלטון, מחזיקה גם במטוס הפרטי של קדאפי. מדובר במטוס המצויד בספות עור ובדיילות יפהפיות. האסלמיסטים שאתם טסתי התקשו שלא לרייר על אחת הדיילות שהתהדרה בזוג רגליים שפשוט סירב להיגמר ובעיניים המוצלות באיפור כהה וסקסי. כעשרה זוגות עיניים עקבו אחר ישבנה כשהתהלכה בין ספה לספה והגישה את ארוחת הערב. שלא כמו המעסיק הקודם שלה, ברור שאנו לא היינו שווים את תשומת הלב שלה. "הוא אף פעם לא כעס", היא נזכרה בערגה, "הוא ממש לא היה פרוע כמו שאומרים".

לובים אחרים מנסים גם הם לשים ידיהם על הנכסים של הקולונל ולהחזיר לעצמם משהו אחרי 42 שנות דיכוי. המיליציה הפראית של לוב עדיין לא פורקה, ופעילותם ניכרה היטב ברציחתו המחרידה של כריס סטיבנס, השגריר האמריקאי בלוב, ששהה בבית המחסה שלו בבנגאזי.

כשאנשי המיליציה לא עסוקים בלרצוח זרים, הם פושטים על הארמונות של ילדי הקולונל ובני חסותו, וצובעים את קירותיהם בכיתובי "רכוש הקודש", בניסיון להעניק לביזה שלהם לגיטימציה דתית. בפרוזדור האחוזה של קדאפי בטריפולי, השומרים יושבים בזלזול על כסא זהב שעליו מוטבעת דמות בתולה שפניה הם פני בתו של השליט שנפל. מדרום לטריפולי, אנשי מליציה אחרים שומרים על גן החיות מלא הנמרים, שם נהגה משפחת קדאפי לבלות את חופשותיה.

מערבית לבירה, הלוחמים הברברים של לוב מנצלים את מעמדם החדש ואת כלי הנשק המגיעים עמו, ומבריחים מהאזור את חברי המפלגה הסלפית שמנסים להפריע להם לנפוש בחופים מבודדים עם "ארוסות" וויסקי מוברח. הם רואים את הפלישה האסלמיסטית הזאת כקולוניאליזם תרבותי. בלילות, הגבול המערבי הפרוץ מאפשר לאנשי המיליציה להבריח למדינה זונות מדג'רבה הסמוכה. במסיבות הפרועות שלהם, שמכילות נשים רבות, ריח הבושם הנשי המתקתק באוויר מהווה ניגוד לריח הכבד של הוויסקי ושל החשיש.

אבל עדיין, הכול בלוב קפדני ונוקשה כל כך עד שעצם המראה של אלכסנדריה, הנמצאת מזרחה ללוב, מילא אותי בציפייה. מתחת לדורות של זוהמה, הבניינים המפוארים של אלכסנדריה וחדרי השתייה הישנים עדיין מפיצים משהו מהוולגריות שאפיינה אותם במאה ה-19. בית האופרה המשופץ, הארמונות ובניין ההתכנסות המלכותי של הממשלה, מהווים חלון לעבר התוסס של "עיר החלומות", הכינוי שלורנס דורל, הלוחם והסופר הבריטי, נתן למקום.

מועדון הספורט, מקום ההתכנסות של כל המי ומי בעיר, שתואר בעבר על ידי א.מ. פוסטר כ"מגרשי טניס ביום, בתי זונות בלילה", עדיין מנסה לשדר אקסקלוסיביות. היוונים, שמגיעים לאלכסנדריה בעקבות המשבר הכולכלי בארצם, מתחילים לחזור. בעבר, לפני המהפכה של 1952, חיו בעיר לא פחות מ-150 אלף מהם. כיום, הם חוזרים לאלכסנדריה משום שכאן הפנסיה שלהם עדיין שווה משהו. במועדון היווני שבמרינה, מאחורי מבצר קיטבאיי, פתח ג'ון סיאוקס, מנהיג הקהילה היוונית, מסעדה המגישה תמנון צלוי על הגריל ומתכנן להפוך אולם ריקודים שהיה אהוב על המלך האחרון של מצרים, פארוק חסר המעצורים, למועדון לילה בשם "פיבר".

שאלתי נהג מונית מקומי מדוע בניגוד לקהיר, אלכסנדריה נראית כמוצאת עצמה מחדש לאחר המהפכה. "אלכס היא אירופה, קהיר היא אפריקה", הוא עונה בחיוך. "חצי מהאנשים פה הם צאצאים של ממזרים יוונים, יהודים, קפריסאים, איטלקים, ארמנים ואנגלים. הטמפרמנט המערבי נמצא אצלם בגנים".

אבל עדיין, יותר אנשים עוזבים את העיר מאשר מגיעים אליה. מאז הצתתה של הכנסייה האלכסנדרית ב-2011, הקופטים, אחת מהקהילות הנוצריות הוותיקות ביותר של העולם הערבי, נסים מהעיר. הסלפים עושים כל שביכולתם כדי להוציא את הקופטים מחיי הקהילה וממלאים את מועדוני החברים המקומיים, ממש כפי שעשו המהפכנים המצריים ב-1952 כשהלאימו את המועדונים הבריטיים.

מועדון הספורט הוא דוגמה לכך. בשנות ה-80 המועדון סגר את הבר שלו. כעשור מאוחר יותר, נבנה בו המסגד הראשון. לאחרונה, מרוצי הסוסים בוטלו בשל חשש מהימורים. הלחץ הכבד הפחית משמעותית את הנוכחות של בחורות מעל גיל 14 הלבושות בביקיני, בגדי ספורט וחליפות שחייה. בתא הכבוד המלכותי, שם נהג המלך הפלייבוי פארוק להתייחד עם הפילגש שלו, פרופסורית מאוניברסיטת אל-אזהאר האסלמיסטית מרצה על ערכים משפחתיים.

"העבר הקולוניאליסטי לא אומר כלום. זהו, נגמר", אומר חבר סלפי במועדון. הוא עובד כעורך דין ושם לו למטרה לקבל רשות להרוס את הווילות הקולוניאליסטיות האחרונות ולבנות בניינים חסרי פנים במקומן. המהפכנים ששרפו את משרד המקרקעין של העיר הפכו את היוזמה העסקית שלו לאפשרית ביותר.

•

לאחר כמעט חודשיים של נדודים בין סלפים לליברלים, התחלתי לתהות אם אני לא קורא נכון את הלך המחשבה הסלפי הצפון-אפריקאי. חברי הכת ממש לא נמנעים מלעסוק בנושא המין, ובדיוק כמו השמרנים המערביים, הם נהנים מאלטרנטיבה מפולפלת. הכיסויים השחורים מסתירים עבורם את עולם המיניות, הרחובות הריקים מנשים חשופות גוף, כך אומרים הסלפים, רק מחזקים את התשוקה לחשוף את הגוף הנשי בלילות.

החזון של הסלפים על גן העדן, שמקורו בקוראן, מבטיח ספות מכוסות יהלומים, שירות אישי של בתולות יפהפיות בעלות שדיים גדולים שלא מזדקנות לעולם וגביעי יין. איבן קאתיר, פרשן סורי מהמאה ה-14 שפרשנויותיו נהפכו במהלך השנים לתפילות מאמינים, מתאר גן עדן חלומי שבו "שדי הבנות עגולים לגמרי, לא נופלים". לפי ג'לאלודין אל סוואטי, פרשן מצרי שמת ב-1505, "בכל פעם שנשכב עם בת גן עדן, נמצא אותה בבוקר בתולה לגמרי, הזקפה שלנו תהיה נצחית ותחושת יחסי המין כה מענגת עד שנתעלף. כל אחד מהנבחרים (גברים מוסלמים) יישא לעצמו 70 בתולות ותמיד יהיה בעל תיאבון לעוד".

נשים בטריפולי, לוב, חוגגות את מותו של קדאפי

הכרוזים של המפלגה הסלפית מציגים את המועמדות לתפקידים הממשלתיים כשוורד מכסה את פניהן. הנשים נמצאות במפלגה הסלפית במטרה להסיר חששות מהדרת נשים, אך מקבלות תפקידים זוטרים. דובר המפלגה מסביר כי נשים, בדומה לנוצרים, לא יכולות לכהן בתפקידים בכירים משום שאין הן מורשות לשלוט בגברים מוסלמים.

הסלפים רואים בכל דבר מין. למשל, שמעתי כי הם הוציאו צווי סגירה לשווקים המציגים פריטים בעלי "אוריינטציה מינית", כמו חצילים ואבטיחים חתוכים. מצד שני, מוכר בחנות תחרה גדולה בעיר התחתית של קהיר, אומר שלא פחות מ-40% מהלקוחות שלו הם סלפים, הרבה יותר מהאחוז שהם מהווים באוכלוסייה.

הסלפים גם לא מתביישים להציע עזרה אישית יותר. מהדי בושאיב, בוגר תואר ראשון בדתי מאוניברסיטת אל קראוויין, המוסד המוביל במרוקו ללימודי דת, מפעיל דוכן בבזאר של קזבלנקה ומציע שיקויים מעוררים מינית. שיקויים אלה נרקחו על בסיס המתכון שהוא למד מרופאת אלילים שנטשה את הדוכן שלה ועברה לפאריס. הוא ממליץ במיוחד

צילום: imagebank/gettyimages

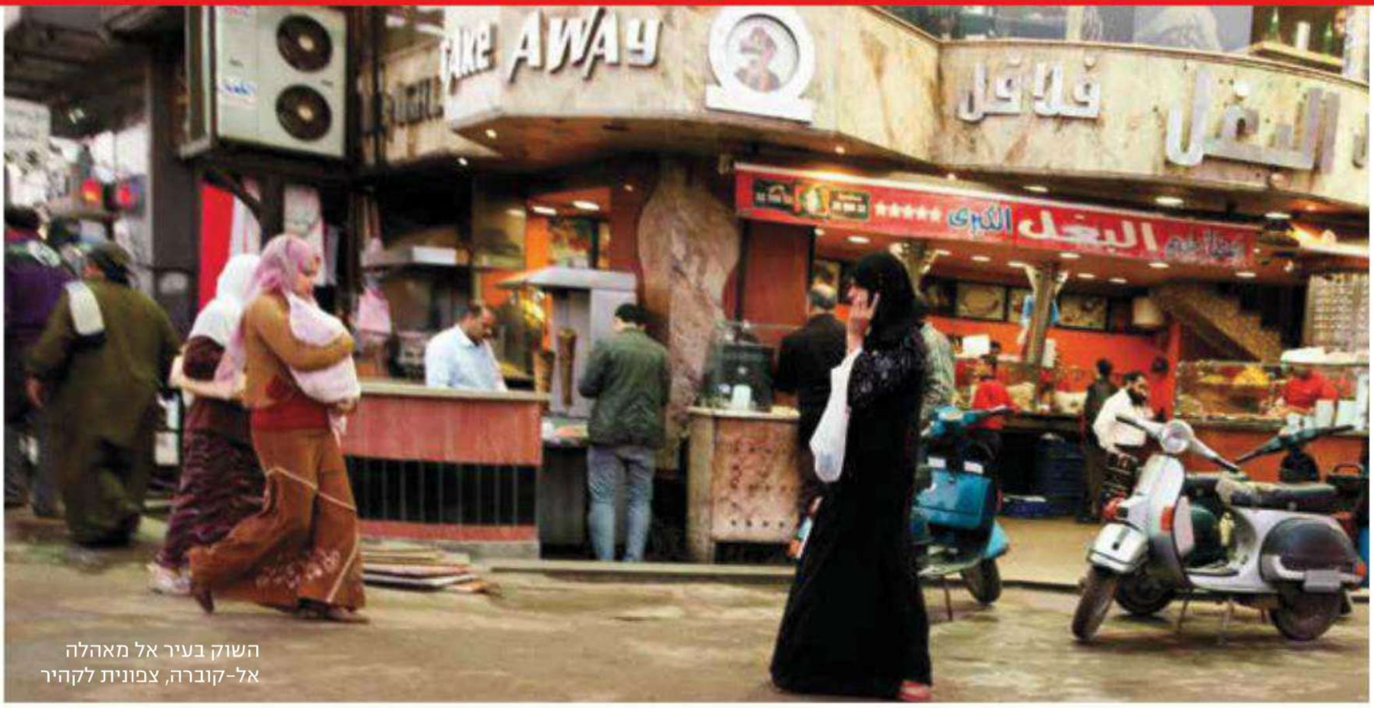

השוק בעיר אל מאהלה
אל-קוברה, צפונית לקהיר

במקום לקדם בזרועות פתוחות את רעיון החופש המערבי, העולם הערבי נראה כנכנע לסופות חול פוריטניות, הנושבות מכיוון הסהרה זה מאות שנים, מנסות לחסל כל זכר לרוח הים-תיכונית רודפת התענוגות ולהחליפה במונותיאיזם נוקשה. במצב העניינים החדש, אנשי הדת מטיפים נגד המנהגים המערביים, שלדבריהם המהפכות כשלו מלעקור

על ה"בואה", זיקית, כתחליף לוויאגרה ונותן הוראות תפעול, "צלה אותה על גחלים רוחשות, פתח את הגלימה שלך מעל ללהבות ותן לאיבר מינך לשאוף את העשן במשך 20 דקות. לאחר מכן, התקלח, לך לישון וחכה שהג'יני שלך יצוץ מתרדמתו".

דו-הפרצופיות הזאת לגבי המין מתקיימת גם בלוב. בהצעת חוק שנועדה להעניק לו את תמיכת ההמונים, הסיר מוסטפה אבדל-ג'אליל, המנהיג הראשון של לוב אחרי קדאפי, את האיסור על נישואים לארבע נשים והצהיר כי כיום המדינה באמת "משוחררת". מטיפים סלפים עודדו את המהלך ובדוכני ההטפה שלהם הסבירו להמונים כי הפוליגמיה היא שירות חברתי חשוב במדינה בה חיות עשרות אלפי אלמנות טריות.

אזרדין עראפה, פרופסור נמוך ומקריח לכימיה שחזר לאחרונה ללוב מסקוטלנד, משבח את הסדר החדש שאפשר לו להקים סוכנות דייטינג פוליגמית, משהו שהמשטר של קדאפי סירב לעשות. מצאתי אותו יושב ביום שבת אחד בצהריים במשרדו בטריפולי, הנמצא מעל מסגד מהמאה ה-19, ומולו ערימות כרוזים צבעוניים שקוראים: "כתוב לנו איזו נערה אתה רוצה! שמנה או רזה, צעירה או מבוגרת". עראפה יושב מולי, סוקר אותי במבטו ואומר לי "שמע, יש לך סיכוי לא רע למצוא מישהי שתאהב". בחודשיים הראשונים שבהם פעל העסק, נרשמו כ-120 נשים ו-30 גברים.

•

כשהגעתי לקהיר כבר הייתי מבולבל לגמרי מהסלפים. פחדתי לאבד את השפיות ועיתונאי אמריקאי ייעץ לי לחפש מזור במועדון ג'אז בעיר. אך הביקור במועדון רק הוסיף לבלבול. על במה קטנה הופיעה להקה ושרה "אני רוצה לזיין את זה, לזיין את זה, אני אכניס את הזין שלי לתוך הכוס שלה".

ללא שום רעלה להסתתר מאחוריה, קברתי את עצמי מאחורי הלפ-טופ שלי. אבל אז הגיעה קים, מתנדבת סיוע מקליפורניה וחשפנית במשרה חלקית, והציעה להחליף את הלפ-טופ בלפ-דאנס. היא הובילה אותי לארמנדה, דיסקוטק חדש על גדת הנילוס, ומגחיך עוד יותר כל ציות לערכים הסלפים.

התחנה האחרונה שלי, עזה, היתה אמורה לספק תרופת נגד. ברגע שנסגרו הדרכים העתיקות לאפריקה ואסיה, עזה נכנסה לבידוד כמעט מוחלט בשל הקמת גדרות ההפרדה מהצד המצרי והישראלי. נעולים מאחורי החומות הללו, 1.7 מיליון תושבי עזה חיים תחת שלטון החמאס, שהצליח לבסס עצמו כממשלה האסלמיסטית הראשונה בים התיכון.

תחילה, "משטרת האל" סרקה את החופים, תרה אחר עור נשי חשוף. היא ארבה לאוהבים ולקחה אותם לבתי המשפט. "כשגבר ואישה נמצאים יחדיו, המחשבות שלהם תמיד יעסקו במעשי זנות. לכן, אנחנו צריכים לדאוג לעניין", מסביר שומר העומד מחוץ לחוף. הוא טוען כי בבקתות החוף מאחוריו, אזרחים מושחתים ואנשי יאסר ערפאת לשעבר היו נועלים את עצמם ו"מחליפים את נשותיהם" בגרסה צעירה יותר.

אך עדיין, ברגע שהאסלמיסטים ביססו את מעמדם, הם נרגעו מעט. למרות אופי הממשל הדתי, חנויות הבגדים של עזה מציגות בחלונות הראווה שמלות סקסיות וכריות בצורת לב לחגיגת יום האוהבים, או כפי שהפלסטינים קוראים לאירוע, "חגיגת האהבה". תושבי עזה קוראים לנשות החמאס "ה-ג' הכפול" משום שהן לובשות ג'ינס מתחת ל"ג'ילבאבים" שלהן. למרות שבתי הקולנוע והברים נסגרו על ידי החמאס, עזה עדיין רועשת בלילות כתוצאה מצפירות כלי רכב בדרכם למסיבות החתונה.

והכי מפתיע, גיליתי שהעסק שקורא לעצמו "סוכנות הדייטינג הפוליגמית הגדולה ביותר באזור הים התיכון" בכלל מסובסד על ידי הממשלה, וכי על קירות המשרד תלויה תמונה של ראש הממשלה האסלמיסטי של עזה, איסמעיל הנייה. בתמונה, הנייה מוסר צ'ק בסך 100 אלף דולר לבעלים של הסוכנות, פאחים אל עטירי.

שמועות מספרות כי שר הפנים של חמאס מצא לפחות אחת משש הנשים שלו דרך הסוכנות (אבל בכדי לשמור על מגבלות האסלאם, הוא התגרש מיד משתיים אחרות). אל עטירי, אדם נעים ומסביר פנים, ערך לי סיור ב"שירות הצדקה לקידום הנישואים" שלו, והציג לי בגאווה אלבומי תמונות של הנשים שהוא מציע.

הוא טוען כי אוכל להרגיע את חששותיה של אשתי אם אאפשר לה לבחור את האישה הבאה בתור ומספר לי על תחושת ההקלה שחש כשאשתו של שר הפנים בחרה עבורו "גרושה יפה הצעירה ממנו ב-12 שנה" כאשתו החדשה. האסלמיזם והפוריטניות, כך התחלתי להבין, רחוקים וקרובים מאוד אחד לשני.

אם כדורעף חופים
זה הספורט המועדף עליכם...
Bell Beach
Bell Beach
HERZELYA
בל ביץ' הרצליה
חוף אכדיה
www.bellbeach.co.il | 09-9555771 | חוף אכדיה , טיילת הרצליה,
אליקים הרמן

האוסטרלית מהבינתחומי

רייצ'ל פרי דיקסון, סטודנטית לתקשורת בהרצליה, עצרה בישראל במהלך טיול תרמילאים - והתאהבה. עכשיו הגיע הזמן של ישראל להתאהב בה

צילום: ליאור נורדמן ● סגנון: גילי סיוון-כהן

מחוך: טריומף
ביריות: אוסף פרטי
נעליים: סטיב מאדן

שרשרת ועגילים: lk-ליטל קלמנסון
תחתונים: פמינה

מחוך וחגורה: אוסף פרטי

נערת חודש מאי-יוני
PLAYBOY'S PLAYMATE OF THE MONTH

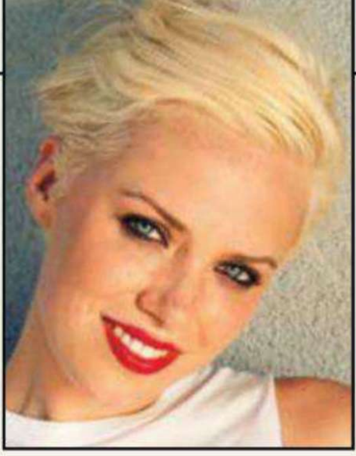

נערת חודש מאי

שם: רייצ'ל פרי דיקסון

תאריך לידה: 2.7.1988 **עיר מגורים:** תל אביב

קצת על עצמי: אני במקור מסידני, אוסטרליה. הגעתי לישראל ב-2009 כחלק מטיול תרמילאים ברחבי העולם והתאהבתי בישראל! החלטתי לעבור לכאן באופן רשמי ב-2010. עכשיו אני עושה תואר בתקשורת, עובדת כדוגמנית וגרה בתל אביב

ספר אהוב: לאחרונה סיימתי את הספר "יש אלוהים? האשליה הגדולה של הדת" מאת ריצ'רד דוקינס. אני אוהבת את כל הספרים שלו - אני חושבת שהוא גאון

מוזיקאים אהובים: תלוי במצב הרוח שלי, אני אוהבת את כל סוגי ה מוסיקה חוץ מטראנס, אני אף פעם לא במוד לטראנס

דרינק: בירה קרה: קורונה או סטלה

מה את מחפשת בגבר שלך? גברים משכילים הם סקסיים בעיני. גבר שיש לו כיוון בחיים (בלי לוזרים, בבקשה!), אבל בעיקרון גבר נאמן, אדיב ומצחיק זה מספיק לי. אהה וגם גבוה

החלק האהוב עליך בגוף שלך? זה ישמע מוזר אבל אני חושבת שהטוסיק שלי פנטסטי

דברים שאת לא יכולה לחיות בלעדיהם? 1. המשפחה המשוגעת שלי באוסטרליה, שתמכו בי בהחלטה לעבור לישראל. 2. החברות שלי בישראל, שכולן עשו עלייה ואוהבות אותי כמו משפחה. 3. אני גם לא יכולה לחיות בלי לנשום... מוזר, נכון?

הדייט ההזוי ביותר שהיה לך? אם להיות כנה, אין לי זיכרונות מדייטים הזויים. פעם אחת יצאתי לדייט בישראל והבחור לקח אותי לסטייק ובירה, כאוסטרלית חשבתי שזה היה אדיר! אני אוהבת סטייקים

תחביבים: כל דבר שכולל את המים. גלישה זה הבילוי האולטימטיבי בסופי השבוע וגם אימון מצוין. אני אוהבת גם דייג. בביקור האחרון שלי בבית תפסתי דג יפהפה. זה היה רגע של גאווה בשבילי וזה גם היה טעים!

משקפי שמש: רוברטו קוואלי
טבעת וצעיף: אוסף פרטי

בגד גוף: אוסף פרטי
שרשרת: lk ליטל קלמנסון
נעליים:וינטג'

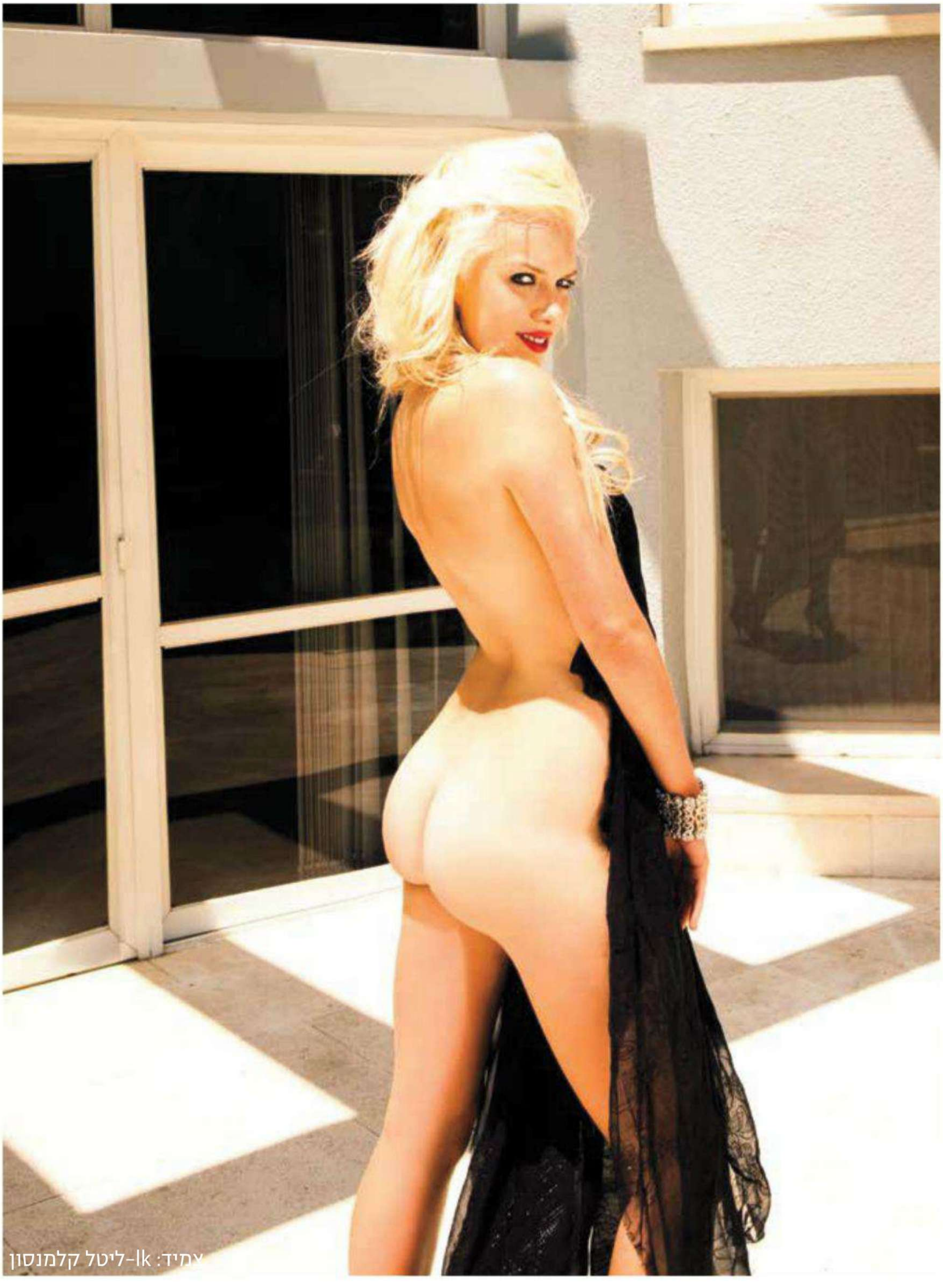

עוזר צלם: דוב וייסשטיינר, עוזרות סטיילינג: עופרי לירן וליאת פרנקל, דוגמנית: רייצ'ל פרי, איפור ושיער: איימי ששון – סולו, שיער ותוספות: INGLOT, רבקה זהבי פיאות

רוצה להיות ה-playmate הבאה של ישראל? לפרטים: www.playboyisrael.co.il

שרשרת: lk-ליטל קלמנסון

רוצים לראות עוד מרייצ'ל?

סרקו את הקוד וקבלו הצצה בלעדית אל מאחורי הקלעים של ההפקה

״לך תקים סיירת״

בלי תקנים, בלי מתקני אימונים, נשק, או תמיכה אמתית מהדרגים הבכירים - אלה היו תנאי הפתיחה שקיבלו רב סרן במילואים רמי גרשון וצוות החלוץ שלו, שעליהם הטיל אהוד ברק את המשימה: להקים את יחידת דובדבן שתפעל נגד הגרעין הקשה של האינתיפאדה הראשונה • 27 שנה אחרי, גרשון חושף לראשונה את ההתנהלות ההזויה של הצבא באותן שנים ואת קבוצת המייסדים שלא זכתה לכבוד המגיע לה

גיא צוקר
צילום: דניאל בר און

ב-1986 החלה האינתיפאדה להרים את ראשה המכוער. עדיין לא ממש קראו לה כך וגם לא הכריזו על פתיחתה הרשמית, אבל דקירות של יהודים והפרות סדר ביהודה ושומרון נהפכו דבר שבשגרה. באחד הבקרים של אותה התקופה, כמו בכל בוקר, מילאו גברים, נשים וילדים בהמוניהם את השוק בחברון, שהיה צפוף מאוד. קריאות הרוכלים ניסו לפתות את העוברים ושבים, תפילת המואזין נשמעה מרחוק, ריחות פירות, ירקות, תבלינים ופיתות התערבבו אלה באלה.

ובתוך ההמולה המזרח-תיכונית הזו הסתובב לו יהודי אשכנזי, לבוש קפוטה ולראשו שטריימל. מאחורי אוזניו של היהודי השתרבבו פאות, בידו סל, והוא ערך קניות כאילו היה בשוק מחנה יהודה בירושלים. כל אותו זמן התהלכו מאחוריו שני פלסטינאים צעירים, על פניהם זקן בן כמה שבועות, בגדיהם מרופטים. הם אחזו זה בידו של זה כפי שנהוג במסורת המקומית, והקפידו להיצמד לאותו חרדי שבלט מאוד בנוף.

שני חיילי מג״ב שפטרלו בשוק וגילו ערנות, הבחינו בהתנהלות המעט מחשידה של שני הצעירים והחליטו לקחת אותם לחקירה קצרה ותוקפנית בסמטה צדדית. לאחר כמה סטירות מצלצלות וסדרת קללות, כפי שנהוג במסורת הצבאית המקומית, חטף צמד המג״בניקים את השוק של חייו. השניים הופתעו מאוד לגלות כי שני החשודים שתפסו זה עתה הם למעשה חברים בצוות הראשון של יחידת המסתערבים דובדבן, שהיתה אז בחיתוליה.

מה שהמג״בניקים לא יודעים עד עצם היום הזה הוא שהברנש החרדי היה חבר באותו הצוות ומתחת לקפוטה הסתיר אפוד מגן. תפקידו היה ״למשוך״ דקירה כדי שחבריו יוכלו לתפוס את הדוקר. פרט למפקדים בכירים בחטיבת איו״ש, לא ידע איש על קיומו של צוות המסתערבים או היחידה, ולא מפני שהיה זה סוד עד כדי כך גדול, אלא משום שעד אז לא הוקמה דובדבן באופן רשמי.

•

את המקרה הזה, כמו גם מקרים רבים אחרים שיזמו הצוותים הראשונים של היחידה בשנה וחצי הראשונות להיווסדה, לא מכיר אף אחד גם כיום. כשמספרים היום לחיילים הצעירים שמצטרפים לדובדבן על דברי הימים שלה, התיאור הכרונולוגי מתחיל משום מה באיחור של שנה וחצי, אז מונה סגן אורי בר לב, קצין הגמ״ר, לימים ניצב במשטרת ישראל, לפקד עליה.

״לצערי, הקמתה של דובדבן נמחקה מההיסטוריה, ואני רוצה לעשות צדק פואטי. זה לכבוד חבורת אנשי המילואים בשלושת הצוותים הראשונים״, אומר רמי גרשון, 62, רב סרן, שהיה ראש צוות התכנון שלקח על עצמו את המשימה לייסד את יחידת

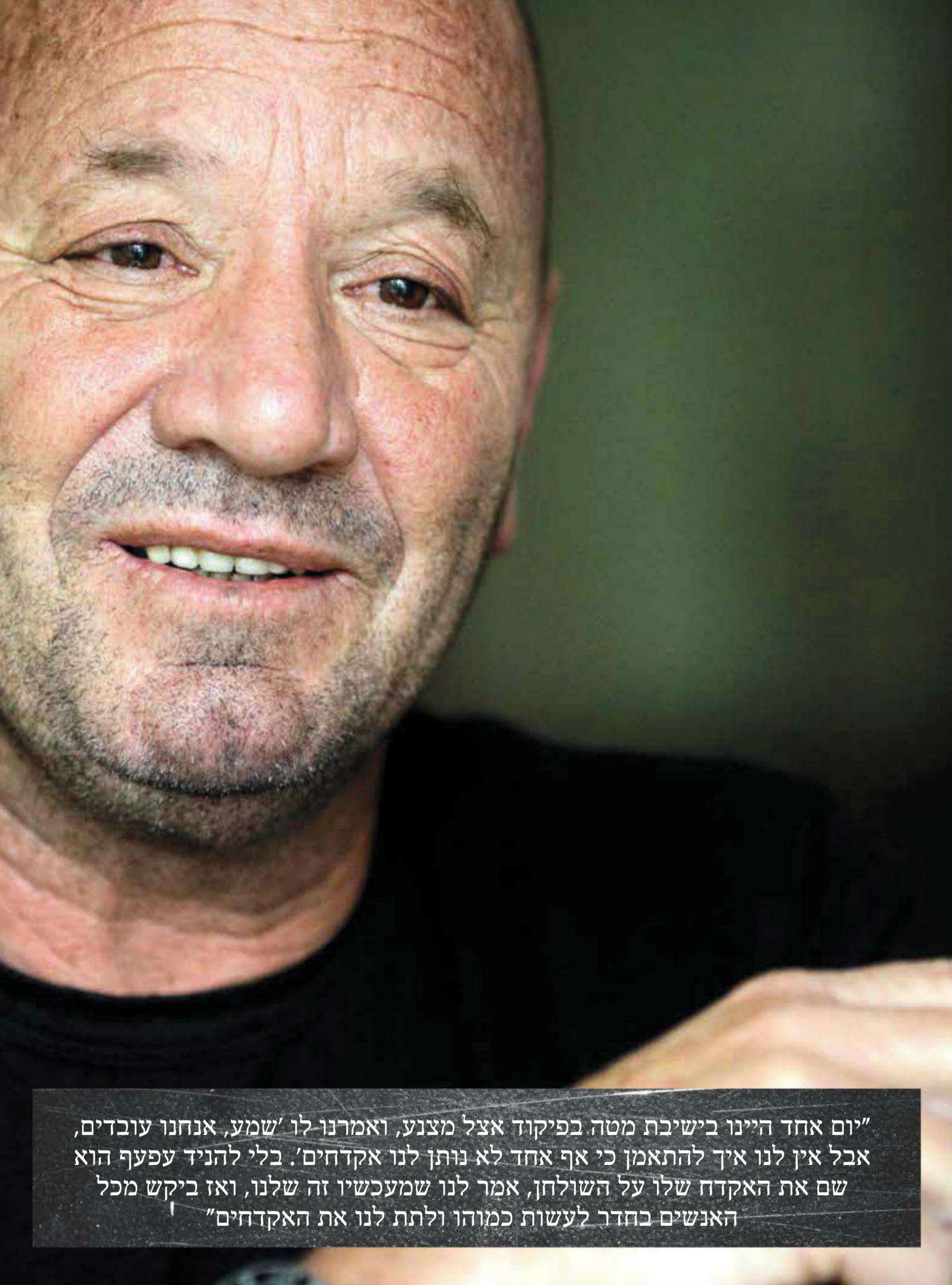

״יום אחד היינו בישיבת מטה בפיקוד אצל מצנע, ואמרנו לו ׳שמע, אנחנו עובדים, אבל אין לנו איך להתאמן כי אף אחד לא נותן לנו אקדחים׳. בלי להניד עפעף הוא שם את האקדח שלו על השולחן, אמר לנו שמעכשיו זה שלנו, ואז ביקש מכל האנשים בחדר לעשות כמוהו ולתת לנו את האקדחים״

המסתערבים הראשונה של צה"ל.

"מי שהגה את הרעיון להקים את היחידה היה אהוד ברק, שהיה אלוף פיקוד מרכז ב-86-87", מספר גרשון. יום אחד הוא בא למח"ט איו"ש, דובי דקל, ואמר לו 'שמע, צריך לעשות פה משהו עם מסתערבים כמו שהיו בפלמ"ח'. דובי אהב את הרעיון ולקח קצין מבצעים, פרויקטור בשם ימיני כנען, שלא ממש ידע איך להתחיל את הסיפור הזה. ימיני הביא את אודי יונה, שבהמשך היה מפקד הצוות הראשון, וביקש ממנו לגייס שלושה ארבעה אנשים כדי להתחיל לעבוד. החבר'ה האלה ניסו להבין מה לעשות עם ההנחיות המעורפלות של ברק".

נתנו להם לוחות זמנים? הוראות ברורות?

"שום דבר. ברק זרק רעיון לאוויר ואנשים היו צריכים להבין איך להתמודד עם זה, ככה זה עבד. לזכותו ייאמר שהוא הבין שצריך לעשות משהו אחר ושונה עם האינתיפאדה, כי אי אפשר כל הזמן לעבוד במסות גדולות של חיילים. צריך לחשוב נקודתית. המסקנה שלו היתה שאם מפצחים את הגרעין הקשה של המתפרעים - כל המעטפת מתפוררת".

לגרשון היה ניסיון לא קצר בלוחמה בטרור. בשירותו הצבאי שירת כקצין ביחידת חרוב, שפעלה בשנות ה-60 נגד מסתננים בגבול ירדן וגב ההר. "קלאסיקה של עבודה עם מחבלים", הוא מגדיר זאת. בהמשך היה מאבטח שדות תעופה, מדריך מאבטחים, ואף איש ביטחון על מכליות נפט בקו איראן-אילת, בימים שבהם עוד שררו יחסי ידידות בין שתי המדינות. בהמשך שימש ראש מדור אבטחה ופח"ע במחלקת מבצעים במלחמת שלום הגליל.

"באחת הריצות שלי בבסיס", הוא מספר, "אני שומע פתאום קולות ירי של אקדחים מכיוון המטווח. התקרבתי למקום כדי לראות מי יורה שם, ואני רואה חבורה של אנשים לבושים חצי מדים חצי אזרחי, משהו מוזר מאוד. מי שפיקד עליהם היה יונה. הוא זיהה אותי וקרא לי. שאלתי אותו מה הם עושים, והוא סיפר לי שהפילו עליו איזו הוראה של ברק להקים יחידה מיוחדת ללוחמה בטרור. הוא שאל אותי אם אני יודע איך מבשלים כזה דבר, או שבעצם אולי אני רוצה לקחת את העניין על עצמי".

וכך, בתנאי הפתיחה הכמעט בלתי-אפשריים האלה, קיבל גרשון, שהיה אז חייל מילואים בן 36 את התפקיד. היו לו רק שלושה תנאים משלו: "דבר ראשון, שאני לא חותם קבע בשביל הדבר הזה", הוא צוחק. "דבר שני, שישיבות המטה ייערכו ברמת אביב, שם התגוררתי באותה תקופה. והתנאי השלישי היה שאני מביא כמה חבר'ה משלי להקמת היחידה".

מה זה כבר ישיבות מטה ברמת אביב וכמה חברים? בטח חשב לעצמו אותו ימיני, העיקר שמישהו יעשה משהו עם ההוראה ההיא של ברק ויוריד את זה ממנו. ימיני הסכים לתנאים הנוקשים, ועל גרשון הוטלה המשימה להקים יחידת מסתערבים מיוחדת ללוחמה בטרור ביהודה ושומרון.

ההתנהלות הלא מסודרת הזו, שבה מפקדים וחיילים מאלתרים באופן אינטואיטיבי ומצרפים אנשים בשיטת "חבר מביא חבר" אפיינה את כל התקופה הבתולית של דובדבן ואת ההתעסקות סביבה. כפי שההוראה הראשונה של האלוף ברק נזרקה לאוויר ללא הסבר, כך היא המשיכה להתגלגל במורד שרשרת הפיקוד מבלי שמישהו באמת מקבל הוראות ברורות או שיתוף פעולה מצד גורמים אחרים בצבא. כל מי שלקח חלק בעשייה באותם ימים עשה זאת על פי ראות עיניו ושיקול דעתו באותו רגע נתון. בלי תקנים, בלי מתקני אימונים, בלי נשק.

מלבד "שני חדרים רעועים ודולפים, פורד טרנזיט ישנה ואיזו דייהטסו מצ'וקמקת", כלשונו של גרשון, לא היה ברשות

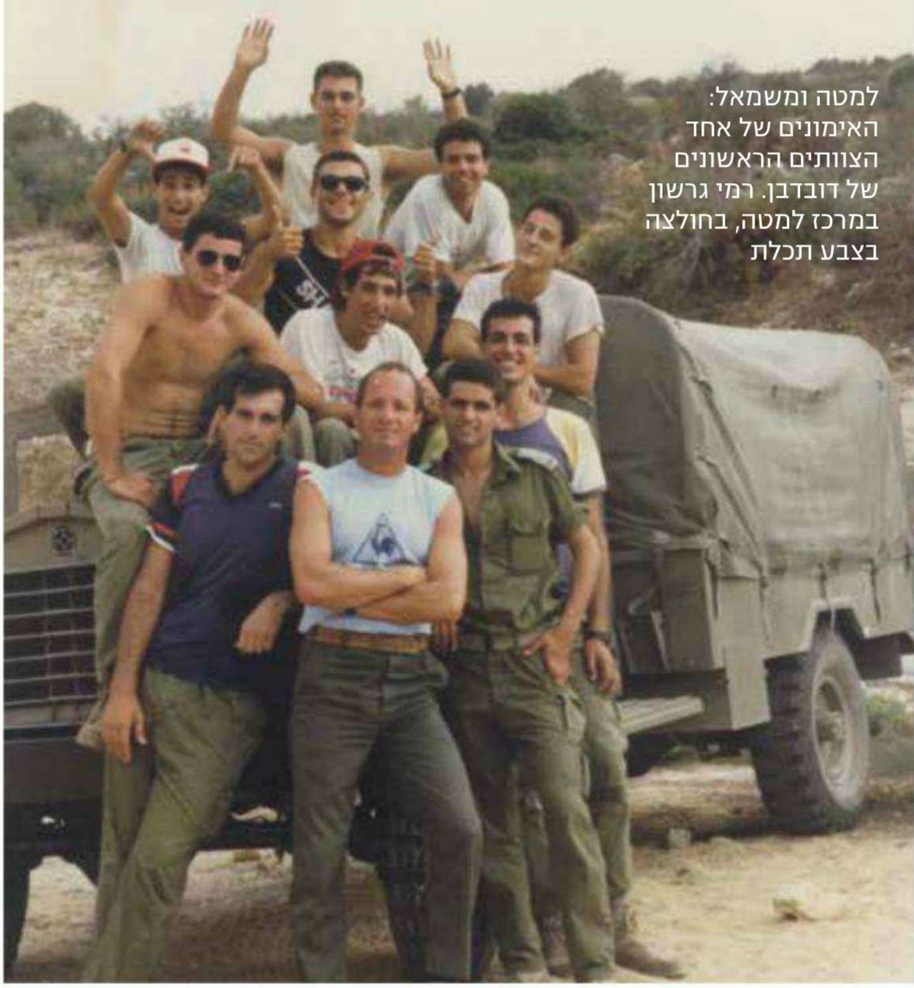

למטה ומשמאל: האימונים של אחד הצוותים הראשונים של דובדבן. רמי גרשון במרכז למטה, בחולצה בצבע תכלת

"הסיפור הבעייתי הראשון של גיוס חיילים היה מול שאול מופז, שהיה אז מח"ט צנחנים. אחרי שאתרנו שני חיילים שלו שרצינו שיצטרפו אלינו, נכנסתי אליו ללשכה וביקשתי ממנו שישחרר לי אותם. הוא התחיל לצרוח עלי - 'מי אתם חושבים שאתם? אתם ברדק אחד גדול, אתם לא צבא!'"

"לזכותו של אהוד ברק ייאמר שהוא הבין שצריך לעשות משהו אחר ושונה עם האינתיפאדה, כי אי אפשר כל הזמן לעבוד במסות גדולות של חיילים. המסקנה שלו היתה שאם מפצחים את הגרעין הקשה של המתפרעים - כל המעטפת מתפוררת"

המייסדים דבר וחצי דבר. להפך. "מכיוון שאף אחד לא ידע על קיומנו, לא היתה שום מסגרת. כשאתה חדש ומנסה להקים יחידה מיוחדת כולם מסביב עושים לך בעיות בגלל אגו מנופח, כולם בועטים בך", הוא מסביר את הלך הרוח.

וכך, בבוקר שישי של 14 באוקטובר 1986, עשו את דרכם כמה ג'יפים עם אנטנות ארוכות במיוחד לתוך הבורגנות המופתית של רמת אביב, ובתוכם החברים שלקחו חלק בישיבת המטה הראשונה של דובדבן. "השכנים לא הבינו מאיפה זה בא להם", אומר גרשון.

"שלושת האנשים שהבאתי היו איש האמל"ח של רשות שדות התעופה, שמיל בורכוביץ', עמיקם אזולאי ז"ל, שהיה חייל שלי בחרוב, ידיד אישי קרוב ומנהל בית הספר למאבטחים של השב"כ, ואיש הקרב מגע מרסל סאטאל. כולם אנשים מבוגרים. ישבנו וכתבנו את כל תורת הלחימה של היחידה - איך להתחפש, איך צריכים להיראות כלי הרכב שלנו, איך נכנסים לבתים ובכלל מה לעשות. התווינו גם את הדרך שבה הצוותים צריכים להתאמן, את כל ההכשרה, והעלינו הכול על הכתב. המטרה היתה לפצח את הגרעין הקשה של יוזמי המהומות".

•

וכשם שהדברים התנהלו עד כה, גם מכאן הדרך היתה רצופת מהמורות. באותם ימים החליף עמרם מצנע את ברק ומונה לאלוף פיקוד מרכז. הוא שמע על היחידה בהקמה ונתן לה אור ירוק לגייס חיילים על פי ראות עיניהם של המפקדים. לדברי גרשון, "הסיפור הבעייתי הראשון של גיוס חיילים היה מול שאול מופז, שהיה אז מח"ט צנחנים. אחרי שאיתרנו שני חיילים שלו שרצינו שיצטרפו אלינו, נכנסתי אליו ללשכה וביקשתי ממנו שישחרר לי אותם. הוא התחיל לצרוח עליי - 'מי אתם חושבים שאתם? אתם ברדק אחד גדול, אתם לא צבא!'. אמרתי לו שאני על אזרחי ולא פקוד שלו, ואם הוא רוצה הוא יכול לדבר עם האלוף. בסוף הצלחתי להביא את שני החבר'ה האלה. לימים מופז כשר ביטחון העניק לדובדבן שני צל"שים, ככה שלפעמים אתה ממש לא אוהב כל מיני דברים ואחר כך אתה אבא של כולם".

תורת הלחימה של היחידה נוסחה. גם איוש הצוות הראשון הסתיים בהצלחה למרות הקשיים, אבל זה לא הספיק, כי יחידה צבאית צריכה גם נשק ומקום להתאמן. אלא שכשאתה לא פועל במסגרת רשמית ואין לך תקנים, אף אחד לא נותן לך שום דבר. איש האמל"ח בורכוביץ' היה צריך לעשות שמיניות באוויר כדי להשיג אמל"ח בצה"ל. קשה להאמין, אבל הוא נאלץ לעשות קומבינות עם גופים אזרחיים ועם רשות שדות התעופה, ואפילו "עשה דברים שהם על גבול הפלילי, כולנו עשינו", אומר גרשון. "זה היה טירוף, הכול רק כדי שנוכל להמשיך באימונים".

בשלב מסוים הבינו גרשון וחבריו שגם הנשק שהצליחו להשיג לא מספיק ושהם חייבים עזרה מהמערכת. גם הפעם מצנע היה היחיד ששיתף פעולה, אם כי הכוונות הטובות שלו התבטאו בדרכים תמוהות משהו.

"היינו חייבים אקדחים ולא הצלחנו להשיג", מספר גרשון, שהבין שלא נותרה לו ברירה אלא להציף את הבעיה לרמות הבכירות ביותר. "יום אחד היינו בישיבת מטה בפיקוד אצל מצנע, ואמרנו לו 'שמע, אנחנו עובדים, אבל אין לנו איך להתאמן כי אף אחד לא נותן לנו אקדחים'. בלי להניד עפעף הוא שם את האקדח שלו על השולחן, אמר לנו שמעכשיו הוא שלנו, ואז ביקש מכל האנשים בחדר לעשות כמוהו ולתת לנו את האקדחים. זה היה הזוי לחלוטין. כיום אין מצב שדבר כזה קורה, כי יחידה יכולה לקום רק אם המערכת נותנת לה תקנים ואמצעים, ולנו לא היה כלום".

אז יש אקדחים, אבל תחמושת אין. מה עושים? חושבים על עוד קומבינה. למזלם של אנשי היחידה, שני חיילים בצוות היו יוצאי יחידת מטכ"ל, שהכירו את מפקדה באותם ימים, משה (בוגי) יעלון. הם פנו אליו וביקשו ממנו עזרה באמל"ח. הוא הבין את המצוקה ואישר להם להעמיס כמה אלפי כדורים.

עכשיו אפשר להתאמן. אבל איפה?

גרשון ממשיך: "הגענו לשוקת שבורה, כי אין לי איפה להתאמן, הרי אי אפשר להתאמן בקסבה של שכם או של חברון, והיינו צריכים מתחם שידמה את הסביבה הזו. אז קפץ לי רעיון משוגע ואמרתי לחברים שאני הולך לסגור כמה סמטאות ביפו. אמרו לי שאני מטורף, אבל מה אני יכול לעשות? צלצלתי לקצין אג"מ של מרחב ירקון ואמרתי לו שאם הוא ישמע או יראה אנשים חשודים שמסתובבים בסמטאות האלה והאלה בין 2 ל-4 בבוקר, שיידע שזה אנחנו. למזלי הוא הסכים".

הגזמתם קצת, לא?

"אנחנו לא המצאנו את הגלגל. לא מזמן קראתי שבאימונים לקראת החיסול של אבו ג'יהאד (מבצע של צה"ל בתוניסיה שהביא לחיסולו של בכיר בפת"ח ב-1988, ג"צ) סיירת מטכ"ל נחתה בחוף הצוק ופשטה על בתים ברמת השרון".

בתחילת הדרך התמצתה הפעילות של דובדבן בנטרול הפרות סדר. כמה חיילים היו מסתערבים ומצטרפים להפגנות המוניות, מנסים להבין ולזהות את המנהיגים של ההפגנה מבפנים - ואז משתלטים עליהם, עוצרים אותם ומסתלקים במהירות מהמקום. שיטת העבודה הזו די הוכיחה את עצמה ברוב המקרים, אם כי היתה כרוכה בסיכון לא קטן בשל החיכוך הבלתי-אמצעי עם המתפרעים.

למרות ההצלחה של פעולות הצוותים, צה"ל עדיין לא הכיר מספיק את היכולות של דובדבן הצעירה ולא הבין לגמרי את הפוטנציאל הגלום בשיטות העבודה שלה. לדברי גרשון, "בהתחלה היינו צריכים ממש להתחנן שיתנו לנו לפעול. אף אחד לא רצה לשתף עם זה פעולה. היינו הולכים לקצינים ומציעים את עצמנו, גם כדי שנוכל להשתפר תוך כדי עבודה וללמוד בעצמנו על היכולות שלנו, וגם כדי שיכירו בנו ונרכוש את השם שלנו. הראשונים שהבינו מה יש להם ביד היו דווקא אנשי השב"כ".

איך למדתם להסתערב? הרי הייתם הראשונים שעשו את זה.

"למדנו הכול תוך כדי תנועה. חלק מהכוחות שנסעו לאנטבה, למשל, היו מחופשים, נסעו במרצדסים וכדומה. יש גם את הסיפור הידוע על ברק במבצע 'אביב נעורים', שבו הוא התחפש לאשה ערבייה. ההבדל הוא שאנחנו היינו צריכים לעשות את זה באופן יומיומי. אז גייסנו מאפרת מהטלוויזיה מהערוץ הראשון, הסתובבנו בשוק הפשפשים וקנינו כל מיני בגדים שנראו לנו מתאימים, לא התגלחנו שבועיים.

"אבל הבעיה הכי גדולה לא היתה ההתחפשות, אלא העובדה שאנחנו עושים את זה בסביבה עוינת במיוחד - לא באיזו מדינה

רחוקה שבה אף אחד לא מצפה לשום דבר. בלב קן הצרעות, עיר פלסטינית שברגע שאתה מתחיל בפעולה ונחשף אתה יודע שאם לא תעוף מהמקום אתה בצרות, כי 800 איש רוצים להרוג אותך. צריך ביצים גדולות מאוד".

לא חשבתם לרגע שאתם לוקחים סיכונים גדולים מדי?

"אמרו שאנחנו מטורפים. אולי באמת היינו מטורפים. לקחנו את הדברים הכי רחוק שאפשר. כדי להיכנס לעניינים, לפעמים לקחנו סיכונים לא ממש מחושבים, בדיעבד אולי זו היתה טעות, אבל עובדה שזה עבד בסופו של דבר. בצה"לית אומרים למשוך את המעטפת. אתה לא יכול להסתמך רק על מודיעין ואיזה משת"פ של השב"כ, אז אתה בודק גבולות, לוקח סיכון.

"כשהורדנו את החולייה בשכם שנקראה 'הנשר האדום', שהיתה חמושה ומסוכנת מאוד, אז אחד למשל התחפש למוכר פיתות וצלע, השני היה זקן שמשחק שש בש, אבל פתאום הפיתה עפה והקלצ'ניקובים יוצאים ובתוך רגע חמישה מחבלים על הרצפה. אני פוגש פעם בכמה זמן את החבר'ה האלה שכיום הם בני 40 ומשהו עם ילדים, אחד רופא, השני עורך דין וכאלה. אני שואל אותם 'השתגעתם?' אז הם אומרים לי 'כן, השתגענו'".

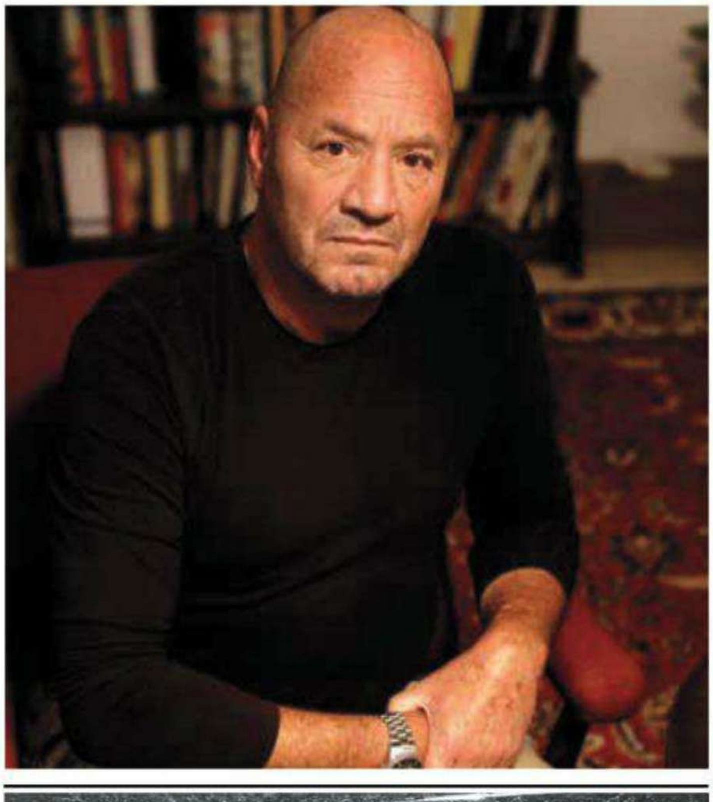

"אתה עושה עבודה בשביל המדינה, מסכן את החיים ונקרע מבפנים. כשסוכן מוסד לובש חליפה, נוסע בב.מ.וו במדינה רחוקה ומחסל רב-מרצחים - כולם מוחאים לו כפיים. אבל כשדובדבן עושה את זה ביהודה ושומרון, מקום שנתון למחלוקת פוליטית, אז אנחנו יחידות חיסול? הקונוטציה היא נוראית"

•

ב-87, לאחר שהיחידה מנתה כבר שלושה צוותים, החליט ימיני שהגיע הזמן למסד אותה ולהכניס בה סדר קפדני יותר. "הוא אמר לי שיש בחור, קצין אג"מ בחטיבת בנימין, שמתעניין ביחידה, ואולי כדאי לתת לו צ'אנס בפיקוד עליה. וכך באחד הימים נכנס אלי בחור דתי וקטוע רגל והציג את עצמו כאורי בר לב. שאלתי אותו 'מה לך ולדברים האלה?' אז הוא אמר 'אני אתחיל במנהלה'. שאלתי אותו אם הוא מבין משהו בטרור. איך מחזיקים אקדח? איך נכנסים לבית? מה המשמעות של זה? הוא אמר שהוא מוכן ללמוד הכול. אז אמרתי לו שאני לא קובע מי עושה מה ושיהיה לו לבריאות".

כך הסתיימה דרכו של גרשון בפיקוד על דובדבן. שלושת הצוותים עברו למחנה מסודר ומאורגן, והחבורה המצומצמת נהפכה לגדוד. תורת הלחימה שכתבו גרשון ושותפיו עברה מקצה שיפורים ונוסחה בשטח בהיקף רחב ומורכב יותר.

"לילה אחד קיבלתי טלפון מבר לב", אומר גרשון. "הוא היה די לחוץ ואמר לי 'אל תשאל, פורום מטכ"ל (הרמטכ"ל וכל האלופים, ג"צ) רוצה לבקר ביחידה ולתת לה גושפנקה רשמית. אתה מוכן לבוא ולעזור לנו לבנות כמה תרגילים שנציג להם?' אז עליתי לבסיס והכנו ארבעה תרגילים. כשהגיע יום הביקור התרגילים עבדו למופת וראיתי את 'כולם מחייכים. איציק מרדכי, שהיה אז אלוף פיקוד דרום, בא אלי ואמר לי שהוא רוצה כזו יחידה גם אצלו". כך קמה יחידת שמשון, שפעלה ברצועת עזה במתכונת של דובדבן.

אמרו אז שאתם ממש יחידות חיסול.

"כן, בסוף שנות ה-80 התחילו להופיע בתקשורת ידיעות על זה שצה"ל הקים בשטחים יחידות חיסול. שמע, אלה הכפשות נוראיות. אתה עושה עבודה בשביל המדינה, מסכן את החיים שלך - ואתה נקרע מבפנים. מאיפה הביאו את השטויות האלה? אני ממש יצאתי נחרצות נגד זה, כי כשסוכן מוסד לובש חליפה ועניבה, נוסע בב.מ.וו במדינה רחוקה ואז מחסל איזה רב מרצחים - כולם מוחאים לו כפיים. אבל כשדובדבן עושה את זה ביהודה ושומרון, מקום שנתון למחלוקת פוליטית, אז אנחנו יחידות חיסול? הקונוטציה היא נוראית.

"אתה מנטרל מישהו שהוא פצצה מתקתקת - בן דין מוות. מה העניין? נוסעים עד תוניס כדי להרוג את אבו ג'האד, אבל פה אני צריך להתמודד עם מישהו שאם אני לא תופס אותו הוא מפוצץ אוטובוס עם ילדים ברמת גן. מה הסיפור? אני מניח שנפל לאנשים האסימון בשלב מסוים. הביקורת באה ממניעים צדקניים".

הטענה היא שבמדינה דמוקרטית אי אפשר להוציא אנשים להורג לאור יום ובלי משפט.

"נכון, אבל לפעמים הגבול בין שמירה על הדמוקרטיה לבין שמירה על חיי אדם הוא דק מאוד. יש לך זמן להתעסק עם חמוש? זה או אתה או הוא. יש מקומות ורגעים שאם אתה לא עושה את זה אז אתה בבעיה קשה. אני אומר לך באופן אישי ואני שם את ידי באש בעניין הזה - אף אחד לא חיסל אף אחד בלי שהוא התנגד".

יכולה להיות טעות בזיהוי?

"לא, זה תמיד רק בזיהוי ודאי. אני זוכר טעות פעם אחת, אבל זה היה בלי אקדחים. תפסנו מישהו ברחוב כי חשבנו שהוא מבוקש, ואז הבנו שזה בכלל לא המבוקש. הוא עשה במכנסיים. שיחררנו אותו הביתה".

•

לא הבנתי למה הסיפור הזה לא סופר עד היום? למה אף אחד לא שמע על הימים הראשונים של דובדבן, לפני שבר לב מונה למפקד?

"כנראה שבשביל לקבל הכרה במדינה הזו אתה חייב להסתובב עם יחצ"ן צמוד. 25 שנה עברו מאז, אני כבר לא מוכן לרדוף אחרי אנשים בשביל לקבל איזו דרגה או תעודה, אבל אין ספק שזה מעליב.

"באחד הכנסים הגדולים של היחידה בשנים האחרונות, הוזמנו אני וכל מי שהקים אותה, הצוות הראשון. ציפינו שיביעו איזו הכרת תודה, משהו קטן, אבל לא הוזכרה מלה אחת על השנה וחצי הראשונות. החבר'ה של הצוות הראשון קמו ועזבו את האולם בצורה מופגנת. באיזשהו שלב גם ניסינו להעביר מסר למפקדת היחידה, אבל לא הצלחנו. יש חבר'ה מהצוותים הראשונים שהיום הם בכירים מאוד במערכת הביטחון".

"120 ימי מילואים עשיתי בשנה אחת", אומר לי גרשון ומנופף במסמך שמעיד על כך. "זו חתיכת עבודה. הכנו תקנים להכול, כלי הרכב של היחידה כיום נראים כמו שאנחנו כתבנו אז. אנשים של סיירת מטכ"ל, של השייטת - כולם באו לראות איך אנחנו מתאמנים וללמוד מאתנו".

לפני סיום אני שואל אותו איך יתכן שככה מתנהל צה"ל, בכזה בלגאן, בלי יד מכוונת, שלוקחים אנשים ואומרים להם "תעשו משהו רציני כדי להילחם בטרור", אבל אף אחד לא משתף עם זה פעולה. "היום זה בלתי נתפש מה שעשינו אז", הוא משיב במבט שטומן בחובו את כל הסיפור כולו.

LEOPARD

חווית ספא לזוגות רומנטיים במלון הבוטיק האורבאני BROWN TLV

עיסוי לשני בני הזוג בסוויטת הספא
שתי כוסות קאווה בבר ה– Garden Lounge
שימוש חופשי בסלון האורחים ובגג השיזוף

לפרטים נוספים התקשרו:

03 7170 200

BROWN URBAN HOTEL

A MEMBER OF DESIGN HOTELS

www.brownhotel.co.il

"משיח" היא סדרה קומית אינטרנטית שמשגעת את הרשת. לצפייה בפרקים, סירקו את הברקוד

חלומות בשמן עמוק

כתבתנו לענייני ביזאר פגשה במדרחוב בנתניה את משיח - הבן אדם היחיד בעולם שיש לו סדרה באינטרנט, אבל אין לו אינטרנט

צילום: אילן ספירא

הפעם הראשונה שראיתי פרק מסדרת האינטרנט "משיח", היתה כמו צפייה בסרט אימה. חצי מהזמן היד שלי כיסתה את העיניים, רק שבמקום לפחד מרוצח סדרתי, פחדתי מהדבר הבא שמשיח יגיד.

"משיח" היא מסוג הסדרות שאתה צוחק מהן כי הן מביכות אותך - וזה ממכר. גיבור הסדרה, משיח, הוא הבעלים של אורחן כושל, שבו הוא גם מנעים את זמנם של הסועדים בשירים פרי עטו. אני ומשיח נפגשים ב"וילה רוסה", המסעדה האהובה עליו במדרחוב של נתניה. משיח מספר לי שלכאן הוא אוהב להביא ידידות. הוא מזמין שתי צלחות צ'יפס ובוואריה לקינוח, ומפציר בי להזמין טבעות בצל כי "מי שאוכל לבד - מת מצמא". אני מסרבת בנימוס.

משיח מה שלומך?

"בסדר גמור - את בסדר, ואני גמור!", משיח פורץ בצחוק שנמשך שלוש דקות ומתחלף בשיעול.

איך המרגש עכשיו עם ההצלחה של הסדרה?

"התחושה נירוונה, הטלפון לא מפסיק לצלצל, הרבה אהבה מורעפת עלי ממעריצים".

אתה קורא קצת תגובות ברשת, רואה מה כותבים?

"לצערי אין לי אינטרנט, אבל זיו הקלידן שלי מדפיס לי חלק מהתגובות ואני קורא אותן בלילה אחרי שאני מתרחץ".

למה אין לך אינטרנט? מהסדרה משתמע שאתה אדם מעודכן.

"אני תמיד עדכני, תמיד עם האוזניים פקוחות לחידושים והמצאות. פשוט עוד לא מצאתי את הפנאי לעשות מנוי".

לאינטרנט אין מנויים, כל אחד יכול להיכנס.

"אז אולי תתני קפיצה אלי אחרי הריאיון ותעזרי לי שתי דקות?"

יכול להיות שזה באמת עם מנוי, אני טועה.

"אני אמרתי לך".

אתה יכול לספר בכמה מילים על הסדרה, מה הרעיון מאחורי הפרויקט? מאיפה זה התחיל?

"תראי, אני לא רוצה לדבר בשמם של היוצרים, אבל אני חושב שמה שתפס אותם, אם לדבר בשמם, היה לפצח את אותו סוד הצלחה, אותו מתכון סודי שהביא אותי לאן שאני".

והם הצליחו?

"לא, בגלל זה יש כל כך הרבה פרקים".

הבנתי. זיו, בתור הקלידן של משיח ויד ימינו באורחן, איך אתה מתמודד עם החשיפה החדשה?

"אני לא מדבר עם התקשורת".

אני מפלייבוי, לא ממש ה"תקשורת", אתה יכו..

"סילוף מילים".

אני לא אסלף שום דבר שתגיד.

"את כן".

אני לא, אני אכתוב בדיוק את מה שאתה אומר, הנה אני עושה את זה עכשיו.

"לא מדבר עם התקשורת".

אוקיי. משיח, תראה, בכל זאת אני ממגזין פלייבוי אז רציתי לשאול אותך מיהי האשה המושלמת על פי משיח.

"תראי, ברפרטואז' שלי יש הרבה נשים. חלק שמנות, חלק רזות, חלק יפות וחלק דוגמניות. אם אני יכול לתת טיפ קטן לקורא של ירחון הרומנטיקה שלכם, זה: מאחורי כל הצלחה של גבר, עומדת אישה. ומאחורי כל כישלון גם עומדת אישה. אולי אותה אישה, או אישה אחרת, אם היא גרושתו".

משיח, ספר קצת על האלבום החדש שאתה עובד עליו.

"בשמחה. לאלבום קוראים 'שיר לכל אחד'".

שם מעניין, אתה יכול להרחיב?

"תראי, מי לא אוהב אלבום טוב? כולנו אוהבים. אבל מה הבעיה עם אלבומים?"

שאף אחד לא קונה אותם יותר?

"לא, בואי, אל תפריעי לי יותר עד שאני מסמן לך שסיימתי, טוב?"

אוקיי.

"הבעיה עם אלבומים, שבד"כ הם מתאימים למצב רוח מסוים מאוד. לצורך דוגמה: את הולכת ושמה לך בסטריאו את 'זמן, אהבה ורכות', תקליט הרומנטיקה של מייקל בולטון שאת בטח מכירה".

אוקיי...

"עכשיו, זה טוב ויפה, אבל אלבום כזה זה משהו לשמוע בזמן שעושים אמבטיית קצף, בזמן שמורחים שמנים ארומטיים על אהוב, נכון או לא?"

אוקיי.

"או נניח שהלכת והרגשת חגיגית, מתלבשת למסיבה במועדון דיסקוטק, אז שמת לך את התקליט של וויטי יוסטן עם הלהיט שלה".

אתה מתכוון ל-I'm Every woman?

"לא.. וויטי יוסטן. על כל מקרה, הנקודה שלי, זה שכל אלבום מתאים למצב רוח מאוד ספציפי, אבל לכי תמצאי אלבום שיש בו 'שיר לכל אחד'".

אתה מתכוון אלבום עם שיר לכ...

"סימנתי לך?"

סליחה?

"קבענו על סימון, חשבתי שהבנת".

סליחה, תמשיך.

"התקליט 'שיר לכל אחד' הוא בדיוק מה שאומרת הכותרת: יש בו שיר לכל מצב רוח ולכל אחד".

אחרי שעה אתך נהיה לי חשק לטבעות בצל.

"בגלל שהתקליט קולע לכל מצב רוח שקיים בעולם, יש בו 112 שירים. עכשיו את לא צריכה יותר להחליף בין תקליטים רק כדי שיפגעו בדיוק ללב שלך. יצאת מניחום אבלים? בבקשה, שיר מספר 36 - 'הלך לי חבר'. בדרך הביתה משתפר לך המצברוח? נו פרובלם, שיר 81 - 'הקצב המוטרף הזה'.

משיח, לצערי יש לי רק 700 מילה לריאיון הזה. אז שאלה לסיום: בפרק הראשון אתה מונה את שלושת הדברים שצריך כדי להיות בטוף. אבל כשאתה מגיע לדבר השלישי, אתה שוכח אותו. הרבה מהצופים, כולל אני, נותרנו סקרנים. תוכל להגיד אותו עכשיו?

"איזו שאלה? הדבר השלישי, והכי חשוב כדי להיות בטוף, זה לדעת איפ" ■

תודה לאיציק אידלמן

אני ופושקין

עושים חיים משוגעים

גור בנטביץ' אף פעם לא היה אצל זונה. עד שהוא נחת בסנט פטרסבורג ● סיפור קצר

הזמינו אותי לסנט פטרסבורג. אז באתי. מה רע?

זה היה בחסות הנספחות שלנו במוסקבה. בדיוק עבדו אז על חיזוק הקשר התרבותי, שזה מה שאני הייתי אמור לעשות שם. נכון, זה קצת מקושקש, אבל זה גם נעים מאוד.

התירוץ היה הקרנה של סרט שעשיתי בפסטיבל לסרטים אנרכיסטים שזה כבר נשמע קרוע, ובהמשך הסתבר כי אף יותר מכך. רק לדוגמה, מנהל הפסטיבל התאפר כמו דרקולה, צילם את עצמו והפך את זה לפוסטר של הפסטיבל. אבל את זה לא ידעתי כשהגעתי לשם, וזה ממילא לא קשור לסיפור.

אני נוחת בסנט פטרסבורג באחת בלילה, באמצע החורף. מינוס 100 מעלות בחוץ ואיש אחד עם השם שלי על שלט מחכה לי בפנים ומתעקש לסחוב לי את התיק לאוטו. שיהיה.

כבר שתיים בלילה ואנחנו בדרך לאמבסדורסקי, שזה השם של המלון שסידרו לי ושלטענת הנהג הוא משהו משהו - או שיותר נכון היה כזה כשהקומוניסטים היו בעניינים, אבל עדיין כבודו במקומו מונח. מקומו על אלכסנדר פרוספקט, שזה מסתבר הרחוב הכי מפורסם ברוסיה. הוא אמר לי שאפילו השטן ממוסקבה מסתובב שם חופשי, למרות שזה לא נשמע לי הגיוני כי הרי הוא ממוסקבה, או שככה לפחות ניתן לשער מהשם, מה גם שקראתי את הספר, אך מאידך גיסא לא הבנתי כלום (לא מהספר ולא ממה שהנהג אמר).

ירד עוד קצת שלג, נהיה עוד יותר לילה וכבר אפשר היה לנחש שאוטוטו אנחנו שם.

פתאום הוא עצר והצביע לעבר רחובון צדדי די דומה לשאר והסביר בהתרגשות עילגת כי כאן נרצח פושקין הגדול בכבודו ובעצמו. יותר נכון מת בדו קרב. על בחורה, איך לא?

זה היה מזמן, וגם כן לפנות בוקר. פושקין הגיע לדו-קרב שיכור רצח, כיאה למשורר במעמדו, ובקושי ידע לאן להסתכל. עכשיו היריב שלו, שהיה דרך אגב היזם של האירוע, בכלל לא ממש תכנן להרוג אותו למה שהוא שנא אותו ואהב אותו גם יחד כמו שרק רוסים יכולים. רק מה, הוא היה כזה שיכור שבפוקס יצא שהוא ירה לו בול בפוני.

פושקין מת טיק-טק. איזה בזבוז. כזה משורר גדול.

האמת, בחיים שלי לא קראתי מילה שהוא כתב ופייר, מסופקני אם הנהג/מדריך שלי קרא, הבין? אהב? או סתם סיפר לי את כל זה בשביל הטיפ.

מה זה משנה בעצם? את הנהג אני כבר לא אפגוש יותר, וגם טיפ לא היה לי בשבילו. לא מהקמצנות, רק מהעובדה שהיו לי רק 60 פאונדים אנגלים בשטרות של 20, שזה גם מוטיב מקדם וגם נראה לי קצת הרבה לתת כטיפ.

הגענו לאמבסדורסקי הוטל. נפרדנו כידידים. נכנסתי.

זה לא היה המלון הכי מפואר שראיתי אבל בטוח הכי ארוך - בלוק של לפחות חצי ק"מ, כמו שרק קומוניסטים יודעים להפיק. הגברת בקבלה היתה נחמדה ושלחה אותי לחדר בקומה הרביעית. המעלית מקולקלת אבל לא נעלבתי, לאן כבר יש לי למהר בשלוש בלילה בערב הראשון שלי על אדמת אמא רוסיה?

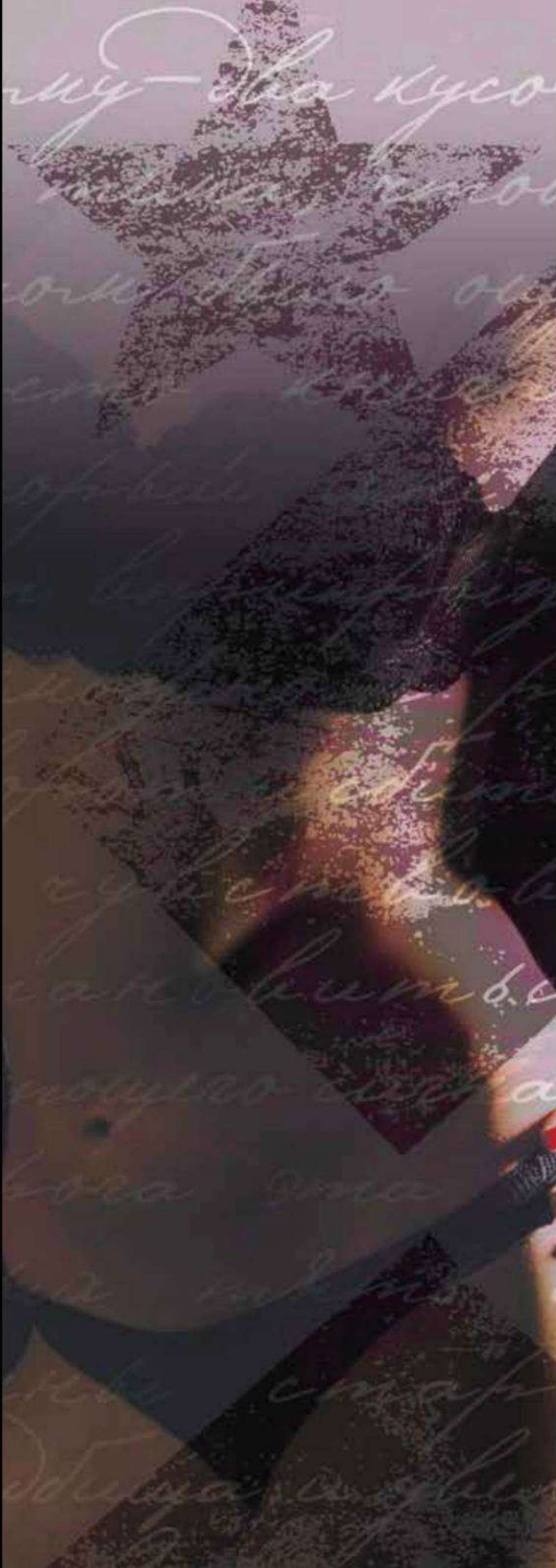

בכל קומה ממש ליד המדרגות - בר. בכל בר בין 10 ל-15 בחורות נאות לסירוגין, לבושות בשחור ומשוחחות בפלאפונים.

די ברור מה הן עושות שם, רק שלי לקח עוד כמה דקות להבין. בזמן הזה הספקתי להגיע לקומה שלי, לחלוף על הבר, למצוא את החדר שלי, להיכנס, לזרוק את התיק ולהבין שהלילה עוד צעיר. כולה שלוש ובטיסה לא חילקו דרינקים.

בבר חילקו, ועוד איך! הבנות באקט של סולידריות צלצלו לקולגות מהקומות האחרות, ובהתחשב בעובדה שהייתי הקליינט הפוטנציאלי היחידי ברדיוס של קילומטרים, הן התייצבו כולן סביבי.

בשלב הזה כבר קשה היה להתבלבל וגם אני הבנתי מה פה קורה פה, ובהשראת פושקין הגדול הזמנתי את כולן לדרינקים. הייתי מה זה פופולארי גם בלי זה, אבל קצת יותר שיכור עם. התעניינתי אנתרופולוגית, הביאו לי את הדיבור על איך שפעם הן היו מזכירות באיזה משרד ושזה משעמם והכסף לא משהו. אולי זה חארטה, אולי זה הגלסנוסט, מה אני מבין? הן לא נראו מבואסות וגם אני לא כל שכן.

נהיה לנו דיבור, גם היתה שווה וגם לא נורא מתאמצת שזה תמיד עדיף (לא רק אצל זונות).

"כמה כמה?" שאלתי, "100 דולר" היא אמרה בלי למצמץ.

ברור שזה מחיר מופקע לתיירים שיכורים ופראיירים, אבל כזה הייתי אז למה להתכחש?

חוץ מזה שסוף סוף פעם ראשונה בחיים שלי אני הולך להזדיין עם זונה אז מה אני אתווכח אתה על המחירון? לא יאה. ואולי בהכי פשוט וקרמאתי זה מה שהיה לי - 60 פאונד, שזה בדיוק 100 דולר, שזה גם מה שניסיתי להסביר לה אבל היא לא השתכנעה.

כנראה שאין הרבה לקוחות אנגלים בסנט פטרסבורג או שלה סתם לא יצא. איך שלא יהיה המלצתי לה לברר עם הבוס שאכן אישר את שער החליפין שהצעתי.

נפרדנו לשלום משאר הבנות שדווקא פירגנו וגם, נראה לי, כבר היו מתות לסגור את הבאסטה וללכת לישון, ופסענו יחד לחדרי - בדיוק 20 מטר משם.

נכנסנו, עמדנו ככה בפתח ועוד לפני שאני מנסה לנחש איך זה קורה באמת - דפיקות בדלת. הבוס או שזה רק השוויש שלו, בא והדרכון במקום. אולי אפילו העברתי אותם מקום בשביל הגיוון. אחרי זה נזכרתי איך חבר שלי מהבורסה גרר אותי פעם שהיינו בטיול לוקיישן באמסטרדם לרובע האורות האדומים, אפילו שבטוח לא עבר חודש מהפעם האחרונה שלי.

הוא רק רצה שאני אעזור לו לבחור מישהי שווה. ברור שזה סטייתי - מה הוא צריך שאני אמליץ לו את מי שווה לו לזיין? מצד שני מה אני הולך אתו?

יצא שהוא בחר שתיים, כוסיות מטורפות מצ'כוסלובקיה שלטענתו שיתפו גם את הכלב!

אני בינתיים עישנתי עוד ג'וינט בחוץ והשקפתי ככה אפלטוני.

מהון להון גם נטאשה גמרה להתקלח. וכמו שהיה אומר אג'ם אמרו - הנזיר הבודהיסטי האהוב עלי - NOW IS THE KNOWING.

אני, מה זה לא חרמן, אבל מספיק שיכור לא לשים לב. היא דווקא בסדר, מתפקדת. סטרפטיזים, חזיות מתחרה, כל הקאקמאיקה, אבל עוד לפני שלא קרה כלום - עוד פעם דפיקות בדלת. עוד פעם הבוס או השוויש. יש בעיה, הוא לא מצליח להחליף את הפאונדים ברובלים!

חמש בבוקר, סנט פטרסבורג, העיר שמשוררים דגולים מתו בה בדו-קרב על אהבה. אני מוקף בבערך 50 בחורות

מהון להון נהיה חמש בבוקר. הגיע הזמן לעשות מעשה. עכשיו אני, עד אז, לא הזדיינתי עם זונה. לא מתוך גאווה אני אומר את זה - להפך, אני חושב שזה בעצם מוכיח שאני די קוקסינל בקטע הזה. איך זה יכול להיות? כמעט בן 40, או קצת פחות, ובחיים שלי לא הזדיינתי עם זונה! מה אני עז? מה זה אומר עלי?

יש לי חבר שתמיד מתחנן שאתלווה אליו לביקורים בבורסה. הוא אומר שזה שוס. אני מאמין אבל איכשהו מתחמק. אפילו הגענו להסדר שאם ירצה השם, הגורל, או המין הנשי ולא יצא לי להזדווג איזה חודש - אני בא אתו אוטומט. מרוב הלחץ, אחרי שלושה וחצי שבועות אני מעדיף לשכב עם כונפות רק בשביל לא לשבור את המילה. או שלפעמים במקום אני סתם מפקשש בספירה.

חמש בבוקר, סנט פטרסבורג, העיר שמשוררים דגולים מתו בה בדו קרב על אהבה. אני מוקף בשלב זה בבערך 50 בחורות עובדות או ליתר דיוק מחפשות עבודה. זה מה שנקרא "מצב ברחבה" או כמו שאמר משורר אחר "ואם לא עכשיו אז אימתי?"

נשאר רק לבחור ועם כל כך הרבה אופציות זה לא היה פשוט, אבל גם לא יותר מדי מסובך. הלכתי על זו שישבה הכי קרוב, גם כי כבר לגבות - מסתבר שהתשלום מראש - לגיטימי.

נתתי לו את הכסף. בדק. קצת שמח. אמר שלום. מיצינו.

שוב פעם אני והיא לבד בחדר.

זה שאני לא זוכר איך קוראים לה, דרך אגב, לא אומר שאני סקסיסט או סנילי או שגם אם הייתי זוכר זה באמת היה השם שלה. נטאשה - סתם שיהיה.

אני ונטאשה עדיין בפתח, חבל שחבר שלי, ההוא מהבורסה, אף פעם לא נתן לי גם עצות מקצועיות, מה ואיך התרגולת. מזל שלפחות אחד מאתנו יודע את רזי המקצוע - נטאשה.

היא שולחת אותי למקלחת. ככה זה. ככה זה? אולי בסנט פטרסבורג. אני מה אכפת לי?

חרמן ממש לא נהייתי מכל הפרוצדורה, ולהתקלח לא יצא לי כבר איזה יומיים אז אולי זה דווקא רעיון לא רע? מה שבטוח, למה שאני גם ערמומי, בפעולת הסחה החבאתי את הארנק והדרכון בין המצעים. קצת פרנואידי אני מודה, לא נורא מחרמן - כבר אמרתי.

המים, הסבון, המגבות - אין חדש תחת השמש - יצאתי. אפילו אין לי מושג אם לבוש או לא, זה בטח לא שינה לה הרבה, למה אז מסתבר, הגיע תורה להתקלח. זכותה לא?

בינתיים אפילו הספקתי לוודא שהארנק

איך יצליח? שש בבוקר, סנט פטרסבורג, מינוס 100 מעלות בחוץ. למה בעצם שלא יחכה עד הבוקר? מה הלחץ?

זה לא שבבר מחכים עשרות פציינטים פוטנציאלים ורק אני מעכב להם את נטאשה.

מה הוא רוצה בעצם? הוא בעניין של לבטל!

מה אתה גנוב? חשבתי, אבל כמובן שלא אמרתי - מה אני צריך להסתבך עם סרסור מתנדנד שכמוהו?

נטאשה לבושה ומחוץ לדלת ברגע, 60 הפאונדים האומללים חוזרים אלי שוב.

נתנה לי נשיקה בלחי שזה גם היה הכי אינטימי שלנו, וגם קצת מרגש - בכל זאת העברנו איזה תקופה ביחד. ואז הם הלכו ונשארתי לבד.

האמת מזל. כמו שכבר ציינתי הייתי מה-זה לא חרמן. וגם, יצאה לי אנקדוטה מכל זה ואפילו 60 פאונד. אבל הכי מסעיר - יצאה לי נשיקה מזונה.

חבר שלי מהבורסה אומר שזה לא הולך ברגל. ■

גור בנטביץ' הוא במאי קולנוע. בין סרטיו: "הכוכב הכחול", "משהו טוטאלי" ו"לרדת מהעץ", שיצא השנה לקולנוע

אני בטוח בגבריות שלי

סקס טוב יותר, לחיים טובים יותר

אז מה גורם לך להיות בטוח בגבריות שלך?

בפשטות ניתן לומר שזהו בטחון המורכב משלושה מרכיבים: עמידה במבחן הציפיות שלך ושל זוגתך, עמידה במבחן היכולות ועמידה במבחן התוצאה.

נראה מלחיץ? אבל מה אתה בסך הכל רוצה?

זה אומר להגיע לזיקפה מקסימאלית לאחר כ-15 עד 30 דקות; זיקפה שתשאר במיטבה לאורך זמן, ואם אפשר שתהיה עוד יותר טובה מבעבר!

זה אומר גם שרצוי שכל ה"ארסנל" יעמוד לרשותך, מוכן ומזומן לפרק זמן הגיוני, בסדר גודל של יום - **כי ספונטאניות היא חלק מסקס טוב, וסקס טוב הוא חלק מחיים טובים יותר!**

6906*

לקבלת מידע נוסף באופן דיסקרטי
התקשר למוקד הרפואי של חברת פייזר

פייזר פרמצבטיקה ישראל בע"מ, רח' שנקר 9, הרצליה פיתוח, טלפון: 09-9700500 , פקס: 09-9700501 www.pfizer.co.il

דיוויד הוכמן
צילום: גאווין בונד

פיטר דינקלג'

לפני שהפך לכוכב "משחקי הכס" והשכיב בחורות, היה פיטר דינקלג' אמן מיוסר בניו יורק והתקשה לגמור את החודש ● 20 שאלות עם האיש הקטן הכי גדול על המסך

"הבחורות אומרות: 'אוי, הוא כל כך סקסי', אבל בסוף הן הולכות על הבחורים האלה שהם 1.85 מ'"

Q1

פלייבוי: אתה משחק את טיריון לאניסטר, דמות מרכזית בסדרת הלהיט של HBO "משחקי הכס", סדרה שמחסלת את הדמויות המרכזיות שלה כל הזמן. אתה חושש לעבודתך?

דינקלג': אני לא חושב שטיריון הולך להיעלם בקרוב. פעם הוא אמר שהוא ירצה למות במיטה שלו, בגיל 80, עם בטן מפוצצת ביין ופה של זונה מסביב לזין. אני חושב שמדובר בתחזית מדויקת למדי, ככה בדיוק הוא ימות. הוא שורד. אבל אתם צודקים, מדהים כמה דמויות מובילות מחוסלות בסדרה. מצד שני, אנשים שקראו את כל הספרים של ג'ורג' ר.ר מרטין, עליהם מבוססת הסדרה, אומרים לי שטיריון עדיין חי. אנחנו נמצאים רק בעונה השלישית ויש חמישה ספרים. טיריון עוד לא חוסל, אז אני מרגיש די בטוח.

Q2

פלייבוי: אתה מרגיש כמו בן זונה קשוח כשאתה מניף את החרב, או שזה פשוט מוזר ולא טבעי?

דינקלג': יש סצנה בסדרה שבה אני מוריד למישהו את הרגל. האיש הזה היה כנראה בן 70. הם צילמו אותו מאחור, כך שלא רואים בן כמה הוא. היתה לו רגל תותבת, וכל מה שהייתי צריך לעשות היה להפיל את הרגל המזויפת. בסך הכול החזקתי חרב גדולה ולא חדה. אז התשובה לשאלה שלך היא לא, אני לא מרגיש כמו בן זונה קשוח. כל סצנות הקרב הן שקר אחד גדול. אתה כל הזמן דואג שלא תיכנס לך חרב לעין ומתפלל שתקבל קסדה חזקה.

Q3

פלייבוי: כשזכית בפרס האמי, הקריין אמר שמשחקי הכס מצולמת ב"ארץ האדירה". ספר לנו עוד על המקום הזה שנקרא הארץ האדירה.

דינקלג': הסדרה מצולמת בצפון אירלנד, בקרואטיה, במרוקו ובאיסלנד. אבל לרוב בצפון אירלנד. צילמנו בסטודיו באירלנד, שבו בנו את הטיטניק. כאילו, לא צילמו שם את הסרט אלא רק את סצנת הספינה הטובעת. זה בטח לא סימן טוב, נכון? אבל אני אוהב להיות שם. זה כמו לקבל כסף כשאתה תייר. אתה לא יכול לצלם סדרה כזאת בניו ג'רזי.

Q4

פלייבוי: ביוטיוב קיים סרטון שנקרא "פיטר דינקלג' מקבל המון כוס" שבו מופיעים שני בחורים שמדברים על כמות הפעמים שזיינת במשחקי הכס. הם מעריכים שהפעילות המינית שלך צמחה פי 600 במהלך השנים האחרונות. מה אתה אומר, הם צודקים?

דינקלג': זה תלוי. ב"כוס", הם מתכוונים לכוס אמיתי? או שזו רק מטאפורה? אם הם מתכוונים לסקס, הם בטח מבלבלים אותי עם מישהו אחר. אבל אם "כוס" אומר ללבוש חולצות של אנשים זקנים ולהשקות את גינת הצמחים שלי, אז בהחלט, אני מקבל המון כוס.

Q5

פלייבוי: אתה מודע לכך שאתה סמל מין, נכון? באינטרנט החל כבר להופיע הכינוי 'דווילף' (DWILF).

דינקלג': 'דווילף', כאילו "ננס שאני רוצה לזיין"? זה חכם מאוד. בכנות, אני חושב שכל העניין הזה אירוני מאוד. סתם לזרות לי מלח על הפצעים. הבחורות אומרות: "אוי, הוא כל כך סקסי", אבל בסוף הן הולכות על הבחורים האלה שהם 1.85 מ'. זה נחמד שאנשים חושבים

מחוץ לקופסה אבל אני לא מאמין לשטויות האלה לרגע.

Q6

פליייבוי: לא יכולנו שלא להבחין בכך שיש לך כמה צלקות. יש סיפורים מעניינים מאחוריהן?

דינקלג': יש לי צלקת די גדולה שמתחילה בצוואר ומגיעה עד לגבה. הייתי בלהקה שנקראה Whizzy במשך כמה שנים בניו יורק. היינו להקת פאנק-ראפ. ניגנו בהופעה ב-CBGB וקפצתי כמו משוגע על הבמה. ככה קיבלתי בטעות ברך לרקה. הייתי כמו סיד וישס, דיממתי כמו חזיר שחוט. ממש דם בכל מקום על הבמה. אז פשוט לקחתי מטלית בד מלוכלכת והצמדתי אותה לראש, והמשכתי כמובן עם ההופעה. ממש לא היה אכפת לנו מהבטיחות שלנו, ממש לא. כל הזמן שתינו ועישנו ופעם אחת נגן הבס נפל מהבמה על המגבר שלנו, הוא פשוט התעלף. נו, אחת מהלהקות האלה, אתם יודעים...

Q7

פליייבוי: גנבת פעם משהו מסט של סרט או מהסט של הסדרה, כמו איזה שריון מגניב?

דינקלג': אני ממש לא רוצה את הדברים האלה בבית. השריונות האלה פגעו בנו יותר מאשר הגנו עלינו. זה ממש כואב. אם אתה נופל כשאתה לבוש בשריון, הוא יכול לחתוך לך את הצוואר. לא צוחק. פעם אחד הניצבים נפל מהסוס ואם לא היה לו שריון, אז הוא בכלל לא היה נפגע. אבל היה לו שריון, מכף רגל ועד ראש, והוא כמעט מת. הדברים האלה מסוכנים.

Q8

פליייבוי: בנאום הזכייה שלך בגולדן גלובס הזכרת את מרטין הנדרסון, שנפגע והפך משותק לגמרי במתקפת השלכת ננסים באנגליה. שמעת ממנו מאז?

דינקלג': לא, והוא לא צריך להתקשר אלי. זה בסדר. בבוקר של האירוע שתיתי קפה עם אשתי והיא סיפרה לי שקראה על הסיפור הזה באינטרנט. היא זאת שאמרה לי, "אתה צריך להגיד משהו על זה", ואני השבתי לה, "לא, לא. עזבי אותי. אני לא אחד השחקנים האלה עם המסרים הפוליטיים". אבל העולם הזה די דפוק ולפעמים אתה חייב לשים משחת בנגיי על רגל שבורה. החברים שלי פחות התעסקו במה שאמרתי כי דחפתי כנראה את בראד פיט ואנג'לינה ג'ולי בדרך לבמה. ברגע הזה שמכריזים שאתה הזוכה ולא הכנת משהו להגיד מראש, אתה לא ממש שם לב שבראד פיט ואנג'לינה ג'ולי מושיטים לך יד לשלום. כל מה שראיתי היה ים של אנשים שאני צריך לעבור דרכם. לחברים שלי לא אכפת מעניינים כמו השלכת ננסים, כל מה שמעסיק אותם זה, "הי אחי, העלבת את אנג'לינה".

Q9

פליייבוי: אתה עובד על סרט ביוגרפי על השחקן מ"אי הפנטזיה", הרב וילצ'ייז, שבו כנראה תככב. חוץ מהעובדה ששניכם ננסים, מה עוד יש לכם במשותף?

דינקלג': אני מניח שלא הרבה. אנחנו אנשים שונים מאוד. התשוקה שלו להצליח לא ממש קיבלה מענה חיובי בעולם, אבל מדובר באדם מרתק ומפתיע. סשה ג'רבאסי, חבר טוב שלי ובמאי סרטים, עבד על תסריט לסרט, שאותו הוא ביסס על ריאיון שערך עם הרב כשהיה עיתונאי. מגזין כלשהו שכר אותו כדי שיעשה ריאיון קצר עם הרב, אבל יצא שהם דיברו שעות. בנקודה מסוימת הרב שלף על סשה סכין. הוא היה כמו פיראט, דמות מדהימה. הרב התאבד כשבוע מאוחר יותר וסשה הבין שהריאיון היה למעשה מכתב ההתאבדות שלו. סיפור נורא עצוב אבל אני נהנה להיכנס לתוך העור של הבחור הזה, להעמיד פנים שאני הוא במשך כמה חודשים.

Q10

פליייבוי: וילצ'ייז העדיף להיקרא גמד (Midget). אתה נפגע מהמילה הזאת?

דינקלג': זאת מילת ה-N ("ניגר") של האנשים הנמוכים. האטימולוגיה של המילה הזאת לא טובה, אבל כמה מאתנו הצליחו להגיע די רחוק. אם מוסיפים e בסוף המילה (Midgete), אז היא נשמעת קצת עם ניחוח צרפתי, מעודנת יותר. יש לי חבר - הוא לא ננס - שהוא אלכימאי מוכשר. הוא המציא בושם לננסים שנקרא MIdgete ונתן לי בקבוק מתנה. אמרתי לו שאני חושב שהוא חייב להוציא את זה לשוק. אתם הרי מכירים את הבשמים של ג'סיקה סימפסון ושל ביונסה, נכון? חשבתי שהבושם הזה יכול להיות הכרטיס שלי לכסף הגדול. כש"משחקי הכס" תיגמר, MIdgete MIdgete יכול להיות הדבר הבא עבורי.

Q11

פליייבוי: אתה במקור מניו ג'רזי. איך גדלת, כמו ברוס ספרינגסטין או כמו המשתתפים בתכנית הריאליטי ג'רזי שור?

דינקלג': אם אתה כבר מזכיר את ברוס - נולדתי בביי הד, ניו ג'רזי, והאמרגן שלו גר ממש דלת לידי. ברוס היה מגיע לבית שלו, מבלה אתו ומנגן בכיף שלו. זה קרה כשהייתי בן שנתיים, ואני לא זוכר כלום מזה. ההורים שלי הלכו פעם לחתונה, וברוס הופיע בלהקת החתונות שם. הוא היה בערך בן 17 אז ואמא שלי לא התרשמה ממנו כל כך. היא אמרה לי שהוא זייף.

Q12

פליייבוי: למדת בבית ספר תיכון בניו ג'רזי. איך זה היה?

דינקלג': התיכון הוא דבר מצחיק. מצד אחד אתה כל כך לא מגובש, אבל מצד שני, אני למשל חשבתי שאני הסופר ויליאם בורוז. בגיל 13 היה לי אגו ענק. הכול בתיכון הוא שאלה של חיים או מוות. אני למדתי בתיכון שהתעסק הרבה עם אתלטיקה ולא היו לי הרבה חברים. אני זוכר שפעם דיברתי עם החבר הכי טוב שלי והגינו רעיון שנתלה את עצמנו ממגדל הפעמון. "ככה נראה להם". בפועל, ממש לא התכוונו לעשות את זה אבל הרעיון שניצור בעיר טרגדיה כזאת קסם לנו, דמיינו איך כולם בבית הספר יתאבלו. אלוהים, היינו כל כך דרמטיים.

Q13

פליייבוי: כשהייתם ילדים, אתה ואחיך הרמתם מופעי חבובות להורים שלכם. אלה היו צעדיך הראשונים בעולם המשחק?

דינקלג': הי, הי, חכו רגע! זה נשמע כאילו אני אד גיין או ג'ון ווין גייסי (מחקה אותם), "שעשיתי מופע חבובות לאמא ואבא שלי". אלוהים, הצחקתם אותי. "שפחלצתי סנאים ועשיתי בובות מהגופות שלהם והצגתי לפני אבא ואמא שלי". זה הרושם שאתם רוצים להעביר לקוראים?

Q14

פליייבוי: אז זה לא נכון? לא היה מופע חבובות?

דינקלג': (נאנח) כן, כן, היה מופע. אבל זה היה לכל השכונה, לא רק לאמא ואבא. כולם בשכונה היו מגיעים וצופים בי ובאחי עושים את מופע החבובות. מה שעשינו היה מופעי חבובות מוסיקליים עם השירים הכי רועשים שמצאנו. עשינו גרסת חבובות של קוואדרופיניה, האלבום של להקת the Who. עשינו תופים מקופסאות טונה. זה היה כיף. הרמנו גם פעם מופע על טירות רפאים. אח שלי, שהוא כנר היום, היה השוס האמיתי. הוא הפרפורמר הגדול במשפחה. התשוקה שלו לכינור היא הדבר היחיד שמנע ממנו להיות שחקן.

Q15

פליייבוי: אמרת לעולם המשחק "לא" המון שנים. לא רצית לשחק אלפים או שדונים. אמרת "לא" לכל תפקיד שחשבת שישפיל אותך, גם אם היית צריך כסף ולא יכולת לשלם את שכר הדירה שלך. איך יכולת להגיד "לא" כשחשבון הבנק שלך צועק "כן!"?

דינקלג': אף פעם לא קל להגיד "לא" והיו לכך השלכות כמובן. אני חושב שהייתי שחצן מאוד אז, וכל מי שרצה אותי, קלט את זה מהר מאוד. היה לי ברור מאוד איך אני רואה את עצמי ולא

מתוך "משחקי הכס"

צילום: יח"צ

הרשיתי לשום דבר לשנות את זה. הגנתי על עצמי מאוד מפני הדברים האלה, בגלל הגודל שלי. ציפיתי שעסקי הבידור לא יראו שום דבר אחר חוץ מהגודל שלי, ולכן רציתי להעמיד פנים שהגודל שלי בכלל לא מייצג את מי שאני ושאני אשחק רק בתפקידים שלא קשורים אליו. אבל מה שקרה היה שהגבלתי את עצמי ואת הקריירה שלי, בגלל שזה כן מי שאני. תראו את התפקיד של טיריון. הגודל שלי הוא מה שנתן לי אותו. לא הייתי משחק את טיריון אם הייתי בגובה נורמלי.

Q16

פלייבוי: ואיך השלמת עם עניין הגודל?

דינקלג': במשך המון שנים, לא השלמתי. פשוט החלטתי לא לעשות מזה קריירה. זאת היתה דעתי אז, או לפחות חשבתי שזאת דעתי. בשלב מסוים, התחלתי להיפגש עם חברים שהיו כותבים ובמאים ומצאתי את הדלת האחורית. הם שילבו אותי בהתחלה בסרטים עצמאיים, כמו The Station Agent ו-Living in Oblivion. בתקופה ההיא, השלמתי עם הגודל שלי והפסקתי לתת לו לפגוע בי.

Q17

פלייבוי: מה הסוד שלך? איך הצלחת לחיות כעני בניו יורק?

דינקלג': אני לא חושב שיש לי סוד. כיום, אפילו ברוקלין לא זולה. אז, חייתי בדירה ללא שום אמצעי חימום, אפילו לא תנור. היום אני חי כמו תינוק. אוהב את הנוחות שלי. אבל בשנות ה-20 החברים שלי ואני היינו האב טיפוס של האמן המיוסר. זה נשמע כל כך מגוחך היום. אז, היינו אוכלים שאריות, וקופסת גפרורים היתה הדרך היחידה שלנו להתחמם. היינו מכינים מרק מטיח שנפל מהקיר.

Q18

פלייבוי: שיחקת את החבר של טינה פיי ב"רוק 30". השמועות אומרות שהיא כתבה את התפקיד במיוחד עבורך משום שרצתה להתחבר אתך באופן אישי. מה אמרת לה, "מצטער, אבל אני נשוי"?

דינקלג': הכול בסדר, גם היא נשואה. אתם חוצים פה את הקו, חברים. עכשיו ברצינות, אפילו אם היא היתה רווקה, בחיים לא היה לי סיכוי אתה. יש תור ארוך של אנשים שרוצים את תשומת הלב של טינה. צילמנו את רוב הסצנות ברחובות ניו יורק, בזמן שהיא עשתה את החיקויים של שרה פיילין בסטרדיי נייט לייב. היא היתה אז כמו בת מלוכה. יודעים מה, היא תמיד כמו בת מלוכה, אבל בזמן ההוא במיוחד. אף פעם לא ראיתי מישהו מקסים ככה עיר שלמה. זרים היו ניגשים אליה, אומרים שלום או מספרים לה כמה הם אוהבים אותה. היה מטורף לצפות בזה מהצד. אף פעם לא ראיתי משהו כזה.

Q19

פלייבוי: אף פעם לא ניגשים אליך מעריצים ברחוב?

דינקלג': נו, ברור שכן. אבל לא בכמויות כאלה. אני לא יודע אם הייתי מסוגל להתמודד עם משהו כזה. פעם אחת עשיתי הופעה קומית בסן דייגו ולא יכולתי לעזוב את המלון. המעריצים של "משחקי הכס" הם האנשים הכי נחמדים בעולם, אבל אלפי אנשים נחמדים שנופלים עלי בבת אחת עושים לי קלסטרופוביה. וזה לא שאני יכול להרכיב משקפי שמש ולחבוש כובע גדול ולהסוות את עצמי. לעזאזל, אני בגובה של 1.35 מ', ככה שאני די בולט.

Q20

פלייבוי: בשנה שעברה נאמת בבנינגטון קולג', שם למדת, ועלית לבמה עם שרביט. אמרת שסטודנט נתן לך את השרביט. זה נכון?

דינקלג': זה נכון. קראו לו בן, אני חושב, והוא פשוט נתן לי אותו חמש דקות לפני שעליתי. הוא אמר שזאת מתנה. מתנה די כבדה. הילד הזה ידע מה הוא עושה. בתקווה שהוא יהיה פסל מצליח בעתיד. הנקודה המעניינת היתה שהכדור שהיה בראש השרביט, צבוע בצבע כסף או ברונזה או משהו דומה, היה ארטישוק! יכולתי להכין מהדבר הזה ארוחה. השארתי את השרביט אצל אמא שלי, אני מקווה שהיא לא בישלה אותו או משהו. פשוט יום אחר כך כבר הייתי צריך לטוס ולא יכולתי לקחת את השרביט אתי. טוב נו, עכשיו אמא שלי יכולה להגן על עצמה. ■

עונת הצייד החלה

בואו למצוא
את הסינגלס
שמתאימים לכם
באפליקציית
HunteR3 ב-f
R3 הנאה מובטחת!

200 המצטרפים
הראשונים יזכו
באריזה מתנה!

פחות הטיפוס הרגיש, יותר אוהב להרגיש?

חדש בסדרת R3 BLACK!
R3 SKIN COMFORT קונדום דק
במבנה ייחודי שאינו לוחץ ותורם
לתחושה טבעית ולהנאה מובטחת.

R3
הנאה מובטחת

Perrigo

גליקמן נטלר סמסונוב

קיץ 2013

מבלגרד באהבה

אם כבר להתרסק על ספה, אז אצל סטניה דוברוז'וויץ' הסרבית, שגנבה את ההצגה בסדרת הטלוויזיה הישראלית "גולשי ספות"

צילום: מילובן קנזביץ'

silence dj's
LET'S GET LOUD

silence היא חברת מוסיקה צעירה ודינמית שהוקמה במטרה לספק פתרונות מוסיקליים מתקדמים, יצירתיים ועדכניים לאירועים בישראל.
החברה נחשבת מובילה בתחומה, מציעה Master DJ'S ששמם הולך לפניהם, אומנים לכל דבר אשר לא רק עוקבים אחר טרנדים מוסיקליים אלא אף מייצרים אותם.
כולם בעלי ותק של 10-15 שנים בתחום, מוניטין מצוין בקרב לקוחות וקולגות כאחד, וניסיון עשיר ומגוון באירועים פרטיים, עסקיים, מסיבות ומועדונים נחשבים, קוקטיילים, השקות ועוד.
מחלקת ההרכבים המוסיקליים של silence היא העשירה והמגוונת בישראל.
לפי תפיסת עולמנו, כל אירוע עומד בפני עצמו ומצריך חליפה שתיתפר במיוחד בשבילו.
החברה מחויבת לערכים של מקצועיות, אמינות,
הקשבה ללקוח, יצירתיות וחדשנות,
ומעל לכל - שירות ברמה הגבוהה ביותר.
הצלחת האירוע שלכם היא הצלחה שלנו.

ניפגש ברחבה,

נראה אם תעמדו בקצב...

077-3531412
contact@silencedjs.co.il

www.silencedjs.co.il

צילומים: imagebank/gettyimages

הענק וסגנו

לברון ג'יימס וקווין דוראנט הם עדיין שני הכוחות הקטלניים ב-NBA • אך בעוד ג'יימס השיג בשנה שעברה טבעת ראשונה וסתם לכולם את הפה, דוראנט צופה השנה בזריחה של מורו ורבו מהכורסא בסלון • מה צופן העתיד ליריבות הגדולה ביותר של המשחק מאז מג'יק ובירד?

יואב בורוביץ'

כשקווין דוראנט הגיע לאולימפיאדת לונדון הוא נשאל איך זה מרגיש לראות את לברון ג'יימס בכל יום באימון כחבר לקבוצה. "זה מפריע לי, אבל מה אני יכול לעשות", אמר האיש שהוליך את נבחרת ארה"ב שנה קודם לכן לאליפות העולם, כמעט לבדו. דוראנט, מלך הסלים של ה-NBA בשלוש השנים שלפני האולימפיאדה, עדיין התאבל אז על הפסד האליפות של קבוצתו, אוקלהומה סיטי ת'אנדר, למיאמי היט בגמר הפלייאוף של העונה שעברה בתוצאה 4:1.

גם העונה דוראנט לא יזכה להניף את גביע לארי אובראיין (המוענק לאלופת ה-NBA) כיוון שקבוצתו אוקלהומה סיטי ת'אנדר איבדה את שני כוכבי העל שלצדו, ג'יימס הארדן בקיץ (עבר ליוסטון) וראסל ווסטברוק (שנפצע בתחילת הפלייאוף מול אותה יוסטון). אך דוראנט הוכיח לכל אורך העונה והפלייאוף כי הוא השחקן השני בטיבו בעולם, לכל הפחות.

גם בסדרת הגמר של העונה שעברה דוראנט העמיד ממוצע נקודות כביר (30.6 נק'), אך לברון הציג יצירת מופת הכוללת ממוצעים של 28.6 נק', 10.2 ריב' ו-7.4 אס'. מעבר לסטטיסטיקה: ג'יימס השתלט על כל משחק בסדרה כבר בשלביו המוקדמים ולמעשה הנהיג את ההיט לניצחון קליל.

בסיום אותה סדרה דוראנט נראה מובס. רגעים ספורים לאחר הבאזר ניגש כוכב אוקלהומה לחברו ממיאמי וחיבק אותו ממושכות. אך לא היה זה חיבוק רגיל, אלא כזה שבו ג'יימס נראה כאילו הוא מנחם את דוראנט השבור. מיד לאחר החיבוק הזה ניגש כוכב הת'אנדר לכיוון חדרי ההלבשה ושם פגש את אמו ואחיו. בזרועותיהם כבר פרץ בבכי. "זה כואב. בן אדם, זה כואב", הסביר דוראנט במסיבת העיתונאים. "אנחנו אחים בקבוצה הזו וזה פשוט כואב לגמור בצורה כזו. העפלנו לגמר, וזה היה 'קול' מבחינתנו. אבל לא רצינו רק להגיע לכאן".

"רק להגיע לכאן" - משפט שדי סיכם את

> "במהלך שביתת ה-NBA לפני שנה וחצי אזרתי אומץ ופניתי ללברון בבקשה להתאמן אתו יחד", משחזר דוראנט. ג'יימס המופתע הזמין את יריבו הצעיר ממנו בארבע שנים לבלות אתו שבוע באוהיו במחנה אימונים קצר שאותו הגדירו השניים "שבוע גיהינום"

הקריירה של ג'יימס עד הקיץ האחרון. העילוי שעבר מקליבלנד למיאמי לפני שנתיים היה אחד הספורטאים השנואים בארה"ב, גם בגלל ההחלטה לחבור לדוויין ווייד, כוכב העל בדרום פלורידה, וגם בגלל מה שנתפש על ידי רבים כלוזריות לכל אורך הקריירה של לברון.

לא שינה לאיש שכבר מגיל 18 הוא מככב בקבוצה כמו קליבלנד, שלפני הגעתו שכנה במרתפי ה-NBA במשך שנים. לא שינה לאיש שהוא הוליך אותה עד סדרת גמר ה-NBA. לא היה חשוב לקהל שהוא זכה בשלושה פרסי MVP המוענקים לשחקן בעל הערך הרב בליגה - קביעה שהיה קשה מאוד להתווכח אתה.

אך לברון לא השיג את חותמת הלגיטימציה הכללית לפני שענד לאצבעו טבעת אליפות, שבה זכה באופן המרשים ביותר שיכול להיות, בשנה שעברה במיאמי. אך כשג'יימס הגיע לאולימפיאדת לונדון הוא שוב נאלץ לחזות בפלא שנקרא דוראנט, שאיכשהו מצליח לצבור יותר מ-6 נק' ממנו בממוצע למשחק (19.5 לעומת 13.3 נק').

גם בגמר הדרמטי על מדליית הזהב מול ספרד צלף דוראנט 30 נק', אך כשבתחילת הרבע הרביעי התקרבו הספרדים מרחק נקודה אחת בלבד מהאמריקאים, לברון נכנס לפעולה. הוא סגר את הכוכבים הספרדים בהגנה וקלע 7 נק' מכריעות. דוראנט הסתפק ב-3 בלבד. בסיום, במרכז המגרש על הפודיום, ניגש המאמן מייק ששבסקי וקודם כל חיבק את לברון, שאולי אישר סופית לכל ארה"ב והעולם שמדובר בווינר עצום.

•

לעתים נדמה כי ספורטאי מגיע לשיא ושמנקודה זו אין לאן לעלות. אך לברון שייך ליחידי הסגולה שיכולתם עדיין לא פגשה בתקרה. העונה, לאחר האליפות המפעימה ומדליית הזהב האולימפית המרגשת, כאשר הוא לכאורה כבר לא חייב להוכיח דבר, הציג לברון את העונה המדהימה ביותר שלו עד כה: 26.8 נק', 8 ריב' ו-7.8 אס' בממוצע.

למרות היותו בעיקר שחקן חוץ (2.03 מ' בלבד), ג'יימס דייק העונה ב-56.5% מהזריקות לסל כשמעבר לקשת הוא צולף ב-40.6%. בנוסף, הוא שיפר משמעותית את משחק הפנים עם הגב לסל. לזה יש להוסיף את האסיסטים שמיטב רכזי ה-NBA היו מתגאים בהם וכמובן את הריבאונדים העוצמתיים שכל חיית רחבה היתה נהנית לרשום לזכותה. ובנוסף לכך יכולת שמירה שזיכתה אותו

במקום השני בדירוג "השומר המצטיין של העונה ב-NBA".

אך הדבר החשוב ביותר הוא האופן שבו לברון רותם את גאונותו האישית ליכולת האישית. העונה הוא הוליך את מיאמי למאזן 16:66 בעונה הסדירה, כשהקבוצה רושמת את רצף הניצחונות השני באורכו בהיסטוריה של 65 שנות NBA: 27 משחקים.

אלא שבצד השני של ה-NBA, באזור המערבי, היה עוד מגה-סטאר שלא שקט על השמרים. דוראנט, על אף חזות ה"רבע עוף" שלו (107 ק"ג בלבד על 2.07 מ'), הוא הסקורר המיומן בעולם. אין טווח מהפרקט ממנו היד שלו אינה מסוגלת לצלוף. ובניגוד לכל הקלעים הטבעיים האחרים, דוראנט גם מכדרר וחודר בחסד.

העונה הצטרף דוראנט למועדון מצומצם ביותר של שחקנים שסיימו עם שיעורי דיוק של יותר מ-50% מהשדה, 40% מהשלוש, ו-90% אחוז מהקו.

אלמלא לברון ג'יימס, הממוצעים של דוראנט (28.1 נק', 7.9 ריב', 4.6 אס') היו

"הביקורת שקיבלתי אחרי המעבר למיאמי הפכה אותי לדמות סגורה וחשדנית", מעיד ג'יימס על עצמו, "התחלתי לשחק כדורסל מהצד האפל, כאילו יש לי מה להוכיח לכל העולם כל הזמן. זה לא הכיוון שממנו אני אוהב לשחק כדורסל"

מזכים אותו בפרס ה-MVP בקלות. אך שוב, בפעם השלישית, הוא ייאלץ להסתפק בסגנות. וכמו לברון, גם דוראנט אינו רק אינדיבידואל מזהיר. "אם אני לא מצליח לשפר את היכולת של חברי לקבוצה ולהשיג ניצחונות, אז כל המספרים שלי לא שווים כלום", אמר הפורוורד הצעיר, בן 24 בלבד, מאוקלהומה, שסיימה העונה עם המאזן הטוב באזור המערבי החזק (60: 22).

אלא שאז הגיע ההפסד בסיבוב השני בפלייאוף, על אף יכולת מזהירה של דוראנט, עם 30.8 נק', 9 ריב' ו-6.3 אס' - ממוצעים אפילו יותר מרשימים מאלו של לברון (25.6 נק', 7.6 ריב', 7.2 אס'). אלא שג'יימס הוליך את מיאמי לניצחונות משכנעים מאוד מול מילווקי (0:4) ושיקגו (1:4), לפני הסדרה המרתקת בגמר המזרח מול אינדיאנה פייסרס.

"מאז ימי הזוהר של מג'יק ג'ונסון ולארי בירד בשנות ה-80 לא היה צמד שחקנים שהציג במקביל יכולת כל כך בלתי מתקבלת על הדעת בצמרת ה-NBA", כותב ג'וש מרטין מהאתר הפופולרי "בליצ'ר ריפורט".

מג'יק ולארי לא רק היו פצצות כריזמה מוכשרות, שמנהיגים קבוצות נפלאות שזכו ביחד בשמונה אליפויות - לוס אנג'לס לייקרס ובוסטון סלטיקס בהתאמה - אלא גם חברים קרובים ביותר שנשארים בקשר צמוד עד עצם היום הזה.

לא ברור אם לברון ודוראנט חברים באותה רמה, אך הם עושים משהו שמג'יק ולארי מעולם לא עשו. "במהלך שביתת ה-NBA לפני שנה וחצי אזרתי אומץ ופניתי ללברון בבקשה להתאמן אתו יחד", משחזר דוראנט. ג'יימס המופתע הזמין את יריבו הצעיר ממנו בארבע שנים לבלות אתו שבוע באוהיו במחנה אימונים קצר שאותו הגדירו השניים כ-Hell Week (שבוע גיהנום).

"כל היום רצנו על גבעות, דחפנו כל מיני עצמים, ונאבקנו. אחר הצהריים קרענו את התחת על מגרש הפוטבול. זהו, מוכרח ללכת להמשיך לעבוד", צייץ אז דוראנט בטוויטר שלו ואילו לברון כתב "אתגרנו את עצמנו מדי יום. כשעבדנו ביחד הגיע אלי החיזיון ולפתע ראיתי את שנינו נאבקים בגמר ה-NBA".

אך בעוד ג'יימס קוטף תואר MVP רביעי ובעיקר אליפות ראשונה, דוראנט עדיין ממתין לפעם הראשונה שלו - שתגיע, אולי, בשנה הבאה. "כל מה שאני עושה מכוון כדי לזכות בתואר אלוף העולם", מסביר דוראנט, שכבר נראה כיום קצת פחות שברירי, "לכן גם ויתרתי העונה על המשחק האחרון של העונה הסדירה, שיכול היה לתת לי בפעם הרביעית את תואר מלך הסלים. התואר האישי הזה לא מעניין אותי. רק אליפות".

•

סגנון המשחק ב-NBA מושתת קודם כל על כוכבי-העל, שמשתכרים הרבה יותר ממאמנים ומהבוסים המקצועיים של

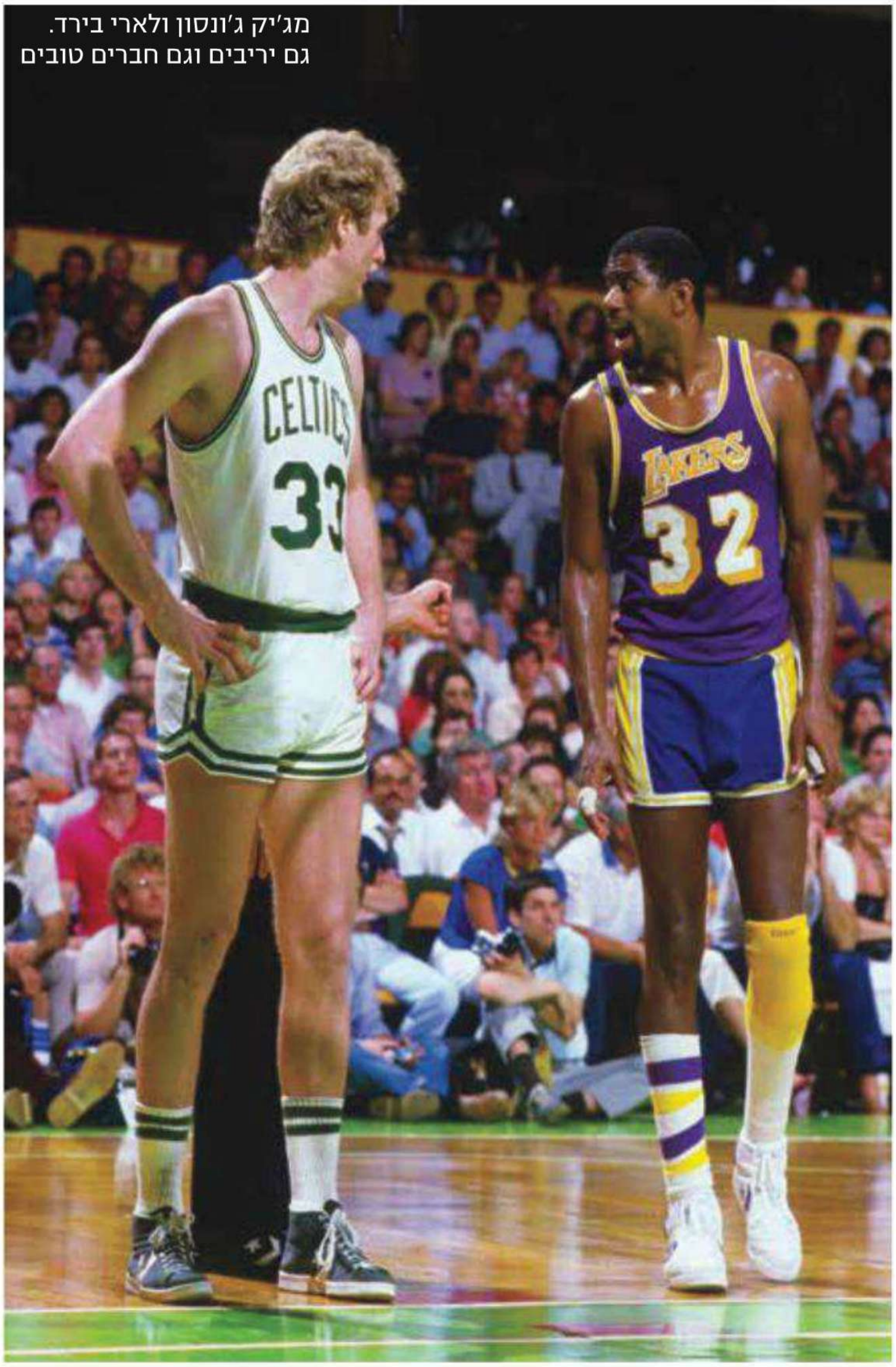

מג'יק ג'ונסון ולארי בירד. גם יריבים וגם חברים טובים

צילומים: imagebank/gettyimages

ג'יימס ודוראנט באולימפיאדת לונדון. בעוד שדוראנט כיכב בשלבים המוקדמים, ג'יימס הופיע ב"מאני טיים"

הקבוצות, הג'נרל-מנג'רים, אך בסופו של דבר קבוצות הן אלה שזוכות באליפות. גם לברון הפלאי לא היה מניח על אצבעו טבעת לפני שנה אלמלא העזרה הגדולה של ווייד וכריס בוש, וגם של שחקנים פחות בכירים אבל חשובים כמו שיין באטייה, מריו צ'אלמרס ויודוניס האסלם. גם אוקלהומה סיטי של דוראנט היא קבוצה מלאה בכל טוב, או לפחות היתה כזו, עד הפציעה הקשה של ווסטברוק.

אך למרות כל האלמנטים הקבוצתיים החשובים, אולי גם יש אמת בטענה כי באליפות יזכה בסופו של דבר השחקן הכי טוב, ולא בהכרח הקבוצה הכי טובה. ובמובן האישי, כותב פול גנפר מ"בליצ'ר ריפורט" כי "בעוד לברון הוא עדיין השחקן הטוב ביותר על הפלנטה, דוראנט הולך וסוגר עליו במהירות". דוראנט שיפר מאוד העונה את יכולת המסירה, הריבאונד וההגנה, אך נדמה כי חל בו שינוי נוסף, כזה שלא בטוח שהוא כל כך חיובי.

השינוי הזה התחיל מתוך מחשבה שיווקית של "נייקי" ו"פוטלוקר", שתי ענקיות מוצרי הספורט, שסברו כי התדמית של דוראנט נקייה וקצת משעממת מדי. היעדר הכריזמה, שלא תאם את יכולתו המופלאה על הפרקט, תרם לכך שדוראנט לא השתכר מספיק מפרסומות וגם לא היה נחשב לדמות ידועה בקרב הקהל הרחב. לכן בפרסומות החדשות שלו העונה דוראנט לפתע הוצג כסוג של "עבריין", בחור צעיר שגונב מוצרי ספורט (בזמן שהוא מככב במגרשי הספורט בגטאות) ומשטה באנשי המשטרה.

לצד הכסף הגדול שהתחיל לזרום לכיסו (העונה הוא מרוויח 13 מיליון דולר מפרסומות, טיפה יותר ממשכורתו באוקלהומה סיטי - 12 מיליון דולר), החל דוראנט גם להתנהג באופן קצת שונה. את העונה הנוכחית סיים עם 17 עבירות טכניות, שני ב-NBA, וזה לשחקן שהתנהג למופת עד העונה. "אפילו סבתא שלי

דוראנט החל להתנהג באופן קצת שונה. את העונה הנוכחית סיים עם 17 עבירות טכניות, שני ב-NBA, וזה שחקן שהתנהג למופת עד העונה. "אפילו סבתא שלי שלחה לי סמס שבו היא מבקשת ממני להתנהג יותר יפה ולא לקלל על המגרש", גילה דוראנט

שלחה לי סמס שבו היא מבקשת ממני להתנהג יותר יפה ולא לקלל על המגרש", גילה דוראנט. את ההתנהגות הקשוחה יותר מסביר דוראנט בעיקר ב"רצון וברעב שלי לנצח. אני משחק כדי לנצח את הכל, שום דבר פחות מזה לא מספק אותי. אני חייב לטפס לפסגת ההר".

דווקא ג'יימס גילה כי כדי לטפס לפסגת ההר הוא צריך לשנות תדמית - בדיוק באופן הפוך מדוראנט. "הביקורת שקיבלתי אחרי המעבר למיאמי הפכה אותי לדמות סגורה וחשדנית", מסביר ג'יימס את המהפך שחל בו לפני שתי עונות. "התחלתי לשחק כדורסל מהצד האפל, כאילו יש לי מה להוכיח לכל העולם כל הזמן. זה לא הכיוון שממנו אני אוהב לשחק כדורסל. רק אחרי ששיניתי את זה והתחלתי לשחק בלי לחץ ובלי המשקולות של להאמין לכך שאני האיש הרע - פתאום השתחררתי".

ההשתחררות של ג'יימס, המלווה בווינריות ובתדמית אהובה, ריפדה עוד יותר את חשבון הבנק שמתעשר בכ-53 מיליון דולר מדי שנה - הכי הרבה בעולם הכדורסל. אך הכסף לבדו אף פעם לא היה כוח מניע בקריירה של לברון. "מה שמניע אותי זה שאני יודע שיש איפשהו מישהו שמנסה לקחת ממני את המקום שלי בפסגה. והמישהו הזה משחק באוקלהומה סיטי", מסביר ג'יימס, שמכנה את דוראנט "ההשראה שלי", בדיוק כפי שדוראנט מתייחס אליו. "אני רואה את הכיוון שהוא הולך אליו, אני מכיר את הראש שלו - כי זה הראש שלי - והוא יודע את זה. אנחנו על מסלול התנגשות".

50 שנה
לריאיון פלייבוי

״אם לא הייתי בוב דילן, הייתי חושב שלדילן יש תשובות״

בוב דילן הוא אחד מאייקוני התרבות האחרונים שנשארו לנו • לכבוד יום הולדתו ה–72, פלייבוי ישראל גאה לפרסם מסמך היסטורי: ריאיון מקורי ואישי שערך ״פלייבוי ארה״ב״ עם היוצר המהפכני ב–1978

ב מארס 1966 פרסם פלייבוי את הריאיון הראשון באורך מלא עם בוב דילן. בשנים שחלפו מאז שוחח דילן עם עיתונאים רק לעתים נדירות. בשנת 1978, זמן קצר לפני השלמת סרטו הראשון "רנאלדו וקלרה", הוא הסכים לדבר עם פלייבוי בשנית. לרגל יום הולדתו ה-72, אנו מביאים כאן לראשונה קטעים נרחבים מאותו ריאיון שערך רון רוזנבאום **עם האגדה.**

•

דילן מעולם לא ענה על שאלות בקלות ובהתמסרות, בייחוד בסיטואציות של ריאיון. הוא ידוע לשמצה בכך שהוא מפקפק בשאלות במקום לענות עליהן, עונה תשובות מתחמקות או מתחכמות ועוטף את רגשותיו האמתיים במסתורין ובגבב מילים. במהלך השיחות הסתובבנו במעגלים, ואני למדתי קצת על האינטלקט שלו - אבל מעט מאוד על לבו. הוא לא העניק ריאיון רציני לאיש במשך שנים רבות, אבל אחרי שהתפוגגה ההתרגשות הראשונית שלי מכך שנבחרתי לעשות את הריאיון הזה, התחלתי לתהות אם דילן באמת רצה לעשות אותו.

נראה שאין צורך להסביר למה התשובות של דילן משמעותיות וחשובות כל כך לאנשים רבים כל כך. דילן, שנולד ב-1941 בדולות', מינסוטה, בשם רוברט צימרמן, התפרץ לסצנת מוסיקת הפולק בתחילת שנות ה-60 עם קול שורט ואינטנסיביות טעונה. אנשים זוכרים שירים כמו "Blowing in the Wind" ו-"The imes They Are A-changin", שנהפכו להמנוני תנועות זכויות האזרח והאנטי-מלחמה. העולם זוכר איך הוא והמוסיקה שלו דהרו קדימה בשנות ה-60 במהירות שיא, והשאירו את מעריציו אוהדי מוסיקת הפולק הרחק מאחור, ואת הפוליטיקאים נדהמים מיכולתו להתחקות באופן מחשמל ומדויק אחר תהפוכות הנפש. דילן שרטט מפות דרכים רגשיות של דור שלם. העולם זוכר איך גם בשיאם של מסעי הופעות רוק'נרול מוטרפים במיוחד, דילן המשיך להקיף את עצמו ואת פרטי חייו האישיים במסתורין ובערפל מתחכם. המסתורין אף העמיק באופן קודר לאחר תאונת האופנוע ב-1966, שבה כמעט קיפח את חייו. אנשים זוכרים איך שיריו הכריחו אותנו לבחון מחדש, לא פעם באופן מכאיב, מהם אהבה ותשוקה, כאב ואובדן, ובחנו את הטראומות הגדולות של שנות ה-70 באופן שרק בודדים הצליחו לעשות. באנתולוגיות שמתעדות את כל אלו פזורות גופות המראיינים שדילן דחה אותם, השפיל או חמק מהם בדרך. תהיתי אם אני בדרכי להיהפך לעוד נתון סטטיסטי כמוהם.

•

פלייבוי: עברו בדיוק 12 שנה מאז שפרסמנו ריאיון ארוך אתך במגזין הזה, ויש הרבה מה להשלים מאז. אבל ננסה לפחות להתחיל מההתחלה. מלבד היותך זמר, משורר ועכשיו יוצר סרטים, אתה גם מכונה איש חזון. אתה זוכר חוויות חיזיון כלשהן מילדותך?

דילן: "היו לי כמה חזיונות מדהימים כשהייתי ילד, אבל לא היו עוד מאז. והחזיונות ההם היו חזקים מספיק כדי להישאר אתי עד היום".

פלייבוי: איך היו החזיונות ההם?

דילן: "הם היו תחושה של השתאות. דמיינתי לעצמי מה אעשה מבחינה אישית ואנושית, איזו מציאות אוכל ליצור. נולדתי וגדלתי במקום זר כל כך שהיית צריך להיות שם כדי לדמיין את זה".

פלייבוי: אתה מדבר על מינסוטה?

דילן: "הכול קרה ב'מינסוטה עילית'".

פלייבוי: איך נראו ההתנסויות האלה, החזיונות?

דילן: "טוב, בחורף, הכול היה דומם, עמד ללא תנועה. שמונה חודשים ככה. אתה יכול לדמיין את זה. אתה יכול לחוות חוויות הזיה מדהימות פשוט כשאתה עומד ומסתכל מהחלון שלך החוצה. ואז בקיץ, חם ודביק והאוויר מתכתי. מה שנקרא קיץ אינדיאני. ניו יורק היתה בגדר חלום".

פלייבוי: למה עזבת את מינסוטה?

דילן: "כי הגיע הזמן".

פלייבוי: ולמה חלמת דווקא על ניו יורק?

דילן: "כי חלמתי לחוות שפע קוסמופוליטי".

פלייבוי: ומצאת אותו שם?

דילן: "זה היה מקום מצוין בשבילי ללמוד, ולהכיר אנשים אחרים שהיו במסעות דומים".

פלייבוי: אנשים כמו אלן גינסברג, למשל?

דילן: "לאו דווקא. כשהגעתי לשם הוא כבר היה די מבוסס. אבל גינסברג וג'ק קרואק הם אלה שנתנו לי את ההשראה בהתחלה. בכל אופן, אלה היו הזמנים ההם כשג'ון דנבר היה עדיין נגן גיטרה בלהקה. הרבה אנשים יצאו מהתקופה הזאת. שחקנים, רקדנים, פוליטיקאים, להרבה אנשים זו היתה תקופה מיוחדת".

פלייבוי: על איזו תקופה מדובר?

דילן: "שנות ה-60 המוקדמות מאוד".

פלייבוי: מה הפך את התקופה הזאת למיוחדת כל כך?

דילן: "אני חושב שזה היה הצ'אנס האחרון לאנשים שנמשכו לניו יורק להגיע לניו יורק שהם חלמו עליה. אנשים נסעו לניו יורק מאז 1800, אני חושב. בשבילי, זה היה די פנטסטי. אתה יודע, רק להיות באזור הזה, החלק הזה של העולם, זה היה מאלף".

פלייבוי: למה אתה אומר שזה היה הצ'אנס האחרון?

דילן: "כי אני לא חושב שזה קרה יותר אחר כך. אני חושב שזה נגמר, ניו יורק הזאת מתה אחר כך, מאמצע שנות ה-60 עד שנות ה-60 המאוחרות".

פלייבוי: מה הרג אותה?

דילן: "תקשורת ההמונים הרגה אותה. היא נהפכה למין הופעת קרנבל אחת גדולה. זה מה שאני הרגשתי והסתלקתי משם כשזה רק התחיל לקרות. האווירה השתנתה מאווירה של בידוד שעודד יצירתיות, לאווירה ששמה את הדגש יותר על ההופעה. אנשים היו קוראים על עצמם ומאמינים למה שכתוב. אני לא יודע מתי זה קרה. במשך הרבה זמן, אני הייתי מוכר רק בחוגים מסוימים בניו יורק, בפילדלפיה ובבוסטון, וזה היה בסדר גמור מבחינתי. אני עד ראייה לזמן ההוא. אני אחד מהניצולים של התקופה ההיא. אתה יודע בדיוק כמוני שהרבה אנשים לא שרדו. הם לא נשארו

צילום: imagebank/gettyimages

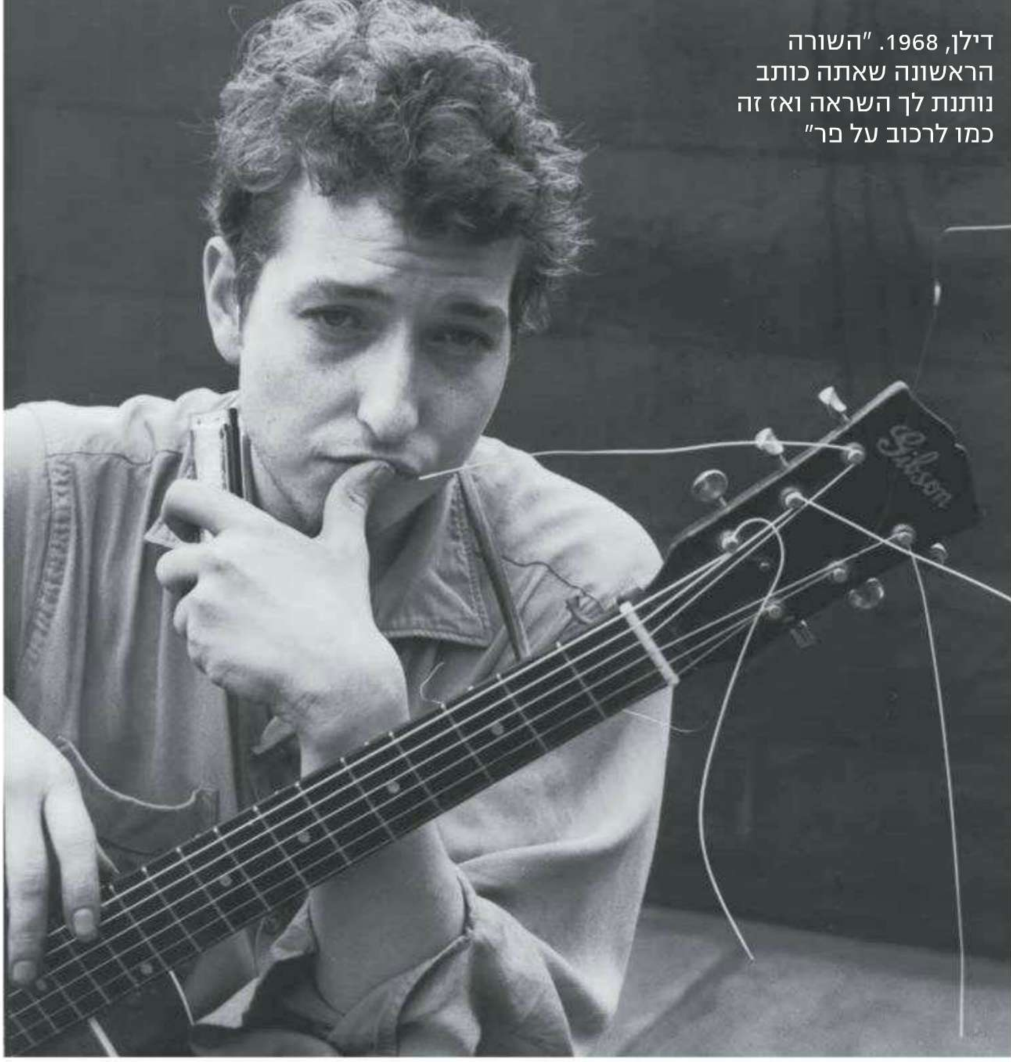

דילן, 1968. "השורה הראשונה שאתה כותב נותנת לך השראה ואז זה כמו לרכוב על פר"

צילום: imagebank/gettyimages

בחיים כדי לספר על זה, בכל אופן".

פלייבוי: למה אתה חושב שהם לא שרדו?

דילן: "אנשים עדיין התעסקו באשליות והזיות באותה תקופה. הזמנים משתנים מאוד ולא משתנים בכלל. היו אז טיפוסים שונים והיו דברים בלתי מפותחים שכיום הם כבר מפותחים לגמרי. אבל אז, היה מרחב, הרבה מרחב, לא היה שום לחץ. היה כל הזמן שבעולם לעשות הכול. לא היה שום לחץ, כי אף אחד לא ידע על זה. אתה מבין? אנשי המוסיקה היו כמו חבורה של קוטפי כותנה. רואים אותך קוטף כותנה בצד הכביש, אבל אף אחד לא עוצר ומתייחס אליך בכלל. זאת אומרת, זה לא היה כזה חשוב. אז כל יום ראשון אנשים שהכרת או פגשת התכנסו בוושינגטון סקוור וזה היה כמו עולם של מוסיקה. אתה יודע איך זה בניו יורק; יכולים לקרות 20 דברים שונים באותו הזמן באותו מטבח או באותו פארק; יכולות להיות 200 להקות בפארק אחד בניו יורק. אתה יודע, הדברים האלה לא קורים יותר. אבל אז, זה מה שהיה קורה - הכול היה ברחוב. ככה ניו יורק נראתה כשאני הגעתי לשם".

•

פלייבוי: איך נדלקת בהתחלה על מוסיקת פולק? בעצם התחלת במינסוטה בנגינה על גיטרה חשמלית עם להקת רוק, לא?

דילן: "כן. הראשונה שהדליקה אותי על מוסיקת פולק היתה אודטה. שמעתי תקליט שלה בחנות תקליטים, בתקופה שיכולת להאזין לתקליטים בחנות. זה היה ב-1958 או משהו כזה. באותו רגע יצאתי מהחנות והחלפתי את הגיטרה החשמלית והמגבר שלי בגיטרה אקוסטית, גיבסון פלאט-טופ".

פלייבוי: מה נגע בך באותו תקליט של אודטה?

דילן: "זה היה משהו חיוני ואישי. למדתי את כל השירים בתקליט הזה בעל פה. זה היה התקליט הראשון שלה".

פלייבוי: מתי למדת לנגן על גיטרה?

דילן: "חסכתי את הכסף שהרווחתי בעבודה על המשאית של אבא שלי וקניתי גיטרת סילברסטון בחנות סירס רובאק. הייתי בן 12. קניתי ספר אקורדים והתחלתי לנגן".

פלייבוי: מה היה השיר הראשון שכתבת?

דילן: "השיר הראשון שכתבתי היה שיר לבריז'יט ברדו".

פלייבוי: עכשיו, בוא נבהיר את זה פעם אחת ולתמיד: כשהגעת לניו יורק, כבר שינית את שמך מרוברט צימרמן לבוב דילן. זה היה בגלל דילן תומס?

דילן: "לא. לא קראתי כל כך הרבה את דילן תומס. שינוי שם הוא דבר שכיח, זה לא כל כך יוצא דופן. הרבה אנשים עושים את זה. אנשים משנים את עיר מגוריהם, משנים את המדינה. מראה חדש, מנהגים חדשים. לחלק מהאנשים יש הרבה שמות. לא הייתי בוחר לעצמי שם אילולא חשבתי שאני הוא האדם הזה. לפעמים השם שלך מעכב אותך, לפעמים יש יתרונות לשם כזה או אחר. שמות הם תגים כדי שנוכל להתייחס אחד לשני. אבל עמוק בפנים אין לנו שם, אנחנו חסרי שם. פשוט בחרתי את השם הזה והוא נשאר".

פלייבוי: אתה יודע מה הפירוש של צימרמן בגרמנית?

דילן: "אבותיי היו רוסיים. אני לא יודע איך הם קיבלו שם גרמני כשהגיעו מרוסיה. אולי הם קיבלו את השם הזה כשירדו מהאונייה או משהו. אם אתה עושה עניין גדול משם של מישהו, אתה כנראה עושה עניין גדול מכל דבר קטן. אבל אם נחזור לדילן תומס, זה לא שקיבלתי השראה מקריאת השירה שלו ואמרתי 'אהא!' ושיניתי את שמי לדילן. אם הייתי חושב שהוא כל כך נפלא, הייתי פשוט שר את השירים שלו. ובאותה מידה יכולתי לשנות את השם שלי לתומס".

פלייבוי: בוב תומס? היית עושה טעות.

דילן: "השם הזה שינה אותי. לא ישבתי וחשבתי עליו יותר מדי. זה מי שהרגשתי שאני".

פלייבוי: אתה מכחיש שהיית "הילד הרע" באותם ימים - אתה לא מסכים עם האופן המוטרף שבו תוארה התקופה הזו?

דילן: "לא, זאת האמת. ככה זה היה. אבל... אי אפשר להישאר במקום אחד לנצח".

פלייבוי: בספר שהוצאת לאור בתקופה הזאת, "טרנטולה", כתבת לעצמך הספד שמתחיל ככה: "פה מונח בוב דילן/נרצח/מאחור/בידי בשר רוטט".

דילן: "זה נכתב ברגעים הפראיים, הלא טבעיים שלי. אני שמח שהתחושות האלה חלפו".

פלייבוי: איך היו הימים האלה?

דילן: (הפסקה) "אני לא זוכר". (הפסקה ארוכה)

פלייבוי: לאחרונה נכתב בעיתונות שאתה זה שנתן לביטלס גראס בפעם הראשונה. לפי הסיפור הזה, נתת לרינגו סטאר שאכטה בשדה התעופה JFK וזו היתה הפעם הראשונה של אחד מהם. אמת?

דילן: "אני לא מאמין שרינגו אמר את זה. זה לא מתאים לו. אני לא זוכר שפגשתי אותו בשדה התעופה".

פלייבוי: טוב. מי הדליק אותך על זה בפעם הראשונה?

דילן: "גראס היה בכל מקום במועדונים. זה תמיד היה במועדוני הג'אז ובמועדונים של מוסיקת הפולק. היה רק גראס והוא היה זמין לכל המוסיקאים באותה תקופה וגם בבתי קפה במיניאפוליס. שם הכרתי את זה בפעם הראשונה, אני בטוח. אני לא זוכר מתי או איפה למען האמת".

פלייבוי: למה המוסיקאים אהבו כל כך גראס?

דילן: "להיות מוסיקאי משמעותו - לא משנה עד כמה רחוק אתה הולך עם זה - לרדת לנבכי נפשך. וכמעט כל מוסיקאי ינסה כל דבר כדי לרדת לעומקים האלה, כי נגינת מוסיקה היא דבר מיידי - בניגוד להנחת צבע על קנבס, שהיא פעולה מחושבת. הרוח שלך עפה כשאתה מנגן מוסיקה. לכן, עם מוסיקה, אתה נוטה להסתכל עמוק יותר ויותר פנימה לתוך עצמך כדי למצוא את המוסיקה. אני מניח שזאת הסיבה שגראס היה באותם מועדונים. אני יודע שכל הסצנה השתנתה עכשיו; זאת אומרת, חשיש זה כמעט דבר חוקי. אבל אז, זה היה רק לכמה אנשים".

פלייבוי: לסמים פסיכדליים היתה אותה השפעה עליך?

דילן: "לא. סמים פסיכדליים מעולם לא השפיעו עלי. לא יודע, אני חושב שטימותי לירי קשור לא מעט לנעיצת המסמרים האחרונים בארון המתים של הסצנה הניו יורקית שדיברנו עליה. כשהפסיכדליים נכנסו לתמונה, כל השאר נהפך לא רלוונטי. כי זה לא היה קשור ליצירת מוסיקה או לכתיבת שירה או לניסיון אמתי למצוא את עצמך באותו זמן".

פלייבוי: אבל אנשים חשבו שהם עושים בדיוק את זה - מוצאים את עצמם.

דילן: "אנשים הושלו לחשוב שהם משהו שהם לא היו: ציפורים, מטוסים, ברזי כיבוי, מה שתרצה. אנשים הסתובבו וחשבו שהם כוכבים".

•

פלייבוי: בכל הנוגע למוסיקה שלך, היה רגע אחד שבו החלטת החלטה מודעת לעבוד עם להקה אלקטרונית?

דילן: "זה היה חייב להגיע לשם. זה היה חייב להתקדם לשם מבחינתי כי שם התחלתי ובסופו של דבר חזרתי לשם. לא יכולתי להמשיך עוד להיות זמר הפולק הבודד ששר לו, אתה יודע, פורט "Blowing in the Wind" במשך שלוש שעות כל לילה. אני שומע את השירים שלי כחלק מהמוסיקה, הרקע המוסיקלי".

פלייבוי: אתה מתכוון שכשאתה שומע את השירים שלך בראשך, זה לא רק אתה פורט לבד?

דילן: "כן, זה רק אני בהתחלה. אבל אז אני תמיד שומע עוד כלי נגינה, ואיך הסאונד שלהם צריך להישמע. הכי קרוב שהגעתי לסאונד ששמעתי בראשי היה עם להקות שעבדו אתי באלבום Blond on Blond. זה הסאונד הרזה הזה, סאונד הכספית הפראי הזה. הוא מתכתי וזהב בוהק, עם כל מה שהוא מצליח להביא אתו. זה הצליל הייחודי שלי. לא תמיד הצלחתי להשיג אותו. לרוב שאפתי להרכב של גיטרה, מפוחית ואורגן, אבל עכשיו אני מוצא את עצמי נכנס לאזורים שיש בהם יותר כלי הקשה וגם (הפסקה) מקצבי נשמה".

פלייבוי: אתה מחפש מוסיקאים?

דילן: "לא, לא מחפש, הם שם. אבל לא העניקתי להם מספיק תשומת לב. לא הרגשתי נוח בסטודיו מאז שעבדתי עם תום ווילסון. הצעד הבא מבחינתי הוא שתהיה לי להקה קבועה. אתה יודע, בדרך כלל אני מקליט עם מי שנמצא באותו זמן. זה הקטע שלי, אתה יודע, וזה לגיטימי. זאת אומרת, אני עושה את זה כי אני חייב לעשות את זה ככה. אבל אני לא רוצה להמשיך ככה, כי אני רוצה להכניס קצת יותר סדר לחיים שלי. אבל עד עכשיו, הסשנים של ההקלטות שלי נטו להתארגן ברגע האחרון. אני לא ממש משתמש בכל הציוד הטכני בסטודיו. אני שר את השירים חי בסטודיו - זה תמיד היה ככה וזה תמיד יהיה ככה, זאת הסיבה שהם חיים. לא משנה מה תגיד עליהם, השירים שלי חיים. אתה יודע, מה שפול סיימון עושה, או רוד סטיוארט או קרוסבי, סטילס ונאש - לעשות תקליט זה לא כזה דבר ענק בשבילי. זאת רק רשימת שירים".

> **"אני שר את השירים 'חי' בסטודיו. זה תמיד היה ככה וזה תמיד יהיה ככה וזאת הסיבה שהם חיים, לא משנה מה תגיד עליהם. מה שפול סיימון או רוד סטיוארט או קרוסבי, סטילס ונאש עושים - לעשות תקליט - זה לא כזה דבר ענק בשבילי. זאת רק רשימת שירים"**

פלייבוי: אתה שומע את הסאונד של הרחוב?

דילן: "כן. הסאונד העדין של שעת בין-ערביים, אתה יודע. זה הסאונד של הרחוב עם קרני השמש, השמש מאירה בזמן מסוים, על בניין מסוג מסוים. אנשים מסוג מסוים הולכים ברחוב מסוג מסוים. זה סאונד של החוץ שמרחף גם לתוך חלונות פתוחים, שאפשר לשמוע אותו. סאונד של פעמונים ורכבות שנשמעות ממרחק וויכוחים בתוך דירות ושקשוק סכו"ם וסכינים וצלחות והלקאות בשוטי עור. זה הכול - הכול שם, רק בלי סאונד של פטיש אוויר, אתה יודע".

פלייבוי: אתה מתכוון אם פטיש אוויר היה?.

דילן: "כן, בלי סאונד של פטיש אוויר, בלי סאונד של מטוסים. הכול סאונד טבעי. מים, אתה יודע, מים שזורמים בנחל. אור שזורם דרך.."

פלייבוי: אור בין-ערביים?

דילן: "לא, לרוב זה אור השחר. מוסיקה חודרת אלי כשעולה השחר".

פלייבוי: כמו בבוקר ב-"Jingle Jangle Morning"?

דילן: "בדיוק".

פלייבוי: אחרי שהיית ער כל הלילה?

דילן: "לפעמים. אחרי שאתה ער כל הלילה אתה קצת מרחף, אז אין לך באמת כוח ליצור, אבל זה הסאונד שאני מנסה להעביר הלאה. אני לא סתם מנסה ליצור מחדש מנגינות בלוז או להמציא רפסודיה סוריאליסטית".

פלייבוי: אתה מחפש את הסאונד.

דילן: "כן, את הסאונד ואת המילים. המילים לא מפריעות לסאונד - הן מדגישות אותו. אתה יודע, נותנות לו מטרה (הפסקה). וכל הרעיונות לשירים שלי, כל ההשפעות, הכול מגיע מתוך זה. אני לא עושה את זה כדי לראות כמה טוב אני יכול להישמע או כמה מושלמת המנגינה יכולה להיות, או באיזו מורכבות אפשר לארוג יחד את כל הפרטים, או כמה מושלם יכול שיר להיות כתוב. לא אכפת לי מהדברים האלה".

פלייבוי: הסאונד זה מה שחשוב לך ביותר?

דילן: "אהממ".

פלייבוי: מתי שמעת אותו, או הרגשת אותו, לראשונה?

דילן: "אני חושב שזה התחיל פעם, מזמן, כשהייתי ילד".

פלייבוי: לא בניו יורק?

דילן: "לקחתי את זה אתי לניו יורק. לא נולדתי בניו יורק. קיבלתי שם הכוונה, אבל גם הבאתי את זה אתי. אני לא חושב שהייתי יכול אי פעם לעשות את זה בניו יורק. היה לי קשה מדי".

פלייבוי: הוא נוצר מהסאונד ששמעת במינסוטה, ארץ המחצבים?

דילן: "או מהיעדרו של הסאונד שם. בעיר, אתה לא יכול למצוא מקום שאין בו סאונד. אתה אף פעם לא לבד. אני לא חושב שהייתי מצליח לעשות את זה שם. המאבק של ההתבגרות קשה מאוד בפני עצמו, וזה מקשה מאוד אם אתה רוצה להיות אמן. או ש... אולי לא. יש המון אנשים יצירתיים מאוד שהגיעו מניו יורק אבל אני לא מכיר אף אחד כמוני. אני פוגש הרבה אנשים מניו יורק ואני מסתדר אתם מצוין, וחולק אתם את

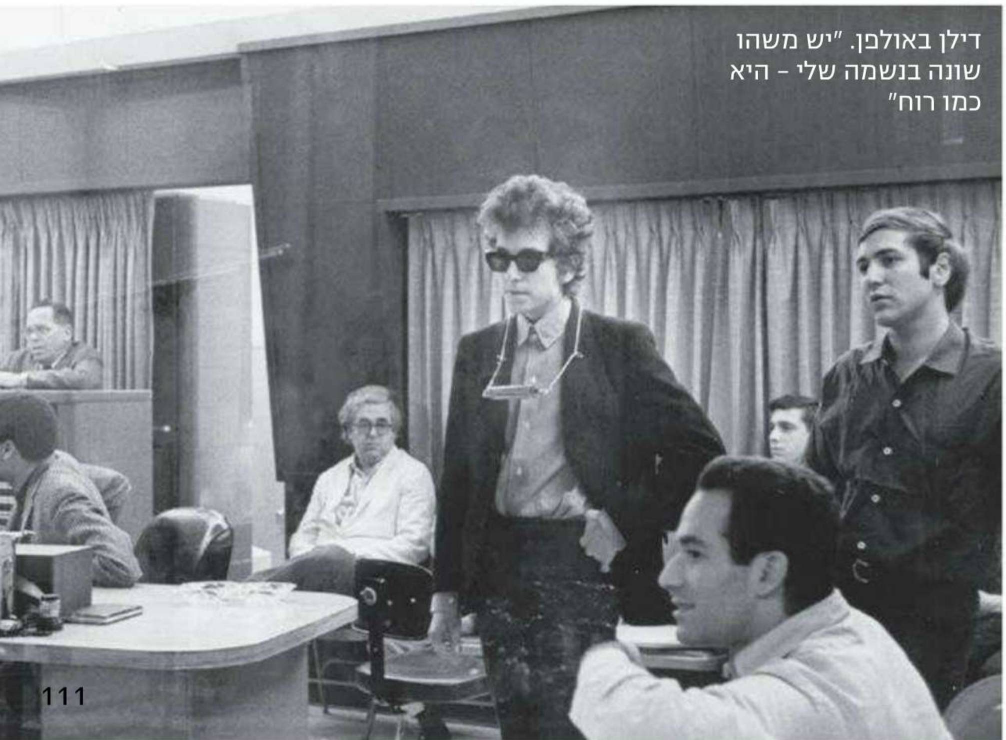

דילן באולפן. "יש משהו שונה בנשמה שלי - היא כמו רוח"

אותם רעיונות, אבל לי יש משהו שונה בנשמה שלי. כמו רוח. זה כמו להגיע מהרי סמוקי או ממקום נידח במיסיסיפי. אם אתה נשאר 20 שנה באותו מקום, זה הופך אותך לטיפוס מסוים".

פלייבוי: בתור מי שאוהב כל כך את הכפר, מה גרם לך לעזוב את וודסטוק ב-1969 ולחזור לווילג' בניו יורק?

דילן: "המקום נהפך מאוס ומאכזב. הוא נהיה צפוף מדי, והאנשים הלא נכונים התחילו לנהל את העניינים. הוותיקים חששו לצאת לרחוב, הקשת בענן דהתה".

פלייבוי: אבל גם הווילג' בניו יורק לא היה התשובה.

דילן: "הריגוש נעלם. כולם היו במצב רוח די מחורבן. זה נגמר".

פלייבוי: אתה חושב שאולי הסצנה הישנה שדיברת עליה מתחילה לחזור לאט לאט לניו יורק?

דילן: "הייתי שם בקיץ שעבר. לא הרגשתי את זה. יש הרבה מועדוני רוק'נרול וג'אז ומועדוני שירה פורטוריקנים, אבל מבחינת למידה של דברים חדשים, ללמוד איך ללמד... ניו יורק מלאה מורים, זה ברור, אבל היא די מדכאת עכשיו. כדי להצליח ברחוב, אתה צריך פחות או יותר להתחנן".

פלייבוי: אז עכשיו אתה בקליפורניה. יש שם איזו סצנה שאתה יכול להיות חלק ממנה?

דילן: "אני רק עובד פה רוב הזמן, או כל הזמן, אז אני לא יודע איך היא באמת, העיר הזאת. אני מחבב את סן פרנסיסקו. אני חושב שהיא מלאה בטרגדיה ובקומדיה. אבל אם אני רוצה להיות בעיר בארץ הזאת, אני עדיין אלך לניו יורק. יש ערים שאפשר ללכת אליהן בכל רחבי העולם. לא יודע, אולי אני סתם מיושן, אולי אני מרגיש ותיק כל כך, שאני מחפש משהו חדש לעשות וזה לא שם. חיפשתי מרחב ליצור מה שאני רוצה לעשות. זה הדבר היחיד שמעניין אותי בימים אלה. לא מעניין אותי כל כך לצאת לבלות".

פלייבוי: אתה חושב שהצלחת להימנע מלהתבגר או שמצאת דרך להתבגר בצורה שונה?

דילן: "אני לא ממש חושב במונחים של להתבגר או לא להתבגר. אני חושב במונחים של להצליח להגשים את עצמך. תראה, אל תשכח שאני עושה מה שאני עושה מאז שהייתי צעיר מאוד, כך שמעולם לא הכרתי משהו אחר. מעולם לא הייתי צריך להתפטר מהעבודה שלי כדי לעשות את זה. זה כל מה שעשיתי אי פעם בחיי. אז אני לא חושב במושגים של הצלחה כלכלית או של סטטוס ולא אכפת לי מה אנשים חושבים עליי".

פלייבוי: היית אומר שעדיין יש לך גישה מרדנית, או פאנקיסטית, ביחס לשאר העולם?

דילן: "גישה פאנקיסטית?"

"אתה חייב שתהיה לך אמונה, שתהיה לך מטרה, אתה חייב להאמין שאתה יכול לעבור דרך הקירות. בלי האמונה לא תהיה זמר רוק טוב, או זמר פופ טוב, או זמר פולק טוב - וגם לא עורך דין טוב, או רופא טוב"

פלייבוי: טוב, אתה עדיין מרכיב משקפי שמש כהים, לא?

דילן: "כן".

פלייבוי: זה כדי שאנשים לא יראו את העיניים שלך?

דילן: "למען האמת, זה רק מנהג שהשתרש אחרי כמה זמן, אני באמת עדיין מרכיב משקפי שמש כהים. אין לזה איזו סיבה עמוקה. אולי סוג של חוסר ביטחון, לא יודע. אני אוהב משקפי שמש כהים. הרכבתי אותם בכל הריאיונות שלנו?"

פלייבוי: כן. עדיין לא ראינו את העיניים שלך.

דילן: "טוב, אז ביום שני בטוח תראו (היום שבו אנו אמורים לצלם אותו לכתבה)".

•

פלייבוי: בוא נדבר על מה שהשפיע עליך. לאילו מוסיקאים אתה מאזין היום?

דילן: "אני עדיין מאזין לבלוז הבלאק-אנד-בלו הישן והטוב. אני אוהב מוסיקת בלוגראס. אני מקשיב גם למוסיקה זרה. אני אוהב מאוד מוסיקה מזרח-תיכונית".

פלייבוי: מה למשל?

דילן: "אום כולתום".

פלייבוי: מי זאת?

דילן: "היא היתה זמרת מצרית דגולה. שמעתי עליה לראשונה כשהייתי בירושלים".

פלייבוי: זמרת מצרית שהיתה פופולרית בירושלים?

דילן: "אני חושב שהיא פופולרית בכל רחבי המזרח התיכון. גם בישראל. היא שרה בעיקר שירי אהבה ושירי תפילה, מלווה בכינור ובתופים. אבא שלה זמזם את התפילות האלו ואני מעריך שהיא היתה כל כך טובה כשהיא ניסתה לשיר מאחורי גבו, שהוא הרשה לה לשיר בצורה מקצועית. היא כבר מתה אבל לא נשכחה. היא נהדרת. באמת. זמרת דגולה".

פלייבוי: מה עם הביטלס?

דילן: "תמיד אהבתי איך שג'ורג' הריסון מנגן בגיטרה - באופן מאופק וטוב. לגבי לנון, טוב, הוא לקח את השירה והשתמש בה במוסיקה פופולרית הרבה יותר מאחרים. מתעלמים מחלק גדול מהעבודה שלו, אבל אם תבחן אותה, תגלה שהוא השתמש בביטויי מפתח שלא נאמרו מעולם בעבר כדי להעביר את נקודת המבט שלו. דברים שמסמלים איזו מציאות פנימית וככל הנראה לעולם לא ייאמרו שוב".

פלייבוי: אתה מאזין למוסיקה של עצמך?

דילן: "לא כל כך".

פלייבוי: אמנם "רנאלדו וקלרה" הוא הסרט הראשון שהפקת, ביימת ושיחקת בו, אבל כבר הופעת בסרט - סרט דוקומנטרי שנעשה ב-1966 - "אל תביט לאחור". מה חשבת על הסרט ההוא?

דילן: "'אל תביט לאחור' היה... סרט של מישהו אחר. זאת היתה עסקה שנעשתה עם חברת סרטים, אבל לא ממש היה לי תפקיד בה. כשראיתי אותו בקולנוע, הייתי בהלם ממה שעשו שם. רק אחרי הצילומים גיליתי שהמצלמה צילמה אותי כל הזמן. במאי הסרט ההוא הוציא הכול מהקשרו. זה תועד מנקודת המבט הפרטית שלו. זה היה סרט לא הגון, זה היה סרט תעמולה. אני לא חושב שהוא דייק בכלל בהצגת השנים המעצבות שלי. הוא הראה רק צד אחד. זה נראה שם כאילו לא עשיתי כלום חוץ מלגור בחדרי מלון, להקליד על מכונת הכתיבה, ולערוך מסיבות עיתונאים. כל זה נכון, אתה יודע, אפילו זרקנו קצת בקבוקים, יש משהו על זה בסרט, גם ג'ון באאז מופיעה שם, אבל זה הכול חד-צדדי. בוא לא נסתמך עליו יותר מדי. הוא פשוט לא מייצג מה שקרה בשנות ה-60".

פלייבוי: אתה לא מרגיש שהוא הצליח לתפוס גם את הטירוף של כל מסע ההופעות, על אף שהוא התמקד בך, ככוכב הסרט?

דילן: "לא הייתי כוכב באותם ימים, לא יותר ממה שאני כוכב היום. הייתי בבירור מבולבל מאוד אז לגבי המטרה שלי. זה היה מוקדם מאוד, אתה יודע. זה בתקופה שהשיר 'The Times They Are A-changin' היה במצעדים באנגליה, אז זה בטח היה מוקדם מאוד".

פלייבוי: אתה מאמין שיש לך ייעוד ומשימה?

דילן: "בוודאי".

פלייבוי: מה הם?

דילן: "הנרי מילר אמר את זה: תפקידו של אמן הוא לחסן את העולם באמצעות התפכחות מאשליות".

פלייבוי: בעבר, כדי ליצור מוסיקת רוק, היית צריך להיות נגד השיטה, דספראדו. התבססות בחיים היא אויב של הרוק?

דילן: "לא. אתה יכול להיות כומר ולהיות ברוק'נרול. להיות זמר רוק'נרול זה לא שונה מלהיות צבע. אתה מחליט כמה גבוה לטפס. אתה שואל אותי אם הרוק, אם סגנון החיים של רוק'נרול, מתנגש עם סגנון החיים של החברה באופן כללי?"

פלייבוי: כן. אתה צריך להיות מחוץ לחברה באופן כלשהו, או מחוץ לחוק באופן כלשהו.

דילן: "לא. רוק'נרול יוצר את החברה של עצמו. זה עולם משל עצמו. בדיוק כמו עולם הספורט".

פלייבוי: אבל לא הרגשת שהיה ערך להתבטלות ולכל הדברים האלה?

דילן: "כן. אבל לא בהכרח. כי אתה יכול גם להתבטל ובסוף להיות עורך דין, אתה יודע. שום דבר הוא לא חד-משמעי. ואין שרטוטים מוכנים מראש לדברים האלה".

פלייבוי: אז כוכבי רוק בעתיד יוכלו גם ללכת ללמוד משפטים באותה מידה?

דילן: "לחלק מהאנשים זה יכול להתאים. אבל, שוב אנחנו חוזרים לזה, אתה חייב שתהיה לך אמונה, אתה חייב שתהיה לך מטרה. אתה חייב להאמין שאתה יכול לעבור דרך הקירות. בלי האמונה הזאת, לא תהפוך להיות זמר רוק טוב, או זמר פופ טוב, או זמר פולק טוב, וגם לא תיהפך להיות עורך דין טוב, או רופא טוב. אתה

צילום: imagebank/gettyimages

בהופעה. "להיות מוסיקאי פירושו לרדת לנבכי נשמתך"

חייב לדעת למה אתה עושה מה שאתה עושה.

פלייבוי: למה אתה עושה מה שאתה עושה?

דילן: (הפסקה) "כי אני לא יודע לעשות שום דבר אחר. אני טוב בזה".

פלייבוי: למה אתה מתכוון "בזה"?

דילן: "אני אמן. אני מנסה ליצור אמנות".

•

פלייבוי: אתה מוכן לספר קצת איך אתה יוצר את השירים?

דילן: "הם באים אלי כשאני הכי מבודד במרחב ובזמן. אני דוחה הרבה שורות מעוררות השראה".

פלייבוי: הן טובות מדי?

דילן: "אני דוחה המון. אני כאילו מכיר את עצמי טוב מספיק כדי לדעת מתי השורה היא טובה ואז השורה הראשונה נותנת לך השראה ואז זה כמו לרכוב על פר. ככה זה ממשיך. או שאתה נשאר עם זה או שלא. ואם אתה מאמין שמה שאתה עושה הוא חשוב, אז תישאר עם זה ולא משנה מה".

פלייבוי: יש שורות שהן כמו לרכוב על פר משתולל?

דילן: "יש שורות כאלה. יש הרבה שורות שעדיף שיישארו על דף מודפס ויגמרו כשירה. אני שוכח הרבה שורות. במשך היום עולות לי הרבה שורות שאני אומר שהן די משונות ואין לי משהו טוב יותר לעשות איתן. אני משתדל לא לתת יותר מדי תשומת לב לשורות הפרועות, המעורפלות האלה.

פלייבוי: אתה אומר שאתה מקבל שורה אחת ואז רוכב עליה. המנגינה מגיעה אחרי שאתה כותב את כל השיר?

דילן: "בדרך כלל יש לי את המנגינה לפני השיר".

פלייבוי: והיא פשוט שם, מחכה לשורה הראשונה הזאת?

דילן: "כן".

פלייבוי: אתה שומע אותה בקלות?

דילן: "את המנגינה? לפעמים, ולפעמים אני צריך למצוא אותה".

פלייבוי: אתה עובד באופן קבוע? אתה קם כל בוקר ומתאמן?

דילן: "אני חייב לנגן זמן מסוים כל יום".

פלייבוי: הנגינה שלך נהפכה מורכבת יותר?

דילן: "לא. לא מבחינה מוסיקלית. אני יכול לשמוע יותר, והמנגינות שלי עכשיו הן יותר קצביות מאי פעם, אבל באמת, אני עדיין עם אותם שלושה אקורדים. אבל, אתה יודע, אני לא כמו הגיטריסטים סגוביה או מונטויה. אני לא מתאמן 12 שעות ביום".

פלייבוי: אתה מתאמן גם עם הקול שלך?

דילן: "כן. בתקופה המוקדמת כתבתי יותר על התנגדות, אובססיה או דחייה. כפיתי את המציאות שלי על מה שנדמה שאין לו מציאות משל עצמו".

פלייבוי: כשאתה חושב על רוק ועל קצב פעימות הלב - זה קשור לאהבה באופן כלשהו?

דילן: "פעימות הלב. שכבת פעם עם מישהי ופעימות הלב שלכם הלמו באותו קצב? זאת אהבת אמת. גבר ואישה ששוכבים יחד והלבבות שלהם פועמים יחד הם באמת בני מזל. אז באמת היית מאוהב, בני. כן, זאת אהבת אמת. יכול להיות שתראה אותה רק פעם בחודש, פעם בשנה, אולי פעם אחת בכל חייך, אבל אתה יכול להיות בטוח שהחיים שלכם יהיו באותו קצב. וזה כל מה שאתה צריך".

פלייבוי: אתה מרגיש שאנשים תמיד חושבים שיש לך את התשובות?

דילן: "תקשיב: אם אני לא הייתי בוב דילן, כנראה הייתי חושב בעצמי שלבוב דילן יש המון תשובות".

פלייבוי: והיית צודק?

דילן: "אני לא חושב. אולי היו לו הרבה תשובות שנכונות לו, אבל לי? אולי לא. אולי כן, אולי לא. בוב דילן הוא לא חתול, אין לו תשע נשמות, אז הוא רק יכול לעשות מה שהוא יכול לעשות. אתה יודע, לא להישבר תחת הלחץ. אם מישהו מעלה מישהו אחר לרמה שהיא לא ריאליסטית, אז זאת הבעיה שלו. זאת בסך הכול חלק מההתמודדות שלו עם האני השטחי שלו שנמצא שם. הם יבינו את זה, אני בטוח".

פלייבוי: אבל לא נאלצת לעבור תקופה שבה אנשים הכריזו שאכזבת אותם?

דילן: "כן, אבל אני לא מתייחס לדברים האלה יותר מדי. מה אפשר לומר? אוי, אכזבתי אתכם? ביג דיל, אוקי. זה הכול. תמצאו מישהו אחר, אוקי? זה הכול".

•

פלייבוי: דיברת על משבר רוחני. אתה חושב שישו הוא אחת התשובות?

דילן: "מה מושך אנשים לישו? העובדה שזאת היתה כזאת טרגדיה, זה מה שמושך אותם. למי הופך ישו כשהוא חי בתוך אדם מסוים? הרבה אנשים אומרים שישו חי בתוכם. טוב, מה זה אומר? דיברתי עם הרבה אנשים שישו חי בתוכם; לא פגשתי אחד שהיה מוכן להחליף מקומות עם ישו. אף לא אחד מאנשיו שם את עצמו בחזית כשזה הגיע לרגע האמת".

פלייבוי: כשגדלת חשבת על העובדה שאתה יהודי?

דילן: "לא. מעולם לא הרגשתי יהודי. אני לא ממש חושב על עצמי בתור יהודי או לא-יהודי. אין לי רקע יהודי במיוחד. אני לא נאמן לאף אמונה. אני מאמין בכולן ובאף אחת מהן. נוצרי אדוק או מוסלמי אדוק יכול להיות אפקטיבי בדיוק כמו יהודי אדוק".

פלייבוי: אתה אומר שאתה לא מרגיש יהודי. אבל איך אתה תופש את אלוהים?

דילן: "אני מרגיש את אלוהים בלב. אני לא חושב שאלוהים רוצה שאחשוב עליו כל הזמן. אני חושב שזה יהיה עול עצום על כתפיו, אתה יודע. יש לו מספיק אנשים שמבקשים ממנו בקשות. יש לו מספיק אנשים שמבקשים ממנו למשוך בחוטים בשבילם. אני אמשוך בחוטים בשביל עצמי, אתה יודע".

פלייבוי: אתה מרגיש שיש איזון קארמי ביקום? שאתה משלם על מעשים של חוסר אמונה?

דילן: "בוודאי. אני חושב שכולם יודעים שזה נכון. אחרי שאתה חי מספיק זמן, אתה מבין שזה מה שקורה. אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה בלי להיענש במשך זמן מסוים. אבל כמו בשיר של פו, "The Tell-Tale Heart", או ב"החטא ועונשו" של דוסטוייבסקי: מתישהו בהמשך הדרך, במוקדם או במאוחר, תצטרך לשלם את המחיר על מעשיך".

פלייבוי: אתה מרגיש ששילמת על מה שעשית בעבר?

דילן: "כרגע, אני פחות או יותר מאוזן".

פלייבוי: בוא נטבול טבילה אחת אחרונה בעולם החומרי. מה מערכת היחסים בין אמן לבין כסף?

דילן: "המיתוס של האמן הרעב הוא מיתוס. מי שהתחיל אותו היו הבנקאים הגדולים והנשים הצעירות העשירות שקונות אמנות. הם פשוט רוצים להשאיר את האמן בשליטתם. מי אמר שלאמן לא יכול להיות כסף? תראה את פיקאסו. האמן הרעב בדרך כלל רוצה שאלו מסביבו ירעבו. אתה לא צריך לגווע ברעב כדי להיות אמן טוב. אתה רק צריך שתהיה לך אהבה, תובנה ונקודת מבט ברורה ואתה צריך להרחיק ממך את השחיתות. ולא להתפשר, זה מה שהופך אמן לאמן טוב. לא משנה אם יש לו כסף או אין לו. תראה את מאטיס; הוא היה בנקאי. חוץ מזה, יש עוד דברים שגורמים לך להיות עשיר או עני מלבד כסף".

עושה גלים

שון דילון גדלה על המים הכחולים של פלורידה.
פלייבוי יצא אתה לשייט בין נופי ילדותה - הפעם בלי
יותר מדי בגדים

צילום: טוני קלי

Trek

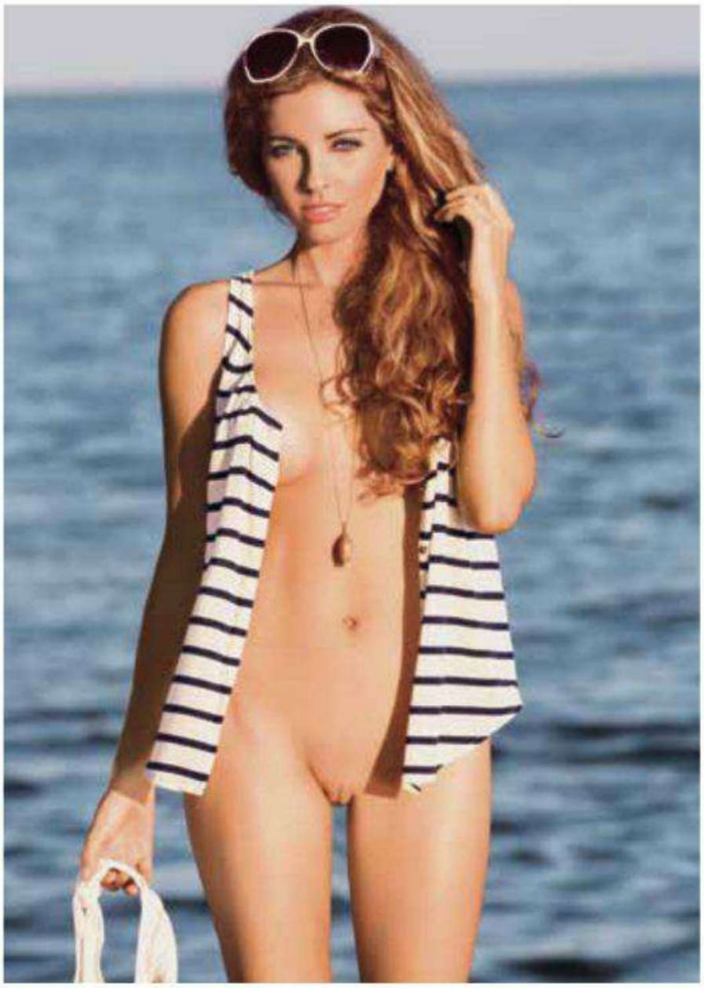

רוצה להיות ה-playmate הבאה של ישראל? לפרטים: www.playboyisrael.co.il

Shawn Dillon

נערת חודש יוני
PLAYBOY'S PLAYMATE OF THE MONTH

נערת חודש יוני

שם: שון דילון

תאריך לידה: 7.6.86

עיר מגורים: סרסוטה, פלורידה

שאיפות לחיים: לפתוח ספא ולפתח קו מוצרים משלי לטיפוח העור. אני אשמח מאוד להתנסות גם במשחק ובהנחייה

מה מדליק אותך: כנות, בחורים הרפתקניים עם תשוקה לחיים, גבר שגורם לי להרגיש בטחון ומעביר בי תחושה שהכל יהיה בסדר

מה מוריד לך: חוצפה, עצלנות, יהירות, בחורים צרי מוח ובחורים ששונאים חיות ומשפחה. כן, זה בערך מכסה את זה!

ההגדרה שלי לבחורה סקסית: בחורה נחושה, עצמאית שמעריצה ואוהבת את המשפחה שלה ודואגת לבריאות ולגוף שלה. אני חושבת גם שחיוך הוא חלק חשוב מאוד בסקסיות של אישה

אני לא יכולה בלי: מוסיקה! אני אובססיבית למתיסיהו ולכל מוזיקת רגאיי. מצד שני, אני מתה על הקצב ועל המילים של ליל וויין

איך לכבוש את ליבך: קח יוזמה ותתכנן לנו לילה של רומנטיקה עם אוכל טוב, יין מעולה והרבה מתוק!

תחרותית ונחושה!

אני ❤ חיות

סקי מים במפרץ סרסוטה

בדיחות על חשבוננו

מהם ארבעת היסודות לחיים מאושרים?
יש למצוא אישה שמבשלת ומנקה.
יש למצוא אישה עם הרבה כסף.
יש למצוא אישה שאוהבת לעשות סקס.
יש לוודא ששלוש הנשים הללו לעולם לא יידעו אחת על השנייה.

למה לגברים יש חור בקצה הפין? כדי שייכנס חמצן למוח.

מה העונש הניתן לביגמיסט? חמות כפולה.

גבר ואישה הולכים לארוחת ערב רומנטית לכבוד יום ההולדת של האישה. "מה תרצי במתנה?" שואל הגבר במהלך הארוחה, "תכשיט? מעיל פרווה? טיול באירופה?" "אני רוצה להתגרש", עונה האישה. "מצטער", עונה לה הבעל, "לא תכננתי להוציא כל כך הרבה כסף".

זוג נשוי עושה אהבה בפראות.
"כן, כן", צועקת האישה, "אתה נהדר!"
"כן, כן", משיב הגבר, "אל תפסיקי!"
האישה בהתלהבות, "תלחש לי באוזן דברים מלוכלכים!"
הגבר מתחיל ללחוש באוזנה, "מטבח... כיור...אמבטיה... תריסים...מכונית..."

נערה בת 16 ניגשת לאימא שלה ואומרת לה שהיא בהיריון. "וזה הכול באשמתך!" היא מטיחה באם ההמומה. "באשמתי?!" מטיחה בה האם בחזרה, "הרי הסברתי לך הכול על סקס ועל עובדות החיים". "ממש!" אומרת הנערה, "אבל לתת מציצה טובה לא טרחת ללמד אותי, נכון?!"

בחורה צעירה לא מצליחה להירדם בלילה ומחליטה להתכתב עם החבר שלה במכשיר הסלולרי.
"אהובי", היא כותבת לו, "אם אתה ישן, תשלח לי את החלומות שלך. אם אתה שמח, תשלח לי את החיוך שלך. אם אתה עצוב, תשלח לי את הדמעות שלך"
"אהובתי", הוא משיב, "אני בשירותים. מה לשלוח לך?"
גבר אומר לאשתו: "אני מתערב אתך על 100 ש"ח שאת לא יכולה להגיד לי משהו אחד שגם ישמח אותי וגם יעציב אותי באותו הזמן".
מבלי למצמץ, אומרת אשתו: "מכל החברים שלך, לך יש את הכי גדול".

שני גברים מחליטים להתחיל לרוץ כל בוקר. באחת הריצות שלהם הם רואים שני כלבים עושים סקס ברחוב. "מה הם עושים? רבים?" שואל אחד הגברים, "מה פתאום", עונה לו הבחור השני. "הם עושים סקס, אל תגיד לי שאף פעם לא עשית דוגי סטייל?!" נבוך, משיב לו הבחור הראשון בשלילה. "תשמע מה תעשה", אומר לו השני. "תכין לאשתך איזו מרגריטה קרה ותגיד לה שאתה רוצה לנסות משהו חדש בסקס". למחרת, נפגשו שוב השניים לריצה. "איך היה?" "היה בסדר". עונה לו הבחור השמרן, "אבל אשתי היתה צריכה קצת יותר ממרגריטה קרה בשביל להסכים לעשות את זה ברחוב".

שני חברים נפגשים לצהריים. "אני חושב שאני רוצה להתגרש מאשתי", אומר האחד. "היא לא מדברת אתי כבר חודשיים". "אתה בטוח?" עונה לו החבר. "נשים כאלה לא מוצאים בקלות".

יש לנו שלוש הוכחות שישו היה יהודי!
1. הוא היה בן 33 ועדיין גר עם אימא שלו.
2. הוא האמין שאימא שלו בתולה.
3. היא האמינה – שהוא אלוהים.

מחקר חדש מראה כי 64% מהנשים השתמשו בוויברטור. ה–36% הנותרות הן פולניות.

אימא אחת אוזרת אומץ ושואלת את בתה שאלה שרצתה לשאול כבר הרבה זמן: "יקירה שלי, את עוסקת בזנות?" "כן, אימא", התוודתה הבת. "אתמול הרווחתי ארבע מאות וחצי שקל". "מי נתן לך חצי שקל?" שואלת האם הסקרנית. "כולם, אימא".

כשאלוהים ברא את הבעלים, הוא הבטיח לנשים שהבעל האידאלי יהיה מצוי בכל פינה בעולם!
ואז הוא עשה את העולם עגול!!!

© 2012. Playboy. PLAYBOY and Rabbit Head Design are trademarks of Playboy and used under license by Coty.

PRESS
TO
PLAY
PLAYBOY VIP
playboyfragrances.com

זה ייגמר בבוץ

כמו תופעה חברתית אחרת שנהפכה להיסטריה, גם מרוץ Tough Mudder (כנראה האתגר הקשה ביותר על כדור הארץ) הומצא במעונות של הרווארד על ידי חנון חיוור ● אלא שגם הוא לא דמיין לפני שלוש שנים, כמה הנאה אנשים יכולים להפיק מבוץ, ברכות קרח, ריצה למרחקים ומכות חשמל

לאחר שלוש שעות של טיפוס על קירות, זחילה בתוך מנהרות ומתחת לחוטי תיל, שחייה במי קרח, סחיבת בלוקים של בטון ושאר התאכזרויות, אתה מגיע לתעלה של קרח בוצי, באורך של 15 מטר. עשרות חוטי חשמל צהובים משתלשלים מקורות העץ שמעליה, כמו זרועות של מדוזה. החוטים גם צורבים כמו מדוזה, כי הם מחוברים לחשמל. זהו מכשול טיפול במכות חשמל. המכשול האחרון אחרי 32 מכשולים במהלך המסלול בן 16 ק"מ.

אתה רטוב, קפוא, נושם בכבדות, חבול, סובל מהתכווצויות שרירים, מותש. יש רק דבר אחד לעשות. בעצם שניים. אתה יכול לזחול מתחת לחוטי החשמל, לגרגר מי בוץ ולבזבז את הזמן. אבל זה לא בשבילך, נכון? לא, אתה מסתער דרך החוטים המחושמלים בריצה, תוך צווחות "שיט! פאק! אני מת!", וכל מיני נהמות חייתיות, כשהחוטים שולחים ניצוצות על פניך ואבריך הדואבים.

לבסוף, אחרי שש שניות, זה נגמר. יש! עכשיו נותרה ריצה של 800 מטר עד קו הסיום. אתה עושה את הסיבוב האחרון לתוך האצטדיון, שם הרמקולים מפגיזים בגאנז אנד רוזס, ומנופף בטלפיך מלאות הבוץ לקהל. מעריצים מריעים, החברים שלך מחבקים אותך. כרגע שרדת את מירוץ World's Toughest Mudder, המבחן האולטימטיבי של הספורט החדש והמטורף המתפשט ברחבי העולם. עכשיו אתה יכול לפשוט את חליפת הריצה הזאת, לשטוף את עצמך, לקחת שמיכה, מעיל ובירה. ולשבת. אלא אם כן אתה רוצה לנצח. במקרה הזה תצטרך להתחיל מחדש. כדי לנצח תצטרך לרוץ מחדש את כל מסלול המכשולים באורך 16 ק"מ עוד שמונה פעמים.

●

"Tough Mudder הוא היום הכי נורא שיהיה לך בחיים. וגם הכי טוב", אומר "מאדר" אחד. הספורט הזה, שהוא הכלאה בין מירוץ סבולת לבין מחנה טירונות, מתפשט בעולם במהירות ואי אפשר לתאר

קווין קוק

צילום:
מרק לייטה

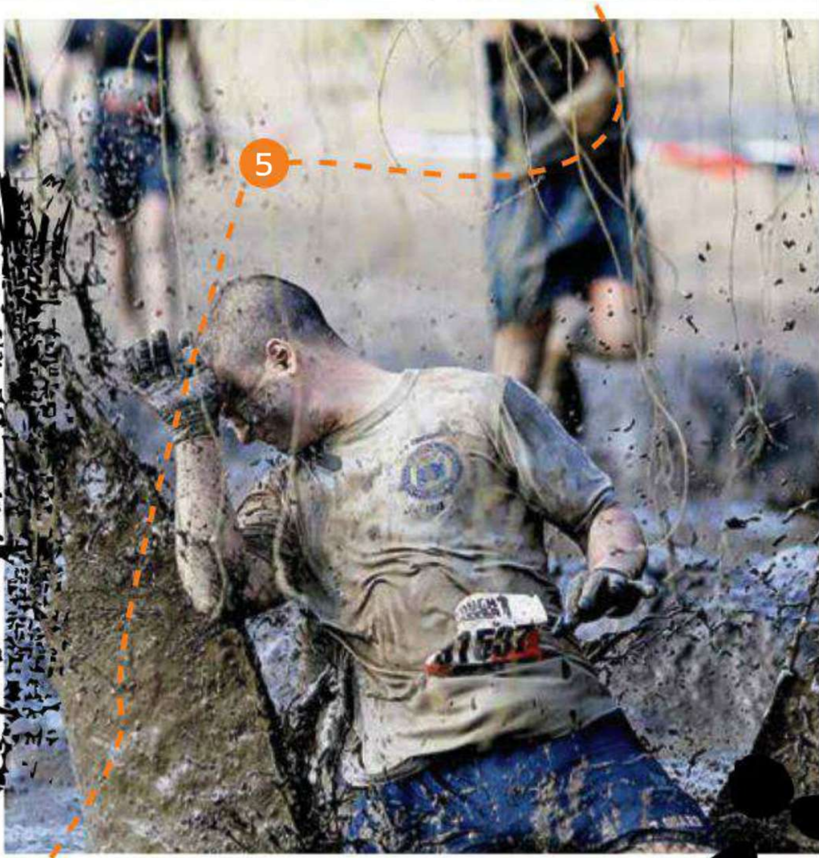

צילום: מרק לייטה, imagebank/gettyimages

1. קו הזינוק בתחרות של 2012 2. ברכת הבוץ וחוטי התיל 3. המנצחת מבין הנשים, אמליה בון, מנסה להתגבר על מכשול "אוורסט" 4. עוד קצת בוץ 5. יש חשמל באוויר: כי אין כמו זץ טוב על הבוקר 6. "Tough Mudder הוא היום הכי נורא שיהיה לך בחיים. וגם הכי טוב" (או: מה לא עושים בשביל סרט מצח)

אותו אלא בצורה קיצונית. כינו אותו כבר מרתון המזוכיסטים וגם "כנראה התחרות הקשה ביותר על פני כדור הארץ"; "מועדון קרב בחיים האמיתיים"; "איירון מן פוגש את ברנינג מן"; "מבחן באש, בקרח, בעפר, בסולמות קופים, במכות חשמל - ובעוד אש".

יש עוד הרבה ענפי ספורט אתגרי (אקסטרים) - המרתון המסורתי למרחק של 42 ק"מ, וגם אולטרה-מרתונים למרחק של 50 ק"מ ומעלה, טריאתלונים (שחייה, רכיבה על אופניים וריצה), טריאתלוני איש הברזל (תשחה למרחק של 3.8 ק"מ, תרכב על אופניים למרחק של 180 ק"מ ואז תרוץ מרתון), ותחרויות חדשות יותר כמו The Spartan Race;Muddy Buddy; Dirty Dash ו-Rugged Maniac. ברובן יש מכשולים, בחלקן כריתת עצים, חיתוך ירקות, שתיית בירה, היאבקות בסגנון מפתחי גוף, חמושים בכידונים של Nerf, ואפילו שינון בעל-פה של שמות כל נשיאי ארה"ב.

התחרויות בסגנון מחנה טירונות מתרבות במהירות, ומאיימות על התחרויות הוותיקות יותר, בדיוק כמו שאמנויות הלחימה המשולבות דחקו את רגליו של האיגרוף לפני עשור. Tough Mudder, עם כמעט מיליון חסידים, היא המובילה בתחום כיום, עובדה ההולמת את מטרתה המוצהרת והיומרנית: "אנו שואפים להחליף את 'איש הברזל' כתחרות המובילה בתחום ספורט הסבולת". לא רע בשביל קונספט שנרקם לפני ארבע שנים באוניברסיטת הרווארד, ממש כמו פייסבוק, בידי יזם חנון חיוור, שוב כמו במקרה של פייסבוק, וקיבל דחיפה ענקית, ניחשתם נכון - מפייסבוק.

•

ויל דין הגבוה ובעל העיניים המנומנמות הוא בוגר יחידת הלוחמה בטרור של הממשל הבריטי. ב-2009 הוא ישב על כיסא סטודנט בבית הספר למנהל עסקים של הרווארד, והגן על הרעיון שהגיש לתחרות התכניות העסקיות המפורסמת, שמקיים בית הספר. הרעיון שלו היה ספורט סבולת שמבוסס על תכנית האימונים של הכוחות המיוחדים הבריטיים. ספורט, שלדבריו, יוכל להתעלות מעל למה שהוא כינה "המונוטוניות העגומה" של מרתונים וטריאתלונים, באמצעות המגוון המרענן של ההכשרה הצבאית - פלוס מוזיקה, בלוגים הורסים, תמונות ופודקאסטים, חברות ואפילו כיף.

פרופסור לשיווק עיין בהצעתו של דין. "סולמות חבלים, זחילה בבוץ", הוא אמר. "מי

יעשה את זה?"

"אני חושב שאני יכול להשיג 500 משתתפים שישלמו כ-100 דולר כל אחד."

"ואם הם ישרדו את מסלול המכשולים שלך, במה הם יזכו?"

"בסרט מצח."

דין הפסיד בתחרות של הרווארד לצוות שהרעיון שלו נהפך בסופו של דבר ל-CloudFlare, כיום חברת אבטחת אינטרנט שממומנת בידי משקיעים בכ-20 מיליון דולר. אבל הוא המשיך לפתח את הרעיון שלו. הוא עבר לברוקלין וחבר לחבר ותיק שלו מהלימודים, הפרקליט הלונדוני גאי ליווינגסטון, שמונה למנכ"ל. יחד השיגו 20 אלף דולר, 480 אלף דולר פחות מהשקעת הסטארט-אפ של פייסבוק חמש שנים קודם לכן.

דין וליווינגסטון ביצעו את ההשקעה הראשונה והחשובה ביותר שלהם, 8,000 דולר, במודעות בפייסבוק. "הן היו עדיין זולות ב-2010", אומר דין. די מהר היו ל-Tough Mudder 11 אלף לייקים בפייסבוק. המייסדים השתמשו בשארית כספי ההשקעה כדי לשכור אתר סקי בפנסילבניה, לשכור צוותי בניין כדי לבנות מכשולים, לוודא שאין במכשולים שבבי עץ ומסמרים בולטים, ולאסוף צוותי רפואה, ניקיון וכבאות מתנדבים כדי להשגיח על קיר הלהבות באתגר האחרון. "ואז התחלנו לדאוג."

לאחר שההרשמה נפתחה ונרשמו כמה מאות אנשים, דין חשב שאולי יש בעיה עם אתר האינטרנט שלו. אז זהו - שלא. פשוט מי ידע שיש כל כך הרבה לוחמי סופשבוע וספורטאי קרוס-טריינינג, דור P90X, שרעב לאימון רצחני?

במקום 500 נרשמים, המספר שדין שלף בהרווארד, נרשמו ל-Tough Mudder הראשון 4,500 איש. הנרשמים שילמו החל ב-70 דולר למקדימים להירשם ועד 100 דולר ל"עצלנים מהתחתת שנרשמו אחרונים", והכניסו יותר מ-250 אלף דולר. בתוך שבוע הרוויחו דין וליווינגסטון פי עשרה מהשקעתם הראשונית. כל שנותר להם לעשות עכשיו היה לארגן את העניין - ספורט חדש ש-4,500 לקוחות נמרצים ביותר המתינו לו בלהיטות. מה שהלקוחות האלה לא ידעו הוא ש-Tough Mudder מורכב מדין, ליווינגסטון וכמה מתמחים. "היינו נאיבים ביותר. חשבנו שהכול ילך לפי התוכנית", נזכר דין.

ואז זרחה השמש על יום ראשון, 2 במאי 2010, והאיר השחר על עידן Tough Mudder.

"גילינו שקירות טיפוס שהיו אמורים להיות בגובה 3.6 מטרים היו בגובה 1.5 מטר." במקום להעפיל על הקירות כמו נחתים, המתחרים דילגו מעליהם. "ולא מדדנו נכון את המסלול. הוא לא היה באורך 11.2 ק"מ כמו שהבטחנו, אלא יותר באורך 8.8 ק"מ. וזה התברר כמזל גדול כשגילינו שנגמרו לנו מי השתייה."

איכשהו כולם נשארו בחיים עד השקיעה. מאדרים מרוצים דיברו וסיפרו על התחרות בכל מקום. המייסדים ארגנו עוד שתי תחרויות באותה שנה, והרוויחו 2.2 מיליון דולר. שלוש שנים מאוחר יותר, הם שקועים עד הברכיים בכספי הבוץ.

כעסק, Tough Mudder הוא פשוט עד כדי גיחוך. זאת חוויה, לא מירוץ. כמו שדין אומר, "אם אתה מטפס על הר, אף אחד לא שואל כמה זמן זה לקח לך. אף אחד גם לא משלם לך". דין וליווינגסטון מוכנים להתערב שלחולצות לקעקועים ולסרטי המצח הכתומים של Tough Mudder שמקבל כל מי שמסיים את התחרות וכבר הפכו לאייקון, יש משמעות רבה יותר עבור הקהל שלהם מאשר פרסים כספיים. ובלי פרסים כספיים, דמי הרישום נשארים נמוכים וההכנסות - גבוהות.

אחרי הוצאות, כולל בירה אחת חינם לכל מי שמסיים את המסלול, כל מה שנשאר הוא רווח. ב-2010 הם הרוויחו מספיק כדי לקיים 14 תחרויות ב-2011. סך כל ההכנסות: 22 מיליון דולר. לוח הזמנים של השנה שעברה התמלא כבר ב-35 תחרויות ב-16 מדינות, בהן אוסטרליה, קנדה, סקוטלנד ואנגליה, וההכנסות התקרבו ל-70 מיליון דולר. בלוח הזמנים של השנה מסומנות יותר מ-50 תחרויות, בכל המדינות הללו וגם בגרמניה.

•

חוטי החשמל במכשול מכות החשמל אולי מפיקים ניצוצות וצורבים, אבל הם לא המכשול הקשה ביותר ב-Tough Mudder. גם לא "החוקן הארקטי" - אמבט ענק של מי קרח שהמאדרים צריכים לשחות בו, כשהם צוללים מתחת לקיר שעליו חוטי תיל. האתגר הקשה ביותר הוא "האוורסט" - רמפה מרוחה בגריז בגובה 4.5 מטרים, שבה מתבטא ההבדל בין Tough Mudder לבין כל מירוץ אחר.

חלק מהמאדרים זריזים ובטוחים מספיק כדי לטפס חצי מהדרך, להצליח לאחוז בקצה ולמשוך את עצמם למעלה - אבל אחרים לא מצליחים. לאחר כ-10.5 ק"מ של מסלול, הרגליים שלהם כמו ג'לי. הם לוקחים תנופה בריצה, מסתערים על הרמפה ונופלים ממש לפני שהם מגיעים לקצה. חלק מצליחים לגעת בקצה בקצות אצבעותיהם, ואז מקללים ונאנקים כשהם מאבדים אחיזה ומחליקים בחזרה למטה. ושוב תנופה בריצה, ועוד ניסיון. זה יכול להימשך ככה עשר פעמים במשך 20 דקות ארוכות. האוורסט תלול כל כך, שככל הנראה חצי מהמאדרים היו נערמים בערמה גדולה ומתפתלת למרגלותיו, לולא "המחויבות" שמבדילה את התחרות הזו מכל האחרות. "עבודת צוות ואחווה חשובות לי יותר מאשר זמן המסלול שלי", אומרת התחייבות ב-Tough Mudder, "ואני עוזר לחברי המאדרים".

כשהקיר המשופע תלול מדי עבור חלק מהמתחרים, יתר המתחרים מחכים להם. הם קוראים להם קריאות עידוד: "קדימה, קטן עליך! הפעם אתה עושה את זה!" הם רוכנים מעל הקיר, שולחים למטה זרוע לתפוס יד או פרק כף יד, כדי למשוך למעלה את המאדר הבא. דבר דומה מתרחש בקירות הטיפוס בגובה שישה מטרים, בנקודות אחרות במסלול: המאדרים החזקים יותר יוצרים סולמות אנושיים, ונותנים לחלשים מהם לטפס על גבם לפסגה, שם מתחבקים כולם חיבוקי אחוקים וצורחים צרחות קרב אינדיאניות.

"ככה עושים את זה!" צועק מארק גיבנס, לוחם גבוה ומשופם שלחם בעיראק, לבוש פונצ'ו וסומבררו. גיבנס חדש בספורט הזה, אך היום הוא לא מתחרה. "רק השנה רצתי ב-Tough Mudder הראשון שלי" - הוא אומר. "אני אגיד לך משהו. הייתי חייל בחיל הנחתים האמריקני במשך 28 שנה, והחבר'ה האלה כאן הם הבני זונות הכי קשוחים שראיתי בחיים שלי. רצתי תשעה מרתונים, ואתה יודע מה? מרתונים הם משעממים. פה יש לך גיוון, זה כיף! חוטי החשמל האלה? זה כמו הכשות נחש - אתה קופץ במקום, בודק שאתה עדיין בחיים וממשיך הלאה. ואולי אתה לא מצליח להתגבר לבד על האוורסט אבל החבר'ה האחרים מושכים אותך למעלה. עבודת צוות - בזכות זה הדבר הזה מדליק יותר ממרתון."

המסלול נראה מפחיד בחושך. בחצות מרבית האנשים פורשים לאכול ולישון או לפחות לנוח. חלק אוכלים מרק קר ישירות מקופסת שימורים. אחרים מרכלים על עבודת הצוות הצמודה ביותר של Tough Mudder: סקס קולני באוהלי המנוחה. רק הקשוחים ביותר ממשיכים לרוץ במסלול

כמו חיה קדמונית שמתרוממת מתוך בוץ מתקופת המזוזואיקון (עידן בלוח הזמנים הגיאולוגי; ק"ק), הדבר הזה הלך והתפתח. ב-Tough Mudder הראשון, למשל, ההוא על מדרוני הסקי בפנסילבניה, חולקו פרסים על התספורת הטובה ביותר ועל התלבושות הטובות ביותר. באחד המכשולים במסלול הראשון, "אמבט הדם", נדרשו המתחרים לאכול פלפל הַבֶּנֵרו (הנחשב לאחד החריפים בעולם) ואז לצלול לתוך ברכה של מי קרח אדומים. המארגנים הורידו את המכשול מהמסלול כשמאדרים התחילו להקיא במים, ואף יותר מכך. הניסיון הוביל להתחייבות בלתי רשמית: המכשולים לא יכללו אתגרים שקשורים לעיכול.

•

Tough Mudder היא תחרות שיודעת לצחוק על עצמה. באתר Toughmudder.com מופיעות תמונות של "תלבושות קבוצתיות מגוחכות" לצד הכיתוב "מאדרים לא לוקחים את עצמם יותר מדי ברצינות".

גם מאז שנרשמו הכנסות של שמונה ספרות ונכנסו ספונסרים תאגידיים שהפכו את כל העסק מכובד יותר, עדיין ניתן לראות מדי פעם מישהו בתחפושת בובספוג או באטמן על המסלול, כמו גם שלטי בדיחות המופיעים לאורך הדרך: "אם

אתה כבר מתנשף בשלב הזה, אנחנו מצטערים עבור בן הזוג שלך"; "תשאיר את הגאווה שלך פה וזכור - חתמת על כתב ויתור למקרה שתמות".

הקטע לגבי כתב הוויתור, במקרה של מוות לפחות, נכון. טופס בן שלושה עמודים מתאר את Tough Mudder כ"פעילות מסוכנת שהיא האתגר הפיסי והמנטלי האולטימטיבי". כתב הוויתור למקרה מוות הוא מסמך משפטי כמו גם כלי קידום מכירות. כל מתחרה חייב לחתום עליו, וכתוב בו ש- Tough Mudder LLC אינם אחראים לפציעות בגלל "עשן ולהבות חשופות, חוטי תיל, צינורות, מכות חשמל, עזרה ראשונה לא הולמת ו/או... טעויות בשיקול הדעת של אנשי הצוות העובדים בתחרות".

המאדרים מסכימים שזוהי אחריותם לבדוק כל סנטימטר במסלול שאורכו 19-16 ק"מ, ולוקחים על עצמם אחריות ל"עצמות שבורות, רצועות קרועות, זעזועי מוח, כוויות קור, פגיעות הקשורות לחום, לחץ נפשי או תשישות, זיהום וזעזועי מוח".

כתב הוויתור ממשיך ופוטר את Tough Mudder LLC מכל אחריות לפגיעות כגון "פציעות בעמוד השדרה ושיתוק, שבץ, התקף לב ואף מוות". סעיף קטן מציין אתרים שאפשר למות בהם, "כולל אך לא מוגבל לעמדות, מדרכות, חניונים". הרשימה כוללת גם "בית שימוש", ככל הנראה למקרה שמאדר אומלל יתבלבל בין הנוחיות למכשול החוקן הארקטי.

השנה יעבור מטה האימפריה למשרדי ענק בברוקלין, שם עדיין מתגורר דין בן ה-32, שרוכב על אופניו לעבודה, עם ארוסתו. משרדי ההנהלה הקודמים נהיו צפופים מדי כשהחברה שלו גדלה משמונה עובדים ליותר מ-120 בתוך פחות משנתיים. רובם צעירים, בכושר טוב, ומעבירים כל הזמן את המסר של חוויית ה-Tough Mudder, עבור דור שמעריך חוויות יותר מהכול וצמא לתחמושת החברתית - תמונות, סרטונים, ציוצים - שאירועים כמו Tough Mudder מספקים. לטפס על הר זה נחמד, אבל להצטלם על הפסגה ולהעלות לפייסבוק כדי שכל החברים שלך יקנאו זה נחמד יותר. אתה יכול לקנות כרטיס לפסטיבל קואצ'לה, אבל את Tough Mudder אתה חייב לשרוד.

"חוויות הן המותרות החדשות", אומר אחד המנהלים, בחור רזה לבוש טי-שרט, ומשוויץ במודל לגו של קיר טיפוס, מתנה מאחד ממעריצי Tough Mudder, ובתמונה של מעריץ אחר, שהדביק חוטי חשמל צהובים לראשו והתחפש בהאלווין למכשול טיפול במכות חשמל.

"אנחנו חיים את המותג", אומר מנהל אחר. "אנחנו לא כמו הדור של ההורים שלנו", אומר שלישי. כוונתו שהם לא מסתפקים במשרה של חליפה ועניבה וחוסכים לבית אבות. "מה שחשוב לנו זה מה שאנחנו עושים, לא מה שיש לנו".

אם זה נשמע קצת כאילו הם שיננו את זה, זה לא אומר שהם לא מתכוונים לזה. העברת המסר היא פשוט חלק מתכנית הלימודים באוניברסיטת Tough Mudder, תכנית ההכשרה התאגידית. העובדים קוראים את ההיסטוריה של

i

Tough Mudder

נוסד: 2009
מייסדים: ויל דין וגאי ליווינגסטון
רווח ב–2012: 22 מיליון דולר
משתתפים רשומים בעולם: מיליון
דמי הרשמה: 100 דולר + בירה אחת חינם
הפרס למנצח: 15 אלף דולר
אורך הקפה אחת: 19–16 ק"מ
מספר הקפות: 20–15
מכשולים בהקפה: 32
תחרויות בשנה: 35
מדינות מארחות: 16

> כתב הוויתור למקרה מוות הוא מסמך משפטי כמו גם כלי קידום מכירות. כל מתחרה חייב לחתום עליו, וכתוב בו כי החברה המארגנת אינה אחראית לפציעות בגלל "עשן ולהבות חשופות, חוטי תיל, צינורות, מכות חשמל, עזרה ראשונה לא הולמת ו/או... טעויות בשיקול הדעת של אנשי הצוות העובדים בתחרות"

סטארבאקס כדי לקבל טיפים על איך להתרחב בלי לאבד שליטה על האיכות. הם לומדים איך יצרה חברת התעופה ג'טבלו (Jetblue) תרבות "אנטי-תאגידית" וכיצד חברות כורות מידע על מנהגי הלקוחות.

הם מתדיינים איך עזרה תוכנית הריאליטי The Ultimate Fighter ל-UFC לבסס את המותג שלה (אל תופתעו אם Tough Mudder יופיע פתאום כתכנית ריאליטי בטלוויזיה בכבלים, כשתחרות World's Toughest Mudder היא אירוע סיום העונה). הם דנים בכך שהמותג שלהם דומה יותר להארלי דייווידסון - מועדון חברתי, מצב נפשי - מאשר כל ספורט מסורתי עלוב אחד. והם מעדיפים להימנע משאלות על מר מאוס.

בילי וילסון, הידוע גם בכינויו מר מאוס, הוא חייל בריטי בגמלאות שטוען שוויל דין גנב ממנו את הרעיון. וילסון הוא טיפוס צבעוני שלא חושש לומר כל מה שהוא חושב, ורץ פעם את מרתון לונדון מחופש לישבן של סוס. ב-1986 החל להנחות מרוצי מכשולים בסגנון צבאי בחווה שלו באזור המידלנדס באנגליה. "לא המצאתי ריצת קרוס-קאנטרי וגם לא קורסי התסערות צבאיים", הוא אומר. "מה שעשיתי היה לחבר ביניהם, ואז להוסיף את השמות המטורללים שהמצאתי, של מתקני עינויים מעוררי אימה".

דין ביקר את וילסון ולמד את מירוצי ה-Tough Guy שלו לפני שפיתח את התכנית העסקית של Tough Mudder. הוא חקר גם מסלולי מרוצים אחרים ומתעקש שהוא לא יכול היה "לגנוב" רעיון שנמצא בכל מקום. ביקורת של הרווארד מצאה שלא פעל שלא כדין אבל ציינה את דין לרעה על כך שלא עמד בסטנדרטים של האוניברסיטה ליושר והגינות. מר מאוס תבע את Tough Mudder ב-2010. החברה של דין התפשרה בתביעה ושילמה 725 אלף דולר, לפי דיווחי העיתונים.

אבל עדיין, נותר ביניהם דם רע. מר מאוס, שכינה את דין "נוכל" ו"גנב מגעיל", שלח לפלייבוי אימייל בו הבטיח שיחשוף את פרצופו של דין פעם אחת ולתמיד ב-2013. יריב אחר, אחד ממייסדי Spartan Race, ג'ו דה-סנה, אמר, "אין אדם שאני מתעב יותר מאשר ויל דין. אני קם כל בוקר רק כדי לעשות לו דווקא".

ההתייחסות של דין לעניין, בכל אופן, קרירה יותר מהחוקן הארקטי. "אנחנו מקימים מותג", הוא אומר. זה הכול. נכון לעכשיו, לפחות.

•

ביום שבת מתקבצים יותר מ-1,000 מאדרים בפארק רייסוויי, זירה ישנה וחלודה של מרוצי מכוניות ומוטורקרוס באינגלישטאון, ניו ג'רזי, למרתון World's Toughest Mudder. המטרה: לרוץ כמה שיותר הקפות של 16 ק"מ במשך 24 שעות. הפורמט הזה הופך את World's Toughest Mudder לתובעני יותר מכל טריאתלון איש הברזל.

למעשה, תחרות איש הברזל העולמית הפכה קלה יותר מאז החלה ב-1978. המנצח אז שחה למרחק 3.8 ק"מ, רכב 180 ק"מ על אופניים ואז רץ מרתון בזמן של 11 שעות ו-46 דקות, ואילו כיום מנצחי איש הברזל עושים אותו הדבר במעט יותר משמונה שעות. לאחר עשר שעות הם מקבלים הודעות טקסט עם ברכות ואיחולים.

Tough Mudder קשה יותר, או לפחות ארוך יותר, וזהו גם המוטו של אחת הקבוצות הטובות ביותר בתחרות, Nine Inch Males. ב-World's Toughest Mudder היעילות רק הופכת את המאמץ תובעני יותר. המנצח בשנה שעברה, ג'וניונג פאק, מהנדס מברקלי, מסצ'וסטס, השלים שבע הקפות. השנה יצטרכו יותר מכך, ומי יודע כמה הקפות יצטרך לעשות המנצח ב-2020. 15? 20? 20 הקפות הן כמעט 322 ק"מ, ו-640 מכשולים, כך שיהיה על המנצח לעבור כל 1.6 ק"מ בשבע דקות, דבר שייתכן שאף בן אנוש לא מסוגל כלל לעשות. "אנחנו בוחנים את הגבולות", אומר דין.

רק חמשת האחוזים העליונים מתוך המשתתפים ב-34 תחרויות אזוריות התאימו לתחרות הזאת. אותם 1,200 בכירי החוקן הארקטי מתמתחים ומתכוננים מאחורי קו ההתחלה קצת לפני 10 בבוקר, ומאחלים אחד לשני יום מאדר שמח. ואז מכריזים הרמקולים

צילום: imagebank/gettyimages

"קדימה, קדימה, קדימה!" והמירוץ מתחיל. רק עוד 23 שעות, 59 דקות ו-45 שניות לסיום.

פאק, המנצח המגן על תוארו, מזנק קדימה בריצה מהירה. פאק בן ה-34 חושב שיוכל לנצח בשמונה הקפות - 129 ק"מ - עד השעה הזאת מחר. "אם זה יקח יותר, אני מוכן", הוא אומר. "כי אני תחרותי מאוד". פאק הוא מכונת ריצה כחושה שרץ במרתון בוסטון, אך טוען שהוא לא אתלט. "אבל אם מה שיכריע זה מי רוצה את זה יותר, אני או מישהו אחר - כדאי למתחרה שלי להתכונן לסבל שלא נגמר". הוא מכנה את Tough Mudder "עינוי בהתנדבות".

שני כוכבים חדשים נצמדים אליו בהקפות הראשונות. ניקולאי נאצ'ב ובריס וילק, שני מצליחנים רזים שמקבלים תמיכה מהמשפחה והחברים בשלוש וחצי ההקפות הראשונות. מדובר ב-56 ק"מ - יותר ממרתון, יותר ממה שיצליחו שאר המאדרים לרוץ ב-24 השעות הבאות. וילק, פאק, ונאצ'ב כבר מקדימים בשעה את שאר המתחרים. "שני החבר'ה האלה נצמדו אלי בכל צעד, כמו בתחרות הליכה, וזה היה די מעצבן", נזכר פאק מאוחר יותר. "חשבתי שני דברים. אחד, זה הולך להיות לילה ארוך. ושתיים, הם הולכים להפסיד".

כשנאצ'ב נעצר בבקתת חימום, אחד מתוך חמישה אוהלים מחוממים לאורך המסלול, המצוידים במי שתיה, בננות וחטיפי אנרגיה, פאק חולף על פניו במהירות ומגביר את הקצב.

"חשבתי לעצמי, אני הולך להיפטר ממנו". פאק ווילק, שומר פארקים צנום מווירג'יניה, נלחמים ראש בראש על הניצחון, ועוברים שוב ושוב בפאנקי מאנקי - מכשול שבו על המתחרים לעבור בסולמות קופים מעל מי קרח - בזמן שהשמש שוקעת והטמפרטורות צונחות. אין מנוחה למנהיגים.

פאק מסיים את ההקפה החמישית ב-21:14 בליל שבת. בשלב הזה הביצים שלך מטפסות לגרון מרוב קור. נאצ'ב, שהוביל בשלבים המוקדמים, נפגע בכף רגלו ונושר מהתחרות. שומר הפארקים וילק מוביל, ומותח את הפער שלו על פאק לשעה, אבל וילק מתחיל להראות סימני עייפות, עיניו מזוגגות כשהוא רץ בקצב רצחני צעד אחרי צעד, 20 אלף צעדים כל הקפה, ועם כל צעד מזג האוויר נהיה קר יותר.

פאק ממהר לאוהל שלו להפסקת רענון. הוא מקלף מעליו את חליפת הריצה ומחליף את נעליו הרטובות והקרות בזוג יבש. "חייב להזדרז", הוא אומר. "אפשר בקלות לשרוף עשר דקות בתחנת רענון". זה כמעט הזמן שלוקח לו ללבוש חליפה יבשה וצמודה. הוא מושך אותה על רגליו ועל חזהו וזרועותיו - ורק אז נזכר, "אני ממש חייב להשתין".

גילוי שלפוחית נאות: מאדרים משתינים בתוך החליפות שלהם. זריקת החמימות הקצרה הזאת היא תענוג באמצע לילה קפוא. לרוע מזלו של פאק, צוות וידיאו של Tough Mudder מתעד כל צעד שלו עם זרקורים ומיקרופון. המנצח המגן על תוארו לא יכול לעשות במכנסיים ככה מול כולם, לכן הוא מקלף שוב את החליפה, מפנה גבו למצלמה וממלא בקבוק גייטורייד ריק.

הוא סוגר שוב את הרוכסן, ממהר לקו הזינוק כדי להתחיל את ההקפה הבאה שלו, ומגלה שהוא לא מוצא את שבב התזמון שעוקב אחר ההתקדמות שלו במהלך המסלול. הוא מקבל על זה קנס של 20 דקות עיכוב. פאק מצנן את עקביו הכואבים בתחנת מנוחה, מחכה שזמן העונש שלו יעבור, מלקה את עצמו על הטעות שעשה. "כרגע עשיתי שתי טעויות שעלו לי ב-30 דקות", הוא אומר. "וילק מקדים אותי בשעה. זה מעורר בי ספקות. יכול להיות שדפקתי את זה".

הוא יכול לפרוש. אין בכך כל בושה: מתוך 1,200 המתחרים שיצאו לדרך בשבת בבוקר, רק 237 עדיין ירוצו בסוף. פאק מושך בכתפיו. "יהיה מה שיהיה". הוא רץ מהאוהל שלו לקו הזינוק שמוביל למכשול הראשון, גבעת בוץ שנקראת קליפהאנגר, ומנופף לצלמים. 90 דקות אחרי המוביל, הוא יוצא בריצה.

•

"זה החלק הכיפי", אומרת אמליה בון, 29, המובילה בקרב הנשים. היא יפהפייה בלונדינית עגולת פנים עם כתפיים רחבות ושרירי בטן חזקים, שהיתה כוכבת סופטבול וכדורגל בתיכון, והמשיכה ללימודי משפטים ולקריירה מזהירה באחד ממשרדי המשפטים המובילים במדינה. בון, הכמהה לאתגר פיסי, מנהלת כיום פשיטות רגל של תאגידים במשך השבוע ורצה מרוצי סבולת בסופי-השבוע. במשרד שלה בסניף שיקגו היא מציגה בגאווה כמה סרטי מצח מוכתמים בבוץ של Tough Mudder וגולגולת שזכתה בה במירוץ Spartan Death.

בון אהובה על הנשים. ב-World's Toughest Mudder הראשון ניצחה ג'וליאנה ספרולס, מאמנת אישית מאוהיי, קליפורניה, שהגיעה לקו הסיום עם כווית קור בכף הרגל. אבל שנה לאחר מכן ספרולס נעלמה מהאופק, והשאירה את בון ועוד 77 נשים לבד מול פאק ועוד יותר מ-1,000 גברים. יש האומרים שלנשים יש יתרון במסלולי מכשולים בגלל שנדרשת בהם נחישות רבה, ולא רק כוח או מהירות, וייתכן אף שיש להן יתרון בגלל העובדה ששומן הגוף מבודד היטב (לאתלטים גברים יש בממוצע כ-9% שומן ואילו לנשים 17%). לא שזה קל, לאף אחד. אחת הנשים, שהיא גם מאדרית וגם אמא, אומרת כי "Tough Mudder קשה יותר מאשר ללדת".

המסלול נראה מפחיד בחושך. בחצות מרבית האנשים פורשים לאכול ולישון או לפחות לנוח. חלק אוכלים מרק קר ישירות מקופסת שימורים. אחרים מרכלים על עבודת הצוות הצמודה ביותר של Tough Mudder: סקס קולני באוהלי המנוחה. רק הקשוחים ביותר ממשיכים לרוץ במסלול. הם חובשים כובעי מנורה שמבליחים בחשכה כמו גחליליות מעל הבוץ. אם תעקוב אחרי אחת מהן לסימן ה-6.5 ק"מ, תשמע נשימה מאומצת של מאדר תשוש שמתקרב. הוא מרשרש בצעדיו כשהוא מגיע למכשול נחש בריח, שמורכב מצינורות פלסטיק שחורים. הוא מקלל בעודו מתכופף על ברכיו ובוחר לתוך איזה צינור לזחול. הכול שקט לרגע כשהוא מטפס כמו עכבר למעלה ולמטה, ויוצא בספלאש לברכה של בוץ קפוא.

מי רוצה לבלות ככה את ליל שבת שלו? מאות אלפי בחורים בשנות ה-20 וה-30 לחייהם שרוצים להוכיח שהם לא חנונים, מסתבר. אחד מהם נהג לתהות אם החברה שלו מטילה ספק בגבריותו. "מעולם לא הרבצתי לבחור אחר כדי להגן עליה. מעולם לא הקמתי מדורה או פשטתי עור מארנב", הוא אומר. אחרי שרץ ב-Tough Mudder, "שנינו חיבבנו אותי יותר".

לוחם סופשבוע אחר סיפר ל"ניו יורק טיימס" שהספורט החדש הוא "הסיכוי היחיד לבחור כמוני להרגיש כמו המלך לאונידס". העיתון ציטט פרופסור לסוציולוגיה שקרא לתחרויות המכשולים "הייצוג הפיסי של הגבריות. הדמיון לאימון הצבאי מקרין על הגברים האלה וגורם להם להרגיש גבריים יותר".

המאצ'ואים של מאדר צצים בכל מקום. הלוגו והסיסמאות מתייחסים לאברי המין הגבריים ואין שום אזכור לציצים. אבל דווקא אמליה בון היא זו שחולפת על פני הגברים, ולא להפך, ככל שמעמיק הלילה. קצת לפני חצות עוברת בון, שלובשת סינר כתום שמסמל שהיא המובילה בקרב הנשים, על פני זוג גברים תשושים שמדשדשים לקראת סוף ההקפה השלישית שלהם. היא מסיימת את החמישית. המייסדים, שעוקבים אחר התחרות, מתפעלים מהביצועים של בון. הם לא ציפו שתהיה אישה בקרב 10% הראשונים, שלא לדבר על עשרת המסיימים הראשונים. כשבון עוקפת את הגברים המכווצים והצולעים, אחד מהם לוחש בקול צרוד "אמליה, תתחתני אתי".

לקראת עלות השחר, שורר בחוץ קור של

צילום: imagebank/gettyimages

מעלה אחת. מארק סטיראט הסקוטי מגיע לפאנקי מאנקי, מכשול שבו עוברים המתחרים על סולמות קופים מעל מי קרח. סטיראט וחברי צוותו העליזים, Fuddy Muckers, הגיעו כל הדרך מאברדין, סקוטלנד, במיוחד לתחרות. כמו מרבית המתחרים, הם מחליקים מסולמות הקופים ואז מתיזים ומשכשכים את שאר הדרך במים. סטיראט מטפס החוצה רועד מקור, וקופץ במקום כדי להזרים את הדם. אז הוא נכנס לבקתת חימום ויוצא בחיוך. "מרק חם ואדוויל, אלו הן מתנות ששמחתי לקבל!" יש לו עוד כ-9.5 ק"מ לסיום המסלול.

עכשיו תורו של סטיב לרסון לאכול בוץ. לרסון קצוץ השיער, שומר בגן החיות במחוז סדג'וויק בוויצ'יטה, קנזס, הוא אחד מהמאדרים הקשוחים ביותר שיש, ספורטאי-על שחושב שמרתונים הם לחלשלושים.

"ברגע שפי דידי ואופרה רצו מרתונים, חשבתי לעצמי, כל אחד יכול לעשות את זה", הוא אומר. לכן לרסון בן ה-33 רץ אולטרה-מרתון. הוא ניסה את מסלול האכילה התחרותית וזכה ב-100 דולר על בליעת 14 נקניקיות בחמש דקות, ואז "עשה חיים משוגעים" בתחרות Tough Mudder אזורית. לרסון מתאר הכי טוב את מכשול מכות החשמל ("כואב יותר מנשיכה של פינגווין"), אבל הלילה הוא סודק צלע באחד המכשולים ומבזבז 45 דקות בניסיון לטפס על קיר בגובה שישה מטרים, 1.6 ק"מ מקו הסיום. לבסוף, בוכה מרוב תסכול, הוא פורש. "זה לא הלילה שלי", אומר המתמודד בפעם היחידה.

•

השעה שלפני עלות השחר היא הקשה ביותר. המסלול כמעט ריק, ורק המובילים וכמה עשרות חבר'ה רטובים וחסרי שינה שמסרבים לוותר, משתרכים בקור מקפיא תחת ירח בצבע כפור. זה בדרך כלל הזמן שבו מאדר אחד חוטף שוק היפותרמי. עיניו מזדגגות. הוא מתחיל למלמל.

מאדרים משתינים בתוך החליפות שלהם. זריקת החמימות הקצרה הזאת היא תענוג באמצע לילה קפוא. לרוע מזלו של פאק, צוות וידיאו של Tough Mudder מתעד כל צעד שלו עם זרקורים ומיקרופון

לפעמים הזומבים ההיפותרמיים האלו פשוט מתכרבלים בבוץ ועלולים למות, אם מאדרים אחרים לא מועדים עליהם וקוראים לעזרה.

אמליה בון עדיין מזמזמת לה. היא שומרת על חום הגולגולת על ידי החזקת הראש מחוץ למים בשחיות הקרח ונשארת ערנית באמצעות שיחה עם המתנדבים שמאיישים את המכשולים ועם אנשי הצוות הרפואי באוהלים. "את במצב מעולה, אמליה!", קוראים לעברה. "באמת?", היא שואלת בהפתעה. "פאק עבר פה רק לפני חצי שעה", היא מתעדכנת.

פאק הצליח לעבור את וילק. מוקדם יותר באותו לילה נכנס שומר הפארקים, שהקור האט אותו, לאוהל שלו לאחר שש הקפות. בסופו של דבר הוא עזב את תחנת הרענון - ואת המירוץ שהוביל במשך יותר מ-12 שעות - בעזרת אמו וארוסתו. כשעובד במסלול מסר את החדשות לפאק, הוא אגרף את כף ידו. "ניצחתי אותו עכשיו", חשב. "אתה לא עוצר בתחנת רענון כשאתה מוביל בשעה. בשלב הזה אתה נכנס לתחנת רענון רק אם אתה גמור".

עכשיו כשווילק מחוץ למירוץ, פאק נרגע. הוא משייט לו בהקפה שמינית ושובר את השיא - הקפה אחת יותר מכלל ההקפות שעשה כשניצח בשנה שעברה - בזמן שהשמש והטמפרטורות המטפסות מעלה מוציאות מאדרים מהאוהלים שלהם לעוד סיבוב אחד אחרון. כשפאק עובר מתחת לקשת המתנפחת שמעל קו הסיום, הוא מתחיל את ההקפה התשיעית שלו. אחרי כמעט 129 ק"מ ו-256 מכשולים, יש עוד 16 ק"מ ו-32 מכשולים עד לסיום.

שעתיים מאוחר יותר, משתרך לכיוון האוורסט, 5.5 ק"מ מקו הסיום, הוא שומע מעריץ צועק "ניצחת את כל הגברים!" אלו חדשות טובות עבור פאק, שסובל מאוד. דלקת גידים בברך אחת, כפות רגליים קפואות, התכווצויות - הוא בקושי יכול ללכת, ובטח שלא לרוץ. כן, החדשות טובות עד שהמעריץ מוסיף "אבל אמליה חמש דקות אחריך".

"מה?"

אחת מ-13 הנשים שעוד נותרו במירוץ, עורכת הדין בון, מקטינה בהדרגה את הפער מפאק מאז חצות. היא שרה לה בשקט, מפטפטת עם מאדרים אחרים, מכריחה את עצמה לרוץ בעוד הם הולכים, והתקרבה למרחק של ארבע דקות ממנו כשנותרו כ-5 ק"מ. היא קרובה כל כך שהיא יכולה לראות את פאק בצלופה החשמלי. הוא חוסך זמן באמצעות גלגול לצדדים בבוץ, מתחת לחוטי החשמל, ואז נעמד, ומנגב רפש שחור מעיניו. הוא אוסף באופן מוחשי את הכוח שעוד נותר בו ויוצא בריצה קלה.

מאדרים, מעריצים, חברים, בני משפחה, מתעדי וידיאו ומתנדבים מתקבצים בקו הסיום, קוראים קריאות עידוד ומצלצלים בפעמונים, משרבבים את צווארם לראות מי יופיע מאחורי הפינה האחרונה וייכנס ראשון לאצטדיון. זהו פאק, שמצליח להגדיל את הפער מבון בסוף. הוא מנפנף בידו, מתכופף ממותניו, אוסף את הנשימה שלו, בעוד מתנדב עם צינור גינה טופח על שכמו, ואז שוטף אותו במים.

בון מגיעה בריצה תשע דקות מאוחר יותר, השניים מתחבקים ומצטלמים יחד. הפרש זמן הניצחון הרשמי של פאק, שמונה דקות ו-56 שניות, הוא 0.6% של כל המרוץ. בון גרמה לו לרוץ מפחד.

כמנצחים, הוא מבין הגברים והיא מבין הנשים, הם זוכים ב-15 אלף דולר כל אחד. אבל רק לפאק קוראים לדרגש המנצחים, ללחוץ ידיים עם המייסדים דין וליווינגסטון, ולהיות מוצג בפני הקהל בתואר "האדם הקשוח על פני כדור הארץ!" "אולי בשנה הבאה", אומרת בון.

במסלול עדיין רצים מאדרים נוספים, שנאבקים להגיע לאצטדיון. בסוף המסלול, Fuddy Muckers מסקוטלנד משתרכים לקראת הצלופה החשמלי. פאק התגלגל בבוץ כדי לחסוך פה בזמן, אבל הסקוטים המתנשמים בכבדות כבר לא מתעניינים בטכניקות חיסכון בזמן. כשאחד מהם חוטף ניצוץ חשמל בנחיר, סטיראט לא יודע את נפשו הדואבת מרוב צחוק. "עשינו הרבה מרוצי כושר", הוא אומר, "אבל אף אחד מהם לא היה מעולה כמו המרוץ זה".

שבועיים מאוחר יותר גרמה תחרות Tough Mudder אזורית, דרומית לטמפה, לפקק תנועה באורך 16 ק"מ סמוך למקום התחרות. עשרות מאדרים זינקו ממכוניותיהם ורצו את מספר הקילומטרים האחרונים עד לקו הזינוק.

אחרי שלוש שנים, Tough Mudder נראה פחות כמו ספורט ויותר כמו קהילה. פחות כמו מותג ויותר כמו מטרה נעלה. מאדר אופנוען אחד נעצר על מהירות אחרי התחרות בפלורידה. "חבשתי את סרט המצח הכתום שלי בגאווה", כתב ג'ים רדמונד בעמוד הפייסבוק של Tough Mudder. השוטר שעצר את רדמונד תבע את הרישיון והביטוח של הרכב, ואז הבחין בסרט המצח של Tough Mudder.

"רצת את ה-Tough Mudder?" הוא שאל.

"ועוד איך", ענה רדמונד.

השוטר ניגש לניידת שלו. כשחזר, חבש סרט מצח כתום משלו.

"סע לאט, מאדר", אמר. הוא טפח על כתפו של רדמונד ושלח אותו לדרכו.

BALMAIN
swiss watches
בקנית שעון
תיק נסיעות מהודר
מבית BALMAIN
מתנה
The expression of style
www.balmainwatches.com
מבצע מיוחד!
1,790₪
ref. 07216713282
אין כפל מבצעים והנחות, עד גמר המלאי, התמונה להמחשה בלבד, ט.ל.ח.
ארו-אסיה יבואנים בלעדיים - שדרות שאול המלך 1 תל-אביב 6473301, טל. 03-6857520 www.euro-asia.co.il

קרוב לקרקע

911 הוא לכאורה עוד מספר. אך לא כך הדבר עבור חובבי הרכב, שיודעים לייחס לו משמעות אייקונית אלמותית ● פורשה 911 קאררה 4s, שנחתה אצלנו השנה, מציעה סטייל, אחיזת כביש מושלמת וחוויית נהיגה אולטימטיבית

מישל גורמן ● טל אבן

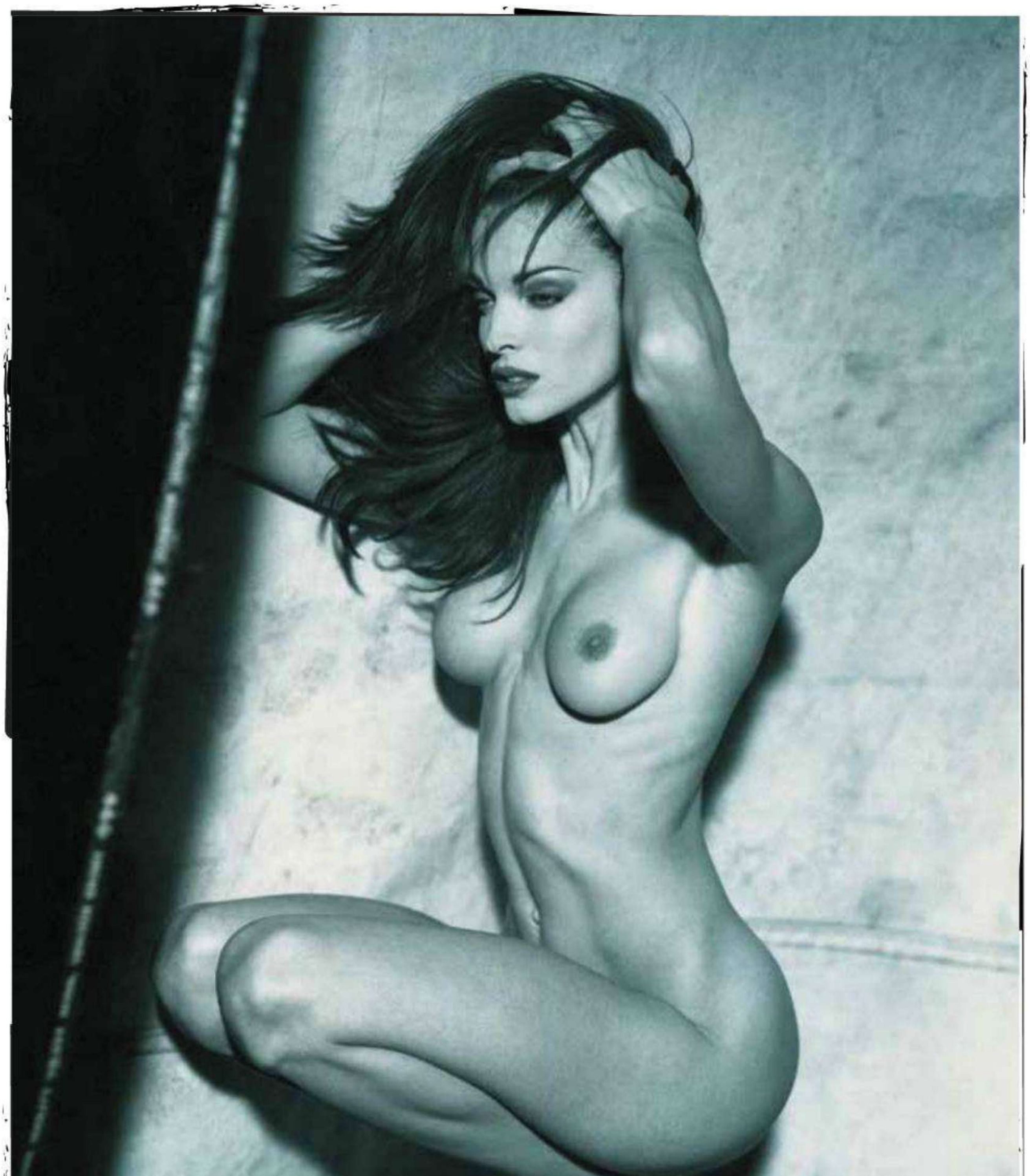

סטפני סימור

ינואר 1993 צילום: סנטא דאורזיו

A perfect balance *of* STYLE & SUBSTANCE

Apart from the overall aesthetics, the secret of luxury status lies in the nature of the product itself; the spirit within. A luxurious product combines elegant design with top quality craftsmanship; something that cannot be replicated by other brands. F VODKA Luxury Collection

054-4445552 :להזמנות

FVODKAISRAEL

ENJOY FASHIONABLY AND RESPONSIBLY

VODKA

MICHELADAM

ELIXIR OF FASHION

Worldwide Distributor F Beverages Ltd, Limassol, Cyprus   Produced Exclusively for F Beverages Ltd.   ©&®FASHIONTV.COM GmbH   www.f-bev.com